

ΑΠΑΤΡΙΣ

"Ποιος άρχει εδώ;" ρώτησα,
αυτοί μου απάντησαν, "ο λαός φυσικά", Εγώ είπα:
"φυσικά ο λαός... αλλά ποιος άρχει πραγματικά;"
Έρχι Φριντ, «Φωνές χωρίς πατρίδα»

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 10 • ΚΡΗΤΗ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

"Φουόει απόψε, φουόει
δόσμο το χέρι σου, φουόει(...)
(...)όταν δεν πεθαίνει ο ένας για τον άλλον
είμαστε κιόλας νεκροί"

«ΩΧ αδερφέ...»

Εις οιωνός κάκιστος, αμύνεσθαι
περί πάρτης. Να φτιάξουμε
κοινότητες σκοπών και αγώνα.

σελ. 10

σημειώσεις με αφορμή την απεργία των ιδιοκτητών φορηγών

Η χρυσή εποχή του μικροαστισμού έφτασε
στο τέλος της με μια ανώμαλη προσέγγιση

σελ. 12

λιτότητα και καταισιογή.

η κρίση κι ο έλεγχος των ανησιεύσεων.

Στην κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, κάθε αυθαιρεσία της
εξουσίας παίρνει τον χαρακτήρα «αναγκαιού μέτρου»

σελ. 14

επίκαιροι αμίλητοι

σελ. 10-15

Την ώρα που
αεροκοπανάνε
οι άρχοντες
περί δημοκρατικής
τάξης, ανάμεσά
μας οι αμίλητοι ζούνε.
Κι όσο σαν δούλοι
εμείς μένουμε
σιωπηλοί,
οι ηγεμόνες
δυναμώνουν,
ξεσκίζουν, βιάζουν,
ληστεύουν,
των ανυπόταχτων τα
μούτρα
τσαλακώνουν.
Ετούτων των
αμίλητων το πετσί,
περίεργα θα 'λεγες
είναι
φτιαγμένο.
Τους φτύνουνε
καταπρόσωπο κι

Βλαντιμίρ
Μαγιακόφσκι

αυτοί σκουπίζουνε
σιωπηλά το πρόσωπο
το φτυσμένο.
Να αγριέψουνε δεν το
λέει η ψυχούλα τους,
και που το παράπονό
τους να πούνε;
Απ' του μισθού τα
ψίχουλα, πώς να
αποχωριστούνε;
Μισή ώρα, κι αν,
βαστάει το κόχλασμά
τους,
μετά αρχινάνε το
τρεμούλιασμά τους.
Ει! Ξυπνήστε
κοιμισμένοι!
Από την κορυφή ως
τα νύχια ξεσκεπάστε
τους,
άλλο δε μας μένει.

Και αν είναι ο λάκκος σου πολύ βαθύς, χρέος με τα χέρια σου να σηκωθείς.

δήμος Ηρακλείου.
Ξεριζώνει δέντρα και φυτεύει
αυτοκίνητα.

σελ. 3

τοπική αυτοδιοίκηση ή
"τοπική" γιγάντια διοίκηση;

σελ. 7

η άρνηση εργασίας και τα
όριά της.

σελ. 8

ελεύθερη κατασκήνωση:
το περιβάλλον, ο νόμος, η
εκμετάλλευση, η καταστολή
(και μία φωτιά που τα έκαψε
όλα).

σελ. 16

σύγχρονες πολιτικές διώξεις
και DNA.

σελ. 19

Εδω κι αρκετό καιρό, είμαστε θεατές του
στριπτίζ του Κράτους. Το Ελληνικό
Κράτος ξεφορτώνεται τα πάντα εκτός
από τη καταστολή, το πιο προσωπικό και
πολύτιμο ένδυμα του. Ο πρωθυπουργός GAP
έχει αλλάξει επάγγελμα και γυρίζει τις διεθνείς
αγορές σαν πλανόδιος πωλητής, που πλάσσει
προς πώληση ακόμη και αυτά που δεν του
ανήκουν. Οι μανδρίνοι της κυβέρνησης του
έχοντας αναγάγει εαυτούς σε ιερομάρτυρες που
υποφέρουν για εμάς, προσπαθούν να μας
πείσουν για το δίκαιο της αποστολής τους
κηρύττοντας: «Πρώτα η χώρα και η ευημερία
του λαού». Σαν τους καπετάνιους που την ώρα
του ναυαγίου φωνάζουν: «Πρώτα οι γυναίκες και
τα παιδιά!»

Όπως γνωρίζουμε όμως σε ένα ναυάγιο οι
πρώτοι που πνίγονται είναι οι γυναίκες και τα
παιδιά.

Αυτοί που ορκίζονται στους ιερούς άμβωνες των
ηλεκτρονικών με το χέρι στη καρδιά, ότι
πρωταρχικό τους μέλημα είναι η ομόνοια και η
κοινωνική ειρήνη, είναι οι πιο ένθερμοι
υποκινητές του «διαίρει και βασίλευε» και του
κοινωνικού αυτοματισμού.

Είναι οι ίδιοι που σε κάθε απεργιακή
κινητοποίηση στρέφουν μέσω της τέχνης της
εξαπάτησης με τη προπαγάνδα τους τον έναν
εργαζόμενο εναντίον του άλλου. Τους φτωχούς
(οικονομικά, πολιτιστικά, ηθικά) εναντίον των
φτωχών, γιατί γνωρίζουν ότι η φτώχεια είναι μια

πολύ μικρή κουβέρτα που ο καθένας την τραβάει
προς τη μεριά του για να ζεσταθεί.

Επίσης γνωρίζουν πολύ καλά, ότι το άγχος της
ανεργίας και ο φόβος της απόλυσης είναι ένα
είδος τρέλας που ονομάζεται ανασφάλεια. Δεν
πρόκειται για κάτι νέο.

Ο φόβος ήταν λάνιτσε, σε συνδυασμό με την
απληστία, μια από τις πιο δραστηριότητες
δυναμείας που ονομάζεται ανασφάλεια. Δεν
καπιταλισμός.

Κι εσύ; Εμείς; Τι θα κάνουμε; Θα αφεθούμε
εθελούσια σε μια ανεξέλεγκτη βύθιση μας στην
άβυσσο της φτώχειας; Θα συνεχίσουμε να τους
φοβόμαστε; Το ερώτημα χρειάζεται για μια
ξεκάθαρη απάντηση.

editorial

"Όλοι μαζί τα φάγαμε..." "Θ. Πάγκαλος (βαρύς κι ασήκωτος)
"Πίσω ρουφιάνοι..." ανώνυμος

Πρώτο φύλλο μετά το καλοκαίρι και αντί να κάθεται ο κάθε κατεργάρης στο πάγκο του, όλο το συνάφι βρίσκεται στο πόστο του. Ο Πάγκαλος μπορεί ακόμα, με το θράσος που χαρακτηρίζει ένα σάπιο εξουσιαστή, να μας εμπαίζει και να μας χρίζει συνενόχους στο μεγάλο φαγοπότι που έστησαν (και στήνουν ακόμα) στις πλάτες μας, αυτός κι οι όμοιοί του.

Το κράτος συνεχίζει να εντείνει την καιτασιολή, να ψηφίζει νόμους για να μας εξοντώσει, να προσλαμβάνει μπάτσους. Συνεχίζει αμετανόητο να φυλακίζει, να βασανίζει, να σκοτώνει και να ψεύδεται.

Οι τράπεζες εξακολουθούν να μας πίνουν το αίμα με το καλαμάκι και ο *giorgakis* βραβεύεται με περισσή βλακεία για το "οικονομικό θαύμα της Ελλάδας", από το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο.

Οι απεργίες, όποια μορφή και να παίρνουν, χτυπιούνται ανηλέως από τα μμε και από σχεδόν όλες τις πολιτικές δυνάμεις για να βλέπει ο λαός ποια είναι "τα όρια της διαμαρτυρίας" και πώς θέλει το κράτος να στέκεται ένας "πολίτης" μπροστά στην επικείμενη εξόντωσή του: ήσυχος, άβουλος, αναξιοπρεπής, υπάκουος, σαν ένας άνθρωπος που κοιτάει μόνο την πάρτη του και αποχαυνωμένος δουλεύει μέχρι να πεθάνει, χωρίς να βλέπει τον παραλογισμό.

Επειδή η λογική επιβάλλει κάποια "γιατί"...

Γιατί ζούμε σε μια κοινωνία που τρέφει υπέρβαρους εξουσιομανείς σαν τον Πάγκαλο και αφήνει ανθρωπούς σαν εσένα κι εμένα, αναγνώστη, να δυσκολευόμαστε να βρούμε τα απαραίτητα;

Γιατί το βουλώνουμε μπροστά στην αθλιότητα και βολενόμαστε με μερικά ψίχουλα, ελπίζοντας μια ζωή πως κάποιος καλός πολιτικός θα μας δώσει λίγα παραπάνω απ' την πίτα που καταβροχθίζει, παρέα με αχόρταγες τράπεζες και άπληστους βιομήχανους;

Γιατί επιμένουμε να ζούμε σ' ένα σύστημα που ο μόνος του θεός είναι το κέρδος και το πρόταγμα του είναι να τρώει ο ένας τον άλλον, απ' τη στιγμή που μπορούμε συλλογικά να καλύψουμε ανάγκες κι επιθυμίες, μόνονι μας, χωρίς την εξουσία;

Εν κατακλείδι, μας είπαν για άλλη μια φορά ότι είμαστε όλοι υπεύθυνοι για την κατακλώρα και πως πρέπει «να σώσουμε τη χώρα» πάλι όλοι μαζί, αφεντικά και δούλοι. Αυτή η καραμέλα κρατάει δεκαετίες και δε λείει να λιώσει. Εμείς λέμε πως το να αναθέτουμε τις ζωές μας σε ηγέτες και ειδικούς είναι σαν να σκάβουμε εμείς το λάκκο που αυτοί θα μας ρίξουν με την πρώτη ευκαιρία. Δεν έχουμε καμιά διάθεση να γίνουμε το λάδι στις μηχανές τους για να παράγουμε τα υπέρογκα κέρδη τους ως την αιωνιότητα.

Αυτοοργανωνόμαστε και διεκδικούμε πίσω τις ζωές μας στέλλοντας τα αφεντικά στο διάολο, φτιχίζοντας εστίες αντίστασης και δημιουργίας, όπου αυτό είναι δυνατό. Ό,τι αγαθήσαμε σ' αυτόν το κόσμο ήταν πάντα εναντίον του.

Υ.Γ.: ΑΚΥΡΟ-ΑΠΟΧΗ στις εκλογές
εφημερίδα δρόμου Απατρίς
Οκτώβριος 2010

**χωρίς περίσκεψιν,
δίχως αιδώ**

Τι φωναζετε τωρα; Μαζι τα φαγαμε"

"Η απάντηση στην κατακραυγή των πολιτών "πώς φάγατε τα λεφτά" είναι ότι "σας διορίσαμε όλα αυτά τα χρόνια στο δημόσιο.

Τα φάγαμε όλοι μαζί σε μία πρακτική αθλιότητα, εξαγοράς και διασπάθισης του δημοσίου χρήματος"

Θ. Πάγκαλος,
υπερπυργός σοσιαλιστικής κυβέρνησης
και σωτήρας της χώρας

Το λακωνίζειν εστί φιλοσοφείν

Οικονομική ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

carpe diem

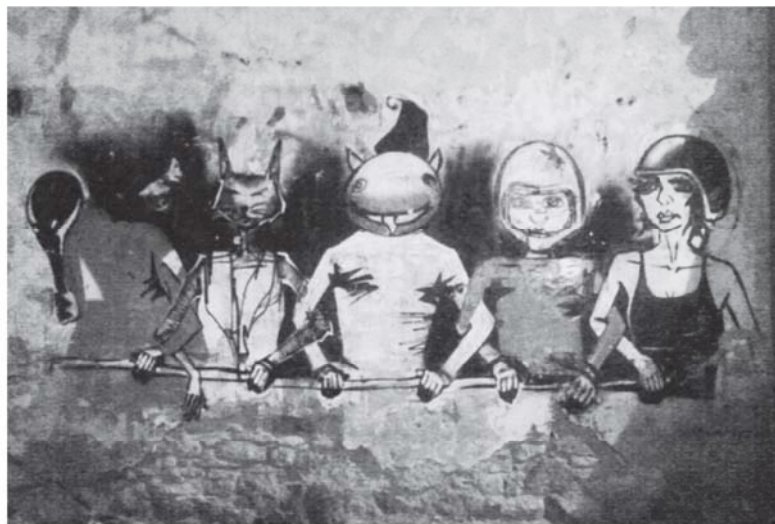
Αυτή είναι η έννοια που περιγράφει καλύτερα απ' όλες αυτό που συμβαίνει τους τελευταίους μήνες σ' αυτή τη χώρα, αλλά και γενικότερα. Οι κυβερνώντες σε τοπικό, εθνικό αλλά και διεθνές επίπεδο, χωρίς ήχος φόβου, δηλώνουν ότι το παιχνίδι ήταν εξαρχής στημένο - για να μην πούμε μελετημένο. Εκφράζουν τη συμπόνια, τη συμπάθεια και το θαυμασμό τους, κι αυτό είναι λογικό: ούτε οι ίδιοι δεν περίμεναν ότι η ελληνική κοινωνία θα παραδοθεί άνευ όρων στις προταγές τους. Οι υπεύθυνοι για την παρούσα κατάσταση αλλά και για το ακόμα πιο ζοφερό μέλλον, εμφανίζονται (με το θράσος που τους διακρίνει) ως οι μόνοι ικανοί σωτήρες. Μαριονέτες στα χέρια ενός ικανού παίχτη, του διεθνούς κεφαλαίου, στρώνουν το έδαφος για την πλήρη υποδούλωσή μας στην κυριαρχία της αγοράς. Παρουσιάζουν σαν μεσοίτες όσους στο μέλλον θα κάνουν μπίζνες στις πλάτες μας και εις βάρος του φουσκού μας πλούτου. Το ξεπούλημα των πάντων το ονομάζουν ελπίδα και διέξοδο από την κρίση και οι Κινέζοι επενδυτές θα σώσουν την χώρα. Αυτό που συμβαίνει μόνο με μια λέξη περιγράφεται, ΛΕΗΛΑΣΙΑ.

Τα υπόλοιπα είναι παραμύθια για ανόητους. Ας μη γελοιάστε λοιπόν, στον πάτο δε φτάσαμε ακόμη αλλά είμαστε κοντά, η πτώχευση είναι δεδομένη αλλά είναι η επόμενη φάση - προηγείται το ξεπούλημα. Το ερώτημα είναι πόσο ακόμη θα τους αφήνουμε να ορίζουν την τύχη μας. Ο Φέρνερ Γιουνκέρ το δήλωσε ξεκάθαρα: ακόμα κι αν η κυβέρνηση αλλάξει, το μνημόνιο είναι δεδομένο. Είναι δεδομένη λοιπόν και η αφαίμαξη - η σνοαίνηση της κοινωνίας όμως? Μέχρι στιγμής τα

πράγματα φαίνονται να είναι υπό έλεγχο, η στρατηγική του (Πα)σοκ και δόος έχει αποδώσει, η ητοπία θα χαρακτηρίσει το κοινωνικό γίγνεσθαι, οι προστάτες του πολίτη αλωνίζουν, ψεκάζουν και χτυπούν με αυτοπεποίθηση, οι κοινωνικές ομάδες που διεκδικούν έστω και ψίχουλα παραμένουν απομονωμένες, τα πιο μαχητικά κοινωνικά κομμάτια δεν είναι ακόμη σε θέση να βγουν μπροστά, τα συνδικάτα έχουν παραδώσει τη και ιδωρ σ' αφεντικά. Μπροστά απλώνεται μια πολιτική έρημος όπου κυριαρχεί το κενό, η οργή είναι περίσσια αλλά περίσσια και η γνώση πως οι απαιτήσεις της εποχής ζητούν να αλλάξουμε. Να αλλάξουμε στόχους, επιδιώξεις, νοοτροπίες, τρόπους σκέψης και λειτουργίας. Και τι πιο δύσκολο από το να αλλάξεις προς το καλύτερο. Αυτή είναι η πιο δύσκολη μάχη αδέρφια, και σ' αυτήν θα είμαστε μόνοι απέναντι στον εχθρό, το μικροαστό μέσα μας. Όταν και άμα θα βρεθούμε έχοντας κερδίσει, όταν θα έχουμε κατανοήσει ότι αυτός ο κόσμος δεν έχει να μας προσφέρει τίποτα περισσότερο από μια αναξιοπρεπή επιβίωση λίγο κάτω ή πάνω από το όριο της φτώχειας. Όταν θα έχουμε επιλέξει ότι μας ενδιαφέρει μια άλλη ζωή... τότε ποιος θα μπορεί να μας σταματήσει, πέρα από τον κακό μας εαυτό?

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΜΕΙΣ - η γενιά που τα τελευταία χρόνια γέμισε αμφισβήτηση και πέτρες τους δρόμους, που μέσα στους καπνούς των χημικών ονειρεύτηκε κι ερωτεύτηκε ένα κόσμο αλλιώς.

Ανόχι τώρα, τότε; ανόχι εμείς, ποιοί; Σύντροφοι-ισες, Εμπρός να οργανώσουμε τις μελλοντικές εφόδους μας.

επί του πιεστηρίου

Σε κυβερνούν σημαίνει σε επιτηρούν, σε εποπτεύουν, σε χαφιεδίζουν, σε νομοθετούν, σε ρυθμίζουν, σε περιχαράκωνουν, σε διαπαιδαγωγούν, σου κάνουν κατήχηση, σε ελέγχουν, σε κοστολογούν, σε αποτιμούν, σε μετρούν, σε διοικούν όντα που δεν έχουν ούτε το δικαίωμα, ούτε τη γνώση, ούτε την αρετή γι' αυτό. Οι υπερβολές που λαμπρύνουν τη ζωή είναι πάρα πολλές... όλες αυτές οι υπερβολές είναι λάμψεις. Κι αυτό, νομίζω, είναι που μας φανερώνει τα όρια ή καλύτερα τα αδιέξοδα της ζωής. Γιατί η ζωή έχει

αδιέξοδο, ένα μεγάλο αδιέξοδο, το θάνατο. Το αδιέξοδο αυτό, που είναι ο θάνατος, προκαλεί μια σειρά άλλων αδιεξόδων στη ζωή. Για να τα συνευθετοποιήσει ο άνθρωπος τα αδιέξοδα πρέπει να φτάσει στην άκρη. Και τούτο σημαίνει να κάνει υπερβολική ζωή. Και η διάσταση της υπερβολής είναι αυτή που κάνει λαμπρή τη ζωή. Δίνει μια αιγινιατική λαμπρότητα στη ζωή. και τι δεν εκαναν για να μας θάψουν. Όμως έξεχσαν ότι είμαστε σπόροι!

Firewater

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

ιδρυτής: Fr. Marotessa

επικοινωνία:

apatris.news@gmail.com

διανέμεται σε καταλήψεις,

στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της, ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή κατά παράφραση, ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

candiaalternativa.wordpress.com

κεντρική διάθεση Αθήνα

Villa Amalias

apatris.info

■ δήμος Ηρακλείου. Ξεριζώνει δέντρα και φυτεύει αυτοκίνητα

Επειτα από δύο και πλέον χρόνια, ο δήμος Ηρακλείου ξαναεπιχειρεί τη μερική ή ολική καταστροφή του πάρκου Γεωργιάδη, επαναφέροντας το θέμα κατασκευής πολυώροφου υπόγειου πάρκινγκ, το οποίο θα εκτείνεται από την αρχή της Λεωφόρου Δημοκρατίας μέχρι και τη Γερωνυμάκη και θα καταλαμβάνει και έκταση από το υπάρχον υπαίθριο πάρκινγκ της ΔΕΠΤΑΗ στη λεωφόρο Ικάρου.

Η «Επιτροπή Κυκλοφορίας» του δήμου Ηρακλείου και η δημορχιακή επιτροπή έχουν ήδη εγκρίνει τη μελέτη κυκλοφοριακών επιπτώσεων και αναμένουν την έγκριση της από το Δημοτικό Συμβούλιο. Κατόπιν, η απόφαση του Δημοτικού Συμβουλίου θα σταλεί στην Περιφέρεια για να ελεγχθεί η νομιμότητά της, ώστε να οριστικοποιηθεί και να είναι εφαρμόσιμη. Μετά την έγκριση της μελέτης θα ληφθούν αποφάσεις για τον τρόπο κατασκευής και δημοπράτησης του έργου, για την υλοποίηση του οποίου θα χρηματοδοτηθούν δάνεια από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων μέσω του χρηματοδοτικού προγράμματος JESSICA (Joint European Support for Sustainable Investment in City Areas) το οποίο χρηματοδοτεί «μεγάλα έργα» και η αποπληρωμή των δανείων γίνεται

μέσα από τα έσοδα που θα έρθουν από τη χρήση τους.

Στη θέση λοιπόν ενός ανοιχτού δημόσιου χώρου και του λίγου πρασίνου που έχει η πόλη, σχεδιάζουν να φυτέψουν μπετόν και αυτοκίνητα. Όπως αναφέρει η προμελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων, περίπου το 1/3 του πάρκου θα ξηλωθεί ώστε να ενταχθεί ο χώρος αυτός στο γενικό σχέδιο κατασκευής του λεγόμενου «σταθμού αυτοκινήτων της πλατείας Ελευθερίας». Τα τεχνικά έργα που θα γίνουν θα έχουν ως αποτέλεσμα την

κοπή όλων των δέντρων που βρίσκονται ανατολικά του κεντρικού διαδρόμου μέχρι το Ηρώ, αρκετά στη νησίδα πρασίνου νοτιοδυτικά αυτού και όλα τα φυτά του πρανούς βόρεια του πάρκου. Επίσης θα εκριζωθούν όλα τα δέντρα στην περιοχή επαφής με τα τείχη.

Για να ελαχιστοποιήσει τις αντιδράσεις και να αποσπάσει την κοινωνική συναίνεση στο καταστροφικό του έργο, ο δήμος Ηρακλείου προσπαθεί να απαξιώσει την ύπαρξη του πάρκου στα μάτια του κόσμου, είτε εγκαταλείποντάς εδω και πολύ καιρό τη καθαριότητα και τη συντήρησή του, είτε βαφτιζοντάς το «επικίνδυνη και εγκληματική ζώνη». Ταυτόχρονα, στο έργο έχει δοθεί η παραπλανητική ονομασία «γκαραζ της πλατείας Ελευθερίας», με αποτέλεσμα πολύς κόσμος να νομίζει ότι το πάρκινγκ θα γίνει στην ήδη τοιμεντοποιημένη πλατεία και το πάρκο θα

μείνει ανέπαφο.

Εδώ και χρόνια, με νομικά τερτίπια και μελέτες κατά παραγγελία οι χώροι πρασίνου, μέσα και έξω από τις πόλεις, θυσιάζονται στο βωμό του κέρδους μεγαλοεργολάβων, πολιτικών και κάθε είδους παρατρεχάμενων. Οι δημόσιοι χώροι από μέρη ελεύθερης συνείρεσης ανθρώπων μετατρέπονται σε ζώνες εμπορίου και κατανάλωσης. Οι πλατείες και τα πάρκα δίνουν τη θέση τους σε τσιμέντο, αυτοκίνητα και τραπέζοκαθίσματα καφετεριών.

Αυτή τη φορά δεν θα τους περάσει! Τα πάρκα, οι πλατείες και γενικότερα οι δημόσιοι χώροι δεν είναι τσιφλίκι κανενός δημοτικού ή κρατικού φορέα, όπως μας θέλουν να πιστεύουμε. Είναι ανοιχτοί χώροι που τους δίνουμε ζωή όλοι εμείς με την ενεργή ενασχόλησή μας με αυτούς και μέσα σε αυτούς. Χώροι στους οποίους βρισκόμαστε για να συζητάμε, να διασκεδάζουμε, να χαλαρώνουμε, να δημιουργούμε και να αποφασίζουμε οι ίδιοι όχι μόνο για τη λειτουργία και τη διαχείρισή τους, αλλά και όσα κοινωνικά ζητήματα μας απασχολούν, χωρίς κανενός είδους διαμεσολάβηση.

Καλούμε όσους ενδιαφέρονται, σε μια περίοδο επίθεσης σε κάθε κοινωνικό κεκτημένο, να αντισταθούν από κοινού στην τοιμενποίηση του πάρκου Γεωργιάδη και να συντονίσουμε το λόγο και τη δράσή μας.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ-ΟΙ ΠΛΑΤΕΙΕΣ & ΤΑ ΠΑΡΚΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

■/ Προτοβουλία πολιτών για την προστασία του πάρκου Γεωργιάδη και των δημόσιων χώρων
<http://parkogeorgiadh.espv.net/>

■ απειλές και τρομοκρατία εργαζόμενων στο πολυκατάστημα "FOKAS"

Η επιχείρηση «FOKAS» που βρίσκεται επί της Λεωφόρου Καλοκαιρινού 70-72 στο Ηράκλειο, σε ασαγή συνεργασία με την αστυνομία προσπαθεί από τις 12 Αυγούστου, που το σωματείο των εργαζομένων βρίσκεται σε κινητοποιήσεις ενάντια στις απολύσεις, να τρομοκρατήσει συνδικαλιστές αλλά κυρίως τις εργαζόμενες στο κατάστημα του Ηρακλείου με διάφορους τρόπους: αρχικά με την προσπάθεια αστυνομικών της ομάδας ΔΙΑΣ (για την ακρίβεια η υπ αριθμόν Δ-22 μονάδα), να «συνετίσει» τις εργαζόμενες λέγοντάς τους να μην παλέυουν, να μην αντιδράνε γιατί θα χάσουν τη δουλειά τους. Επιδόθηκαν μάλιστα με περίσσιο ζήλο σε μαθήματα συνδικαλισμού, λέγοντας ότι δεν είναι αυτοί αποτελεσματικοί αγώνες.

Μετά με την παρουσία του αξιωματικού υπηρεσίας στη στάση εργασίας στο Σάββατο 28/8/2010 που ζητούσε από τις εργαζόμενες μαζί με τη διευθυντριά του καταστήματος να του πουν ποιες θέλουν να απεργήσουν και ποιες όχι θυμίζοντας άλλες εποχές. Και το τελευταίο περιστατικό ήταν χτες το απόγευμα όταν σε προγραμματισμένη διαμαρτυρία του σωματείου έξω από το υποκατάστημα της επιχείρησης, η αστυνομία κατ' εντολή της διευθυντριάς του καταστήματος προσπάθησε να συλλάβει τον πρόεδρο του σωματείου και μέλη της διοίκησης χωρίς καμία απολύτως κατηγορία! Έτσι γιατί απλά το ζήτησε η επιχείρηση «Φωκάς»!

Τέτοιο ζήλο η αστυνομική διεύθυνση Ηρακλείου ποτέ δεν έδειξε για να

προστατέψει τους εργαζόμενους όταν επανειλημμένα το σωματείο τους έχει καλέσει να επιβάλλουν το νόμο εκεί όπου παραβιάζεται η Κυριακή Αργία ή τα δικαιώματα των συναδέλφων μας.

Η συγκεκριμένη επιχείρηση, που μόνο το διάστημα 2002-2007 σχεδόν τριπλασίασε τα κέρδη της, σήμερα φτάνει να έχει απολύσει 120 εργαζόμενους σε όλη την Ελλάδα και ετοιμάζεται να απολύσει κι άλλους τόσους γιατί έπεσαν λίγο τα κέρδη της. Καλεί δηλαδή τους εργαζόμενους να πληρώσουν την κρίση της επιχείρησης αλλά ποτέ δεν τους ζήτησε να μοιραστούν τα κέρδη της τα προηγούμενα χρόνια. Για αυτό πετάει τώρα στο δρόμο δυο γυναίκες, μανάδες με παιδιά, και πρόκειται να ακολουθήσουν κι άλλες.

Η επιχείρηση αυτή αποτελεί μόνο μια περίπτωση. Στο Ηράκλειο αυτή τη στιγμή σε δεκάδες επιχειρήσεις ντόπιες και πολυεθνικές γίνονται συνεχώς απολύσεις και αλλαγές συμβάσεων από 8ωρα σε 6ωρα 7ωρα και 4ωρα.

Οι εργαζόμενοι στην επιχείρηση παλεύουν σχεδόν μόνοι τους. Καμία συμπαράσταση δεν έχει δείξει το Εργατικό Κέντρο Ηρακλείου και τα σωματεία του πλην ελαχίστων εξαιρέσεων όπως η ένωση ιδιωτικών υπαλλήλων Ηρακλείου. Φαίνεται ότι ασχολούνται με την «αγωνιστική» υπεράσπιση της κατάρτισης σύμβασης με μηδενική αύξηση που υπέγραψε η ΓΣΕΕ το καλοκαίρι και «τρέχουν» για να κάτσουν στα τραπέζια μαζί με τον ΣΕΒ και το ΕΒΕΑ για να ρημάζουν ότι υπάρχει ακόμα στο βωμό της ανταγωνιστικότητας και των κερδών του κεφαλαίου.

Με ανακοίνωσή της η Ένωση Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ν. Ηρακλείου καλεί τους εργαζόμενους σε «FOKA» και κάθε επιχείρηση, μικρή ή μεγάλη, ντόπια ή πολυεθνική να οργανώσουν τον αγώνα τους. Να διεκδικήσουν τον πλούτο που παράγουν και είναι αμύητος: «Καλούμε κάθε συνάδελφο να παλέψουμε μαζί μέσα στους χώρους δουλειάς, ενάντια στις απολύσεις, ενάντια στην αλλαγή των εργασιακών σχέσεων. Να σηκώσουμε το ανάστημά μας, να μη δαμάσουμε με ζυμώμενη ψήχουλα και φιλανθρωπίες, να μην εκχωρήσουμε τα δικαιώματά μας που έχουν κατακτηθεί με αίμα».

Δεν περιμένουμε τίποτα από αυτούς και κανένας εργαζόμενος να μην περιμένει! Τώρα να βγούμε στο δρόμο! Κόντρα στη μοιρολατρία ότι τίποτα δεν γίνεται, αντιτάσσουμε ότι μπορούμε και θα κερδίσουμε!

Καλούμε κάθε συνάδελφο να σταθεί αλληλέγγυος, να παλέψουμε ώστε την κρίση να την πληρώσουν αυτοί που τη δημιούργησαν και όχι εμείς που δεν φταίμε σε τίποτα.

Απαιτούμε την άμεση επαναπρόσληψη των απολυμένων συναδέλφων μας στο υποκατάστημα του Ηρακλείου.

Πλήρη σταθερή δουλειά για όλους. Όχι στις απολύσεις. Να καταργηθούν οι ελαστικές μορφές απασχόλησης.

Όχι στην εργοδοτική και κυβερνητική τρομοκρατία. Η αστυνομία στο πλευρό των απολυμένων και όχι των εργοδοτών.

Η αλληλεγγύη είναι το πιο ισχυρό όπλο που διαθέτουμε!

■/ Εργαζόμενες/οι

Ρέθυμνο

Δράσεις σχετικά με την Πρέβελη

Με αφορμή την καταστολή της ελεύθερης κατασκήνωσης στην Πρέβελη (3/8) και τις συνεχείς επιχειρήσεις της αστυνομίας όλο το καλοκαίρι στις παραλίες της Κρήτης, σχηματίστηκε στο Ρέθυμνο η "Πρωτοβουλία για την Ελεύθερη Κατασκήνωση στο Ρέθυμνο". Αρχικά είχε προετοιμαστεί ένα ανακοινωθέν 2-ήμερο αυτό-οργανωμένης ελεύθερης κατασκήνωσης στην Πρέβελη, για τις 28 & 29 Αυγούστου, το οποίο όμως τελικά ακυρώθηκε μετά την πυρκαγιά που κατέκαψε το φοινικόδασος. Το πρωί της Τετάρτης 25/8 έγινε συγκέντρωση διαμαρτυρίας, περίπου 20 ατόμων, έξω από τη Νομαρχία Ρεθύμνου όπου συνεδρίαζαν όλοι οι τοπικοί φορείς, αναρτήθηκε πανό και φωνάχτηκαν συνθήματα. Επίσης τα απογεύματα του Σαββάτου 28/8 και της Τετάρτης 1/9 έγινε αντιληπτή η απόφαση για την νέα πλατεία τόσο για την καταστολή της ελεύθερης κατασκήνωσης αλλά και την πρόσφατη πυρκαγιά. Προβλήθηκαν video και slides ενώ μοιράστηκαν κείμενα.

Ανοιχτή συνέλευση & μικροφωνική ενάντια στην καντίνα-ρουφιάνο

Μετά από ένα χρόνο λειτουργίας της νέας πλατείας στην παλιά πόλη, ο δήμος αποφάσισε να τοποθετήσει επίσημα ρουφιάνο για να επιβλέπει και να καρφώνει όποιον κινείται εκεί. Το δημοτικό συμβούλιο τροποποίησε στις 16/6/10 την κανονιστική απόφαση για την νέα πλατεία μόνο και μόνο για να τοποθετηθεί η καντίνα-ρουφιάνος. Ο ρόλος του ρουφιάνου δεν είναι ούτε καν συγκαλυμμένος, αφού οι δημοτικοί σύμβουλοι αλλά και ο δήμαρχος Ρεθύμνου Γ.Μαρινάκης είναι λαλιότατοι σε ραδιόφωνα και εφημερίδες για τον ρόλο επιτήρησης που θα έχει η καντίνα. Αντιδρώντας στα σχέδια του δήμου, έγινε τη Δευτέρα 13/9 ανοιχτή συνέλευση στη νέα πλατεία σχετικά με την καντίνα-ρουφιάνο και την Τρίτη 14/9 πραγματοποιήθηκε μικροφωνική και μοιράστηκαν κείμενα αντιληπτήρρησης.

Χανιά

Προβολή στα πευκάκια νέας χώρας

Τη Δευτέρα 9 Αυγούστου πραγματοποιήθηκε προβολή ντοκιμαντέρ για την αργεντινή, στα Πευκάκια Νέας Χώρας, από τη συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών - "σαλταδόροι". Το ντοκιμαντέρ ("Να φύγουν όλοι") πραγματεύεται κυρίως τη δράση και την αντίληψη του κινήματος των ανέργων (πικετέρος) καθώς και άλλες μορφές κινητοποίησης και αυτοοργάνωσης των εξεγερμένων αργεντινών μετά το Δεκέμβριο του 2001. Την προβολή παρακολούθησαν γύρω στα 35 άτομα, μοιράστηκαν σχετικά κείμενα για την κατάσταση στην Ελλάδα, ενώ υπήρχε και τραπέζι με βιβλία, μπροσούρες, εφημερίδες και προκηρύξεις.

Αθερινόλακκος

ανακοίνωση επέκτασης ισχύος κατά 102MW
να τα χιλιάσουμε!

πράσινη ανάπτυξη με μαύρο μαζούτ.

Ο Αθερινόλακκος είναι μια ατμοηλεκτρική μονάδα παραγωγής ρεύματος νοτιοανατολικά του νομού Λασιθίου. Με την αύξηση των ενεργειακών αναγκών της λεβεντογένας άρχισε η διαδικασία επιλογής περιοχών για την κατασκευή καινούριου σταθμού. Πριν την κατασκευή του Αθερινόλακκου είχαν επιλεγεί από εμπειρογνώμονες 16 περιοχές στην Κρήτη στις οποίες δεν βρισκόταν ο Αθερινόλακκος μέσα. Η περιοχή αυτή ήταν ενταγμένη στο πρόγραμμα προστασίας φυσικού περιβάλλοντος "natura" και την βγάλανε από το τρίγωνο Κουφονήσι - νήσος Κάβαλοι - Μονή Καψά, στην οποία βρισκόταν γεωγραφικά, για να μπορέσει να χωροθετηθεί ο σταθμός. Η πρώτη μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων του ατμοηλεκτρικού σταθμού Αθερινόλακκου που κατατέθηκε απορρίφθηκε, η δεύτερη που ήταν σχεδόν ίδια πέρασε γιατί οι αρμόδιες αρχές πιάστηκαν στον ύπνο (ή έτσι τουλάχιστον λένε).

Με βάση το δόγμα «έναν σταθμό παραγωγής για κάθε νομό», το νομαρχιακό συμβούλιο Λασιθίου άνοιξε την πόρτα πριν 15 χρόνια για την εγκατάσταση ενός μικρού σταθμού (για να μην γίνουν και ρεζίλη εν όψει των ολυμπιακών αγώνων) και τώρα φτάσαμε να πληρώνουμε το ενεργειακό πρόβλημα όλης της Κρήτης (φήμες λένε και για άλλες επερχόμενες επεκτάσεις ισχύος).

Σήμερα στον ΑΗΣ Αθερινόλακκου λειτουργούν 2 ατμοηλεκτρικές μονάδες ισχύος 46,5 MW και 2 μηχανές εσωτερικής καύσης 51 MW, έχουμε λοιπόν συνολική ισχύ 195 MW.

Η ΔΕΗ προχωρώντας στο σχεδιασμό της προγραμματιζόμενης αύξησης ισχύος ανακοίνωσε

Επίσης στην αρχική μελέτη προβλέπονταν 4 δεξαμενές των 10.000 κυβικών μαζούτ και τελικά έγιναν 4 των 22.500 κυβικών.

Η ΔΕΗ έχει αθετήσει τους περιβαλλοντικούς όρους για αναδάσωση 1300 στρεμμάτων περίξ της κοινοτικής έκτασης Αθερινόλακκου.

Καλά οι μελέτες περιβαλλοντικών επιπτώσεων τι ρόλο παίζουν σε αυτή την χώρα που την λένε Ελλάδα, χάντρες για τους ιθαγενείς;

Για την ψύξη των μηχανών του Αθερινόλακκου αντλείται νερό από τη θάλασσα και επιστρέφει στον κόλπο στους 32 - 35 βαθμούς Κελσίου. Παλιά εκεί είχε αθερίνες όπως δηλώνει και το όνομα, τώρα έχει γίνει ένας απλός λάκκος αφού οι αθερίνες δεν άντεξαν τη ζέστη. Η λειτουργία νέων μονάδων θα αυξήσει κατά 30% την απόρριψη λυμάτων χωρίς να έχουν εξεταστεί οι επιπτώσεις στα θαλάσσια οικοσυστήματα. (Το ΙΘΑΒΙΚ εκτός από το να κάνει τον Κουστό σε νέες περιπτώσεις στα ελληνικά νησιά θα μπορούσε να κάνει κάτι σαν έρευνα για το θέμα μας).

Συνοψίζοντας, τίθενται με την αφορμή της επέκτασης ισχύος οι ίδιες ενστάσεις που τέθηκαν και πριν την κατασκευή του σταθμού - επίκαιρες και διαχρονικές, 15 χρόνια μετά.

1. Δεν κατοχυρώνεται το όριο ανώτατης ισχύος στα 160 MW όπως ήταν το αρχικό σχέδιο.

2. Δεν προβλέπεται η χρήση φιλικότερου προς το περιβάλλον καυσίμου από το μαζούτ (δεν συζητάμε καν το σενάριο απεξάρτησης της Κρήτης από το πετρέλαιο - η ουτοπία έχει και τα όριά της - πιο πιθανό να γίνει πρώτα η επανάσταση και μετά η ενεργειακή απεμπλοκή από τα πετρέλαια).

3. Δεν κατοχυρώνεται το δικαίωμα ελέγχου της τήρησης προδιαγραφών λειτουργίας για την αποφυγή περιβαλλοντικής μόλυνσης και της πρόληψης εργατικού ατυχήματος (όπως οι εκρήξεις μετασχηματιστών με ΚΛΟΦΕΝ, Νο1 αιτία θανάτου στην ΔΕΗ), από ανεξάρτητη (για τα ελληνικά δεδομένα) επιστημονική αρχή.

Μετά από όλα αυτά μάγκες πως ακριβώς φαντάζεστε ότι το 2020 θα έχουμε 20% ενέργεια από ανανεώσιμες πηγές και 20% μείωση ρύπων που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου;

Υποσημείωση:

Κάποτε ο τότε πρωθυπουργός Σημίτης σε συζήτηση για τον Αθερινόλακκο είχε πει ότι αυτή η περιοχή βρίσκεται «στον διαδολό της μάνας», έλα όμως που εκεί κοντά μένουμε και εμείς...

μην προβάλετε σαν επιχείρημα ότι η Πτολεμαίδα και η Μεγαλόπολη είναι σε χειρότερη μοίρα από εμάς, δεν μας καλύπτει...

■/ αλεξία

■ το τέλος του καλοκαιριού, το νοσοκομείο, οι δημοτικές εκλογές και η ανία της επαρχίας.

Κάναμε ότι μπορούσαμε το καλοκαίρι σαν Ιεράπετρα, δώσαμε τον καλύτερο μας εαυτό, τα δώσαμε όλα. Σαλάτες, πάρτι, χάντενινγκ, συναυλίες, θέατρα όλα τα κάναμε. Πάει κι αυτό το καλοκαίρι και πάλι καλά γιατί ως τότε θα ρουφούσαμε την κουλιά μας να φαινόμαστε ωραίοι; Κάτι τελευταίο ξεχασμένοι τουρίστες μείνανε ακόμα να θυμίζουν το καλοκαίρι που βολοδέρνουν στην πόλη ρυτινώντας «ti akszei na doume edw» και όλοι τους στέλνουν στο νησί, αφού στο εδώ δεν έχει και polla na deis. Το νησάκι τα έβγαλε πάλι τα λεφτά του. Μπάταρε από κόσμο λένε. Κανένα μηνάκι ακόμα τα καραβάκια και μετά οι κέδροι θα μείνουν στην ησυχία τους μέχρι το επόμενο σοκ από σκουπίδι.

Άρχισαν και οι βροχές και ξαφνικά προσέξαμε ότι τα πεδρόβρια στένεψαν, οι δρόμοι γέμισαν λακούβες που περνάνε τα αμάξια και σε γεμίζουν λασπόνερα μέχρι τα σκουλαρίκια και ότι όταν φεύγει ο ήλιος η πόλη μου θυμίζει σκηνήκι από ταινία γουέστερν τρίτης

έρθει ένας μεγαλοεπενδυτής και να κάνει μια ιδιωτική κλινική στην Παχιά Άμμο (που είναι στη μέση των 3 πόλεων) και να χεστέι στο τάλπρο αφού το κοινωνικό κράτος άλλη μια φορά δουλεύει για αυτόν.

Τα καλά νέα έχουν να κάνουν με τις δημοτικές εκλογές. Επιτέλους επιβεβαιώθηκε ότι όλα τα γουρούνια έχουν την ίδια μούρη (είδες ένα τα είδες όλα) και επιτέλους κατεβαίνουν υποψήφιοι για το δήμο Ιεράπετρας ΠΑΣΟΚ-ΝΔ σε οικονομική συσκευασία του ενός. Πλάκα έχει αυτό. Μέχρι χθες σκυλοβρίζονταν για το ποιος φταίει για το πρόβλημα των σκουπιδιών (τα πηγαίνουμε στον Άγιο γιατί δεν έχουμε ΧΥΤΑ και θα φάμε πρόστιμο λένε από εδώ και μπρος αν τα αφήνουμε στην δικιά μας χωματερή, Χανιά γίναμε), για το πρόβλημα του νερού, για το πρόβλημα του προβλήματος, και τώρα φιλώντας προφανώς εκεί που κατούρησαν, μονοιασμένοι και αγαπημένοι θα κατεβαίνουν χεράκι χεράκι τα σκαλιά του

κατηγορίας. Οι αισθητικές επεμβάσεις που έγιναν στην παραλία με φυτό και λουλούδι μαράθηκαν μοιραία αφού δεν ξαναποτίστηκαν από τότε που έφυγαν οι κάμερες της σαλάτας του guinness.

Κακά μαντάτα μας έφερε το φθινόπωρο. Μάθαμε πως στο νοσοκομείο εδώ (που και τώρα υπολειτουργεί λόγω ελλείψεων προσωπικού, προμηθειών και υποδομών) θα έχει 2 κλινικές, ορθοπεδική και οφθαλμολογική, ότι αρχίζει από όμικρον δηλαδή. Από εδώ και μπρος κουτσοί και στραβοί όχι μόνο στον Άγιο Παντελεήμονα αλλά και στο νοσοκομείο Ιεράπετρας, αν έχετε άλλη πάθηση sorry αλλά να πάτε αλλού! Αυτές οι κλινικές που αρχίζουν από κ όπως καρδιολογική ή π όπως παθολογική ή γ όπως γυναικολογική θα είναι σε άλλες πόλεις του Λασιθίου. Αυτό μας εξήγησαν ότι έγινε γιατί ο νομός έχει την ιδιαιτερότητα να έχει 3 πόλεις με πάνω κάτω ίδιο πληθυσμό και οι άλλοι νομοί έχουν μία άντε δύο πόλεις, οπότε είναι παράλογη η απαίτηση Ιεράπετρας, Σητείας και Αγίου για το δικό τους νοσοκομείο. Το ότι Ιεράπετρα και χωριά έχουν 45.000 κατοίκους και το οδικό δίκτυο για την μεταφορά ασθενών από πόλη σε πόλη (εκεί που είναι η κατάλληλη κλινική) είναι φιλοχάλια δεν απασχολεί μάλλον. Να η ευκαιρία, τώρα λοιπόν μπορεί να

δημαρχείου για να λύσουν όλα αυτά τα προβλήματα που οι ίδιοι δημιούργησαν εναλλάξ. Τι έρωτα!

Πολλές ενώσεις γενικά στην εποχή της μοναξιάς. Και οι αριστεροί κατεβαίνουν όλοι μαζί, χωρίς να λένε βέβαια ότι είναι οι γνωστοί αριστεροί γιατί όταν θέλεις να είσαι ενωτικός δεν ταμπελάρεις, βασικός κανόνας ενωτικότητας. Βαρέθηκαν και αυτοί να παίρνουν το πα%*ο (το πέντε τις εκατό εννοώ) και κατέβασαν μια ψαρωτική διακήρυξη που κάνει λόγο για αποφάσεις μέσω ανοιχτών συνελεύσεων, να μια παράταξη έξω από παρατάξεις, πολιτική-θρησκευτικά πιστεύω, φυλετικές - κοινωνικές διακρίσεις, αλληλέγγυα με όλους και όλα και γενικά όλα καλά. Μακάρι παιδιά να ήταν όπως τα λέτε. Είχα διαβάσει κάποτε σε ένα βιβλίο ότι ο ορισμός της παράνοιας είναι να κάνεις τα ίδια πράγματα και να σκέφτεσαι με τον ίδιο τρόπο και παρόλα αυτά να πιστεύεις ότι θα γίνει κάτι διαφορετικό.

Καλή επιτυχία σε όλους, αν μπορούσα θα σας ψηφίζα όλους! Σε λίγο όλοι θα σας ψηφίζουν όλους αφού γιαβάς γιαβάς θα ενωθείτε όλοι μεταξύ σας.

Αντά τα ολίγα από το γεράπετρο και προσεχώς καλύτερα εύχομαι...

■/ αλεξία

(δια στόματος του πρώην υπουργού Σιούφα στο Ηράκλειο) την εγκατάσταση 2 έως 6 μηχανών εσωτερικής καύσης συνολικής ισχύος 102 MW με τις αντίστοιχες γεννήτριες, τα βοηθητικά μηχανήματα, τα συστήματα προσαγωγής αέρα καυσαερίων, καυσίμων και λιπαντικών. τους αεροσυμπιεστές εκκίνησης κ.τ.λ. Να σημειωθεί ότι για τις μηχανές εσωτερικής καύσης δεν ισχύει ευρωπαϊκή οδηγία για μέγιστα όρια εκπομπής ρύπων.

Στο έργο βέβαια θα γίνουν μια σειρά από προσθήκες και τεχνικά μέσα που απαιτούνται για την σωστή λειτουργία των μηχανών. Μεγάλο έργο - χοντρά φράγκα, θα φάμε καλά...

Στον Αθερινόλακκο χρησιμοποιείται και θα χρησιμοποιείται μαζούτ που έρχεται με τα танкер από Ρωσία. Υπάρχει πρόβλεψη όμως για την μελλοντική λειτουργία του με φυσικό αέριο, όταν θα έρθει στην Κρήτη - για να το χωρούν τα εγγώνια μας - στην καλύτερη...

Ο σταθμός έχει μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων για παραγωγή ισχύος 160 MW και τώρα θα παράγει 297 MW, γιατί έτσι μας αρέσει!

■ ασφαλίτες παρακολουθούν μαθητές λυκείου στο Ηράκλειο για την πολιτική τους δράση

Ασφαλίτες παρακολουθούν μαθητές λυκείου στο Ηράκλειο για την πολιτική τους δράση ύστερα από ανακοίνωση στο διαδίκτυο για κάλεσμα σε ανοιχτή συζήτηση. Η ανακοίνωση της αναρχικής-ελευθεριακής ομάδας μαθητών Ηρακλείου "Μαυροκόκκινος Πίνακας" για κάλεσμα σε ανοιχτή συνέλευση-συζήτηση για τις δράσεις για την χρονιά που έρχεται και πως θα κινηθούν ενόψει των απεργιακών κινητοποιήσεων στάθηκε η αφορμή για τους μπάτσους να ξεκινήσουν την παρακολούθηση των μαθητών που θεωρούνταν "ύποπτοι" για "περίεργες δραστηριότητες" στη πόλη του Ηρακλείου.

Το ανυπόγραφο ρεπορτάζ της Ηρακλειώτικης μικροαστικής εφημερίδας "Πατρίς" είναι εύγλωτο:

"Ανήλικοι μαθητές λυκείων του Ηρακλείου έχουν μπει στο στόχαστρο των Αρχών Ασφαλείας τις τελευταίες ημέρες. Ο λόγος της διακριτικής παρακολούθησης σχετίζεται με τις «δραστηριότητες» τους τις οποίες έχουν αναρτήσει στο διαδίκτυο και για τους αστυνομικούς χαρακτηρίζονται «ύποπτες», παρά το γεγονός ότι πρόκειται για μικρά παιδιά τα οποία δεν έχουν απασχολήσει ποτέ στο παρελθόν για κανένα λόγο. Πρόκειται για παιδιά που το μεγαλύτερο είναι ηλικίας 16 ετών. Η ομάδα των μαθητών παρακολουθούνταν όχι μόνο στους χώρους συγκέντρωσής τους, αλλά και σε άλλα σημεία όπου συγκεντρώνονται παιδιά αυτής της ηλικίας. «Το ανέβασμα της ανακοίνωσης αυτής στο διαδίκτυο δε θα μπορούσε να περάσει απαρατήρητο και μας προβληματίζει. Το τελευταίο διάστημα δεν υπάρχει καμία δραστηριότητα κάτι που οφείλεται ενδεχομένως στο γεγονός ότι λόγω του καλοκαιριού πολλά άτομα έχουν απομακρυνθεί από το Ηράκλειο, έχουν επιστρέψει στις πόλεις από τις οποίες κατάγονται και αναμένεται να επιστρέψουν και πάλι το φθινόπωρο» δήλωσε στην «Π» αστυνομική πηγή. Σε ερώτηση μας για ποιο λόγο μία τέτοια

ανάρτηση στο internet οδήγησε τις Αρχές Ασφαλείας να βάλουν στο στόχαστρο μαθητές λυκείων, η απάντηση που πήραμε από αστυνομική πηγή είναι η εξής: "Δεν γινόταν διαφορετικά από τη στιγμή που έχουν εκδηλωθεί κάποιες σκέψεις ατόμων που κινούνται σε συγκεκριμένους χώρους και ομάδες".

Ο έλεγχος, η επιτήρηση και καταγραφή της δραστηριότητας των πολιτών, αποτελούν πλέον ένα δεδομένο χαρακτηριστικό της κοινωνίας αυτής. Τα Κράτη παγίωσαν ένα καθεστώς γενικευμένης καταστολής, χρησιμοποιώντας το ιδεολόγημα της «ασφάλειας» και μια υποτιθέμενη «τρομοκρατία» ως φόβητρο για να διασφαλίσουν και να εδραιώσουν την έννομη τάξη στο εσωτερικό τους.

Ένα πλέγμα παρακολούθησης με εκατοντάδες κάμερες στους δρόμους, στους χώρους εργασίας, στα σχολεία, μαζί με τους "παράδοσιους" ασφαλίτες και τα νεοσύστατα σώματα ασφαλείας (βλέπε Δ.Ι.ΑΣ) προσπαθεί να εγκαθιδρύσει τον τρόπο της ματισσοκρατίας, του εκφοβισμού, της επιτήρησης & του ευρύτερου κοινωνικού ελέγχου στην καθημερινή ζωή των πολιτών.

Η κίνηση παρακολούθησης των μαθητών "ζυγνάζει" μνήμες άλλων ιστορικών περιόδων, θυμίζει το ακροδεξιό μετεμφυλιακό κράτος και τη μαύρη περίοδο της χούντας, τις πρακτικές της οποίας εξακολουθούν να χρησιμοποιούν οι κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ με την αρωγή του νεοφασιστικού ΛΑΟΣ.

Όσο και αν πιστεύουν κάποιος ότι με αυτές τις κατασταλτικές κινήσεις θα καταφέρουν να τρομοκρατήσουν τους μαθητές να ξέρουν ότι δεν πρόκειται να καταφέρουν τίποτα, αντιθέτως προκαλούν, την οργή όσων ζουν με αξιοπρέπεια, σκεπτόνται και αντιστέκονται στον εκφασισμό της κοινωνίας που χειροκροτεί και ανέχεται τον εξουθενωτικό της έλεγχο την υποκρισία, τη χαφιεδελία και την όδυνση της αντίστασης απέναντι στο κράτος και τις κατασταλτικές του δυνάμεις. Να είναι σίγουροι ότι θα μας βρουν μπροστά τους!

candiaalternativa.wordpress.com/

■ να ανακληθεί η απόλυση στην επιχείρηση «εν..κήπω»

Καταγγέλλουμε την απόλυση του γεωπόνου Κώστα Αναγνώστη από το φυτώριο «ΕΝ..ΚΗΠΩ». Η ανακοίνωση της απόλυσης έγινε τηλεφωνικά 2 μέρες προτού επιστρέψει από την κανονική του άδεια. Ο συνάδελφος απολύθηκε με πρόσχημα τη γενικότερη κρίση και τα μειωμένα κέρδη, την ίδια ώρα που η εν λόγω επιχείρηση ανοίγει καινούργιο υποκατάστημα στο εμπορικό σημείο της πόλης των Χανίων.

Η πραγματικότητα όμως είναι άλλη. Είναι προσπάθεια από την πλευρά της εργοδοσίας να επιβάλλει παραπέρα ελαστικές σχέσεις εργασίας, να αντικαταστήσει τους μόνιμους εργαζόμενους με εποχιακούς χωρίς δικαιώματα. Είναι η προσπάθεια να τρομοκρατηθούν οι εναπομείναντες συνάδελφοι και πλέον να εργαστούν με χειρότερο όρους, αφού «όποιος διεκδικεί φεύγει».

Όλα τα παραπάνω έρχονται να προστεθούν στις ήδη άσχημες συνθήκες εργασίας: 12ωρα ορθοστάσις, παρακολούθηση μέσω καμερών, υπερωρίες των 5 ευρώ όσο και αν δουλεύεις, κομμένα ρεπό χωρίς αναπλήρωση, αλλαγή του προγράμματος εργασίας χωρίς προειδοποίηση, επιφορτίση καθόντων πολύ παραπάνω της ειδικότητας σου, συνέθεταν την καθημερινότητα του φυτωρίου.

Η απόλυση του συγκεκριμένου συνάδελφου είναι στοχευμένη. Γιατί ο Κώστας διεκδικούσε μαζί με τους συνάδελφους του τα δικαιώματά τους, αρνούνταν να εργαστεί στο ρεπό του, απαιτούσε να πληρώνονται οι υπερωρίες, δεν δεχόταν να δουλέψει Πρωτομαγιά και συμμετείχε σε όλες τις απεργίες για το ασφαλιστικό. Προφανώς, δεν ταίριαζε στο νέο προφίλ της επιχείρησης με εργαζόμενους εργαλεια, που όποτε θέλεις το χρησιμοποιείς και μετά το πετάς.

Η παραπάνω απόλυση έρχεται να προστεθεί στις χιλιάδες του τελευταίου διαστήματος. Η κυβέρνηση, το ΔΝΤ, η ΕΕ, η τρόικα και το

μνημόνιο απαιτούν εκατομμύρια ανέργους από τη μία και εργαζόμενους σύγχρονους δούλους, από την άλλη, να παρακαλάνε για ένα κομμάτι ψωμί. Απαιτούν το τελείωμα των αυτοαπασχολούμενων και των μικρομάγαζων μέσω του αδιούρητου ανταγωνισμού. Απαιτούν να ξεχάσουμε κάθε δικαίωμα στη δουλειά. Δίνουν το παράδειγμα οι ίδιοι μέσα από τις απολύσεις στο δημόσιο, με την κατάργηση της ασφάλισης, με την απελευθέρωση των απολύσεων, με την κατάργηση των επιδομάτων, με την τρομοκρατία του τύπου "αν δεν τα δεχτείτε χρεοκοπούμε".

ΝΑ ΜΗΝ ΤΟ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ ΕΤΣΙ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ που έχει σα στόχο:

-την επαγγελματική και προσωπική εξόντωση του συνάδελφου

-τη διαιώνιση των απαράδεκτων συνθηκών δουλειάς χιλιάδων νέων εργαζόμενων-δούλων

-τον παραδειγματισμό και τον εκφοβισμό όλων των συνάδελφων

-να σπάσει τη συνδεδετικότητα των εργαζομένων και τη συνδικαλιστική τους δράση.

ΚΑΛΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους για αξιοπρεπή συνθήκες εργασίας, κόντρα στο ξεζούμισμα, την πειθαρχία και την υποταγή.

ΚΑΛΟΥΜΕ ΟΛΟ ΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ (σωματεία, εργατικές συλλογικότητες), τους τοπικούς φορείς και κάθε εργαζόμενο να υπερασπιστούν το συνάδελφο απαιτώντας την άμεση επαναπρόσληψή του.

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

μικρά μεγάλα νέα

Ηράκλειο

"Μεγάλος Αδελφός" και ο Ο.Λ.Η. Αφού έδωσαν στον Οργανισμό Λιμένων Ηρακλείου όλα τα προβλήματα τους αποφάσισαν να βάλουν και...κάμερες. Στον ΟΛΗ έκαναν μια σημαντική διαπάνη για την ισοπέδωση καμερών ώστε να παρακολουθούν εντός κι εκτός κτιρίου τι γίνεται! Φαίνεται ότι ήταν πολλά τα λεφτά που αποκόμισαν από τη παράνομη κατασκευή του ανατολικού παραλιακού δρόμου της πόλης και είχαν να επενδύσουν και στην επιτήρηση-καταστολή.

Ρέθυμνο

Επιθεση εργολάβου σε μετανάστη εργάτη

Το Συνδικάτο Οικοδόμων Ν.Ρεθύμνου καταγγέλλει εργολάβο που χειροδίκησε στις 16/8 σε βάρος εργαζομένου στον οποίο χρωστάει δεδουλευμένα, όπως και ένσημα για εργασία που έχει προσφέρει. Το Συνδικάτο Οικοδόμων καταγγέλλει και καταδικάζει τον εργολάβο «διότι με προκλητικό τρόπο επιτέθηκε στον συνάδελφο Χαλνίντ Αλ Σαϊντ, τραυματίζοντάς τον στο πρόσωπο, ενώ του χρωστάει δεδουλευμένα και ένσημα. Τον έχει

απολύσει -χωρίς να τον πληρώσει- πάνω από 6 μήνες και με αδύνατες υποσχέσεις στην ουσία αποφεύγει να πληρώσει τα χρωστούμενα, ενώ ο συνάδελφος έχει περιέλθει σε άθλια οικονομική κατάσταση, λόγω ανεργίας.

Ανάγκασε τον συνάδελφο να καταγγείλει στην?Επιθεώρηση?Εργασίας την οικονομική τους διαφορά, αλλά και πάλι -χωρίς ν' αρνείται ότι χρωστάει- δεν προσήλθε να ξεχρεώσει. Σε συνάντησή του στο δρόμο με τον συνάδελφο τον χτύπησε. Για τον συγκεκριμένο εργολάβο εκκρεμούν κι άλλες υποθέσεις-καταγγελίες, στην?Επιθεώρηση Εργασίας, για χρωστούμενα, δεδουλευμένα ημερομίσθια σε εργατοτεχνίτες οικοδόμους. Το Συνδικάτο Οικοδόμων όχι μόνο καταδικάζει αυτές τις συμπεριφορές και σαφώς στηρίζει το δικό κάθε συνάδελφο, αλλά προειδοποιεί ότι δεν θα μείνει θεατής σ' αυτές τις εξελίξεις».

Ρέθυμνο

Μεταφέρεται στο Σπήλι ο χώρος κράτησης μεταναστών Μεταφέρονται στο Σπήλι Ρεθύμνου τα κρατητήρια για τους μετανάστες οι οποίοι είναι προς απελασία. Πλέον γίνεται διαχωρισμός στα κέντρα κράτησης ανάμεσα σε ποινικούς και διοικητικούς κρατούμενους. Οι ποινικοί θα συνεχίσουν να κρατούνται στο Αστυνομικό Τμήμα Ρεθύμνου ενώ οι διοικητικοί θα κρατούνται πλέον στο Αστυνομικό Τμήμα Λάμης που βρίσκεται στο Σπήλι, 27 χλμ. μακριά

από την πόλη.

Ρέθυμνο

Αστυνομική βία καταγγέλλει φοιτήτρια

Ένα κάταγμα στο αριστερό χέρι και μώλωπες ήταν το αποτέλεσμα της προσπάθειας «ελέγχου» που έκαναν ειδικοί φρουροί σε νεαρή φοιτήτρια του Τμήματος Κοινωνιολογίας στο Ρέθυμνο. Το περιστατικό σημειώθηκε το βράδυ Παρασκευής 17/9 στον περιφερειακό δρόμο κοντά στο κολυμβητήριο. Ομάδα ειδικών φρουρών επιχείρησε να κάνει σωματικό έλεγχο σε τρία άτομα που εκείνη την ώρα βρίσκονταν στο δρόμο. Σύμφωνα με τα όσα καταγγέλλει η νεαρή φοιτήτρια, ρώτησε το λόγο για τον οποίο θεωρείται ύποπτη, για να εισπράξει ύβρεις από έναν από τους ειδικούς φρουρούς, ο οποίος μάλιστα της προκάλεσε σωματικές βλάβες. Ο ειδικός φρουρός την τραυμάτισε στο χέρι και στη συνέχεια την οδήγησε σε άλλο μπλόκο αστυνομικών όπου βρισκόταν γυναικά αστυνομικός για να της κάνει το σχετικό σωματικό έλεγχο που ωστόσο δεν έγινε, παρά μόνο ελέγχθηκε η τσάντα της χωρίς να βρεθεί τίποτα επιβλητικό. Η Β.Σ. οδηγήθηκε στα κρατητήρια όπου πέρασε το βράδυ και με την κατηγορία της αντίστασης κατά της αρχής, οδηγήθηκε το επόμενο πρωί στον Εισαγγελέα Πλημμελειοδικών με τη διαδικασία των αυτοφώρων ο οποίος της απηγγέλλει κατηγορία για απείθεια και αφέθηκε ελεύθερη. Στη συνέχεια πήγε στο Νοσοκομείο όπου

εξετάστηκε από τους γιατρούς και διαπιστώθηκε ότι έχει κάταγμα στον καρπό, μώλωπες και εκδορές, όπως αναφέρεται στα σχετικά έγγραφα. Η νεαρή κοπέλα είναι μέλος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (ΣΕΚ), της ΑΝ.ΤΑΡ.ΣΥ.Α και συμμετέχει στην Κίνηση «Ενωμένοι Εναντίον το Ρατσισμό και τη Φασιστική Απειλή».

Χανιά

Δράσεις αλληλεγγύης σε Π.Ρούπα, Ν.Μαζιώτη

Με αφορμή το γράμμα της Π. Ρούπα, έγκλειστης για την συμμετοχή της στον Ε.Α. για την κακομεταχείρισή της στις φυλακές και την απαίτηση της στη γέννα του παιδιού της να μην μπου οι μπάτσος στο χώρο, αλλά και την απεργία πείνας του συντρόφου της Ν. Μαζιώτη (15/06), έγκλειστου για τον ίδιο λόγο, με αιτήματα να τον αφήσουν να την δει μαζί με το μωρό την επομένη της γέννας, αλλά και να μπορεί να τους επισκέπτεται και μετά, οργανώθηκαν διάφορες δράσεις αλληλεγγύης από αλληλέγγυους-ες στα χανιά. Κρεμάστηκαν πανό αλληλεγγύης σε κεντρικά σημεία της πόλης, όπως στην αγορά και στην πόλη της άμμου, στο κουμ καπί. Ακόμα στις 22/07 πραγματοποιήθηκε μικροφωνική αλληλεγγύης όπου διαβάστηκαν και μοιράστηκαν τα γράμματα της Ρούπα και του Μαζιώτη και κείμενο που γράφτηκε από τους αλληλέγγυους-ες το οποίο εκτός από την αλληλεγγύη του στους αγωνιστές Ρούπα, Μαζιώτη (των οποίων τα αιτήματα εντέλει

ικανοποιήθηκαν) εξέφραζε την αλληλεγγύη στον αγώνα των κρατούμενων του νοσοκομείου Κορδαλοπούλου-Άγιος Παύλος και εκείνων των κρατούμενων των φυλακών Τρικάλων για ευνοϊκότερες συνθήκες διαβίωσης

Χανιά

Συναυλία οικονομικής ενίσχυσης στους φυλακισμένους συντρόφους Στις 3 ιουλίου έγινε συναυλία οικονομικής ενίσχυσης στους φυλακισμένους συντρόφους και αλληλεγγύης στους διωκόμενους αγωνιστές, στην πλατεία της Αγοράς, από τη συνέλευση αναρχικών/αντιεξουσιαστών - 'σαλταδόροι'. Από χωρίς μοιραζόταν κείμενο για τους πολιτικούς κρατούμενους και τους διωκόμενους, ενώ είχε στηθεί και τραπέζι με βιβλία, μπροσούρες, εφημερίδες και έντυπα. Συνολικά πρέπει να πέρασαν πάνω από 400 άτομα, ανάμεσά τους πολλοί μαθητές. Επίσης υπήρξε κόσμος που ήρθε μόνο και μόνο για να ενισχύσει οικονομικά. Τα χρήματα που μαζεύτηκαν ήταν ανέλυστα πολλά (το μπαρ λειτουργούσε με ελεύθερο αντίτιμο), κάτι που δείχνει ότι όσοι παρευρέθηκαν ήρθαν συνειδητά για να στηρίξουν το πολιτικό περιεχόμενο της εκδήλωσης. Τα χρήματα που μαζεύτηκαν, δόθηκαν για την προμήθεια τεχνητού μελανού του αγωνιστή Σ. Σείσιδη. Θυμίζουμε ότι ο Σ.Σείσιδης είχε πυροβοληθεί πίσωπλα από μπάτσους, στο πόδι το Μάη του 2010 και έκτοτε είναι προφυλακισμένος.

η ποινικοποίηση ιδεών και η συνένοχη σιωπής των «υπέρμαχων» της ελευθερίας διακίνησής τους

Κάλλιο δειλός, παρά νεκρός να μείνω. Για να μη με τυλίξουν σε καμιά κόλλα, Μου λείπει θάρρος, μα όχι και συμπόνια. Και φώναξα, βλέποντας τόσα μνήματα: «Καλά τους κάνουν- για του έθνους την ομόνοια!»

(Μπέρτολτ Μπρέχτ-Μπαλάντα για την έγκριση του κόσμου)

Τους προηγούμενους μήνες είδαν το «φως της δημοσιότητας» τρεις ειδήσεις που η ανάγνωσή τους έφερε στη μνήμη τις πρακτικές του ελληνικού μετεμφυλιακού κράτους της δεκαετίας 1947-1957.

Η πρώτη αναφερόταν στις έρευνες της ελληνικής αστυνομίας σχετικά με το αν και κατά πόσο κάποιοι κατασκοπητές στον Πρέβελη ήταν ενταγμένοι στον αναρχικό χώρο [1]. Η δεύτερη είδηση συνοδεύονταν από την καταγγελία δύο φοιτητών του πανεπιστημίου Κρήτης της σχολής του Φυσικού οι οποίοι κατήγγειλαν ότι αποκλείστηκαν από τα μεταπτυχιακά μαθήματα της σχολής τους λόγω του ότι συμμετείχαν σε ένα ριζοσπαστικό πολιτικό χώρο, «πράγμα που ήταν αντίθετο ως προς το ήθος που πρέπει να έχει ένας φοιτητής» [2].

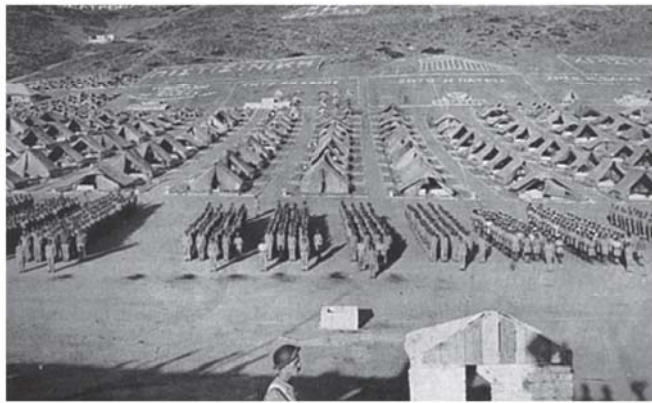
Η Τρίτη και πιο διαφωτιστική είδηση γράφτηκε ανυπόγραφα στην τοπική μικροαστική συντηρητική φυλλάδα «Πατρίς» και αναφερόταν στις παρακολουθήσεις από την ΕΛΑΣ μερικών ανήλικων μαθητών, οι οποίοι καλούσαν σε σύζηση άλλους συμμαθητές τους προκειμένου να οργανωθούν χωρίς κομματικές κηδεμονίες στους σχολικούς χώρους [3].

Η βασίλισσα Φρειδερίκη έχει ψοφήσει εδώ και πολλά χρόνια, αλλά για την ελληνική δημοκρατία οι πρακτικές της προφανώς είναι πάντα επίκαιρες και χρήσιμες [4].

Στην ελληνική δημοκρατία του 2010 η ποινικοποίηση και δαιμονοποίηση των πολιτικών ιδεών που κριτικάρουν και μάχονται την κυριαρχία της κατατάσσονται ψηλά στην «ατζέντα» της. Στην περίπτωση των δύο φοιτητών το ρόλο του φύλακα της κυριαρχίας ανέλαβαν πρόθυμα όχι κάποιοι μπάτσοι, αλλά μερικοί δημόσιοι δάσκαλοι, ενός δημόσιου πανεπιστημίου (και τονίζω τον δημόσιο ρόλο του).

Κάποιοι καθηγητές, που αντί να υπερασπίζονται το «φως» της γνώσης και της ελευθερίας των ιδεών, λειτουργήσαν σαν στυγνιοί ιεροεξεταστές του σκοτεινού μεσαίωνα και σαν ιδιοκτήτες-έμποροι μιας πανεπιστημιακής δημόσιας σχολής απέκλεισαν τους δύο φοιτητές που «παρεκτράπησαν» από τη συνέχιση των σπουδών τους λόγω του ότι οι ίδιοι έκριναν ότι η πολιτική δράση των φοιτητών δεν συνάδει με τις επιταγές της κυριαρχίας, που είναι η μη αμφισβήτηση τους και η καθολική υποταγή σ' αυτές.

Στις άλλες δύο περιπτώσεις, πέρα από τη «φωτογράφιση» των αναρχικών ιδεών περίπου σαν ποινικά κολάσιμες - μιας και οι ειδήσεις προέρχονταν μέσα από την ίδια την ΕΛΑΣ - έχουμε την καθολική υποταγή των δημοσιογράφων των εφημερίδων που φιλοξένησαν τις ειδήσεις στη φασιστική κυριαρχία. Αν ρωτήσουμε όλους τους δημοσιογράφους των τοπικών εφημερίδων του «δημοκρατικού» Ηρακλείου [5] αν μάχονται υπέρ της ελευθερίας του λόγου και των ιδεών, όχι μόνο δε θα πάρουμε αρνητική απάντηση αλλά θα μας κατηγορήσουν κι από πάνω σαν συκοφάντες. Κι όμως, τα ίδια τα γεγονότα δείχνουν την καθολική υποταγή τους και τον απολύτο εξουσιασμό τους σαν ταίρια της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας του τόπου. Κανένας από αυτούς τους φασίστες της εννιμέρωσης δεν έγραψε ούτε μια άραδα για τις αληστού μνήμης πρακτικές του ελληνικού κράτους που μας θυμίζουν τις εποχές των φρονιματικών δηλώσεων μετάνοιας και τον κοινωνικό στιγματισμό των πολιτικών αγωνιστών σαν άτομα επικίνδυνα για την

ελληνική κοινωνία και την πατρίδα. Ούτε ένας από δαύτους δεν αναρωτήθηκε αν βαδίζουμε προς ένα φασιστικό ολοκληρωτισμό όπου ακόμη και η σκέψη καθίσταται ένοχη, εφόσον είναι αντίθετη προς τη δικτατορία της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Κι εντάξει, η υποταγή των παλιότερων των μ.μ.ε. και ο εναγκαλισμός τους με την πολιτικο-οικονομική εξουσία είναι εδώ και πολύ καιρό γνωστός και δεν τρέφουμε πια καμία ελπίδα ότι η δημοσιογραφία θα ανακαλύψει ξανά το ρόλο της σαν κριτή της εξουσίας και μαχητή της ελευθερίας του λόγου. Η ελληνική αριστερά όμως που από αυτές ακριβώς τις πρακτικές έχει τραβήξει τα πάνδεινα στο παρελθόν, γιατί τώρα βγάξει το σκαμμό; Ούτε ένα από τα κόμματα τόσο της κοινοβουλευτικής όσο και της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς δεν αναφέρθηκε καν στο γεγονός της ποινικοποίησης των αναρχικών ιδεών, ούτε κατήγγειλε τις κατευθυνόμενες από την ΕΛΑΣ δημοσιεύσεις. Τόσο πολύ λοιπόν έχουν διαβρωθεί οι αριστερές παρατάξεις και κόμματα από τον αστισμό και τη «συναίνεση»; Το «τιμημένο» ΚΚΕ (που σε περίπτωση που οι φοιτητές ή οι μαθητές ήταν μέλη της ΚΝΕ θα είχε ξεχωρίσει το σύμπαν κατηγορώντας άπαντες για αντικομμουνισμό και κυνήγι των κομμουνιστικών ιδεών) αποδεικνύει ότι έχει πολύ κοντή μνήμη έναντι του παρελθόντος του. Το ίδιο φυσικά και ο ΣΥΡΙΖΑ και οι κομμουνιστικές συνιστώσες του (ΚΟΕ κλπ κλπ). Να θεωρήσουμε ότι είναι τόσο πολύ απασχολημένοι με την καταστροφή του καπιταλισμού και την απαλλαγή της χώρας από τη δικτατορία του ΔΝΤ που δεν πήραν χαμπάρι τίποτα; Ήχασαν οι «σύντροφοι» τις δηλώσεις νομιμοφροσύνης, το παιδομάζωμα της Φρειδερίκης, τις εκτελέσεις αγωνιστών και τις

εξορίες ή μίμωες συναινούν κι αυτοί στην ποινικοποίηση ενός πολιτικού χώρου, όπως στην περίπτωση μας ο αναρχικός, σκεπτόμενοι κοντόφθαλμα ότι θα κερδίσουν σε πολιτική υπεραξία και νέα μέλη-πρόβατα; Κύριοι και κυρίες της αριστεράς ή ξεφτίλα σας και η υποταγή σας δεν έχει όριο. Δεν ζητάμε ως αναρχικοί ούτε την αλληλεγγύη σας ούτε τη συμπάθειά σας. Αυτή την τελευταία δεν την έχουμε καν ανάγκη. Ζητάμε όμως να μη βιάζεστε τις ιδέες που υποτίθεται ότι υπηρετείτε. Γιατί σε περίπτωση που το έχετε ξεχάσει να σας θυμίσω τι έγραφε ο Καρλ Μαρξ στο κομμουνιστικό μανιφέστο του: «...Στη θέση της παλιάς αστικής κοινωνίας με τις τάξεις και τις ταξικές αντιθέσεις έρχεται μια ένωση, όπου η ελευθερία ανάπτυξης του καθενός είναι η προϋπόθεση για την ελευθερία ανάπτυξης όλων».

Αυτά τα λίγα από έναν άνθρωπο που οι ιδέες του είναι επικίνδυνες για τη «συναίνεση» σας στην αστική δημοκρατία.

[1] «Είκοσι δυο άτομα που έκαναν κάμπινγκ, συνελήφθησαν χτες στις 7 το πρωί, από άνδρες των υπηρεσιών της Αστυνομικής Διεύθυνσης και του ΤΑΕ Ρεθύμνου στην παραλία της Λίμνης Πρέβελη... η χθεσινή επιχείρηση έγινε κατόπιν άνωθεν εντολής προκειμένου να διερευνηθεί από τις τοπικές αρχές αν στην παραλία της Λίμνης Πρέβελη έχουν καταφύγει για διακοπές άτομα του αναρχικού ή του αντιεξουσιαστικού χώρου.» (Ρεθυμνιώτικα Νέα 4/8/10)

[2] «Αποκλεισμός φοιτητών από το μεταπτυχιακό λόγω πολιτικών πεποιθήσεων. Το γεγονός της μη αιτιολογίας της απόρριψης εκ μέρους των υπεύθυνων οργάνων, της Επιτροπής Μεταπτυχιακών Σπουδών του Φυσικού Τμήματος και της Γενικής Συνέλευσης Ειδικής

Σύνθεσης, σε συνδυασμό με την έντονη και πλούσια συνδικαλιστική και πολιτική δράση που είχαν αναπτύξει στο προπτυχιακό στάδιο σπουδών στον χώρο των αριστεριτών οι δύο φοιτητές, κάνει εκπροσώπους φοιτητικών παρατάξεων αλλά και κάποιους καθηγητές να μιλούν ευθέως «για διωγμό άριστων φοιτητών» και για «ποινικοποίηση του φοιτητικού κινήματος».

(Ελευθεροτυπία 12/9/10)

[3] «Αστυνομικοί παρακολουθούν μαθητές Λυκείου στο Ηράκλειο για την πολιτική τους δράση...»

(Πατρίς 10/9/10)

[4] «Ειδικό Πρόγραμμα Απομάκρυνσης Παιδιών» Ήταν ο τίτλος του σχεδίου για τη δημιουργία των «αναμορφωτηρίων» και τον εγκλεισμό εκεί χιλιάδων παιδιών στις περιβόητες «παιδουπόλεις». Πρόκειται για ένα εγκληματικό σχέδιο αρπαγής παιδιών, στην πιο τρυφερή τους ηλικία (από 5-6 χρόνων μέχρι 16-17), που καταστράφηκε και οργανώθηκε υπό την προσωπική εποπτεία της βασίλισσας Φρειδερίκης και είχε την πλήρη στήριξη των τότε κυβερνήσεων. Το Γενάρη του 1948 σ' ολοκλήρωτη την Ελλάδα λειτουργούν 52 «παιδουπόλεις», στις οποίες έχουν «μαντρώσει» 18.000 παιδιά, όπου εφαρμόζεται το σύστημα της «πειθαρχημένης διαβίωσης». Ο αριθμός αυτών αυξάνεται για να φτάσει αργότερα τις 28.000 παιδιά. Ο αριθμός των παιδιών των παιδουπόλεων μέχρι το 1968 έφτασε τα 36.562.

Το παιδομάζωμα της Φρειδερίκης αποτέλεσε μέρος του γενικότερου σχεδίου, που είχαν καταστρώσει στην Αθήνα οι Αμερικανοί με εκτελεστές το Γενικό Επιτελείο Στρατού, που, μαζί με τη «μετακίνηση» του πληθυσμού των χωριών, αποσκοπούσε στην αποκοπή του ΔΣΕ απ' τους κατοίκους, οι οποίοι βοηθούσαν τα τμήματα των ανταρτών με τρόφιμα. Πρωταρχικός όμως στόχος του βασιλικού και κυβερνητικού μηχανισμού ήταν ο εγκλεισμός των παιδιών σε στρατόπεδα για να τα μετατρέψουν σε φανατικούς αντικομμουνιστές και να τα στρέψουν ενάντια στους γονείς τους, που είχαν ενταχθεί στο ΔΣΕ, που ανήκαν στο ΚΚΕ και γενικά στους αριστερούς, προοδευτικούς ανθρώπους.

[5] Μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1990 τις οδούς της πόλης του Ηρακλείου «στόλιζαν» μερικές ταμπέλες που είχε εγκαταστήσει ο ανεκδιήγητος δήμαρχος Μανώλης Καρέλλης οι οποίες έγραφαν: «Το δημοκρατικό Ηράκλειο σας καλωσορίζει»

▲/ Ευάγγελος Αληθινός

■ ένας ομαδικός βιασμός και η ομερτιά ενός ολόκληρου χωριού

Λύγουστος 2010, χωριό Προσκυνητές Ροδόπη.

Σε κατάσταση σοκ από τους ομαδικούς βιασμούς που υπέστη, εντοπίστηκε 36χρονη γυναίκα από την Βουλγαρία. Η νεαρή γυναίκα δούλεψε ως οικιακή βοηθός σε σπίτι στην περιοχή, όταν έπεσε στα χέρια κάποιων που την κρατούσαν έγκλειστη, την κακοποιούσαν συστηματικά και με ξυλοδαρμό την εξαναγκάζαν να εκδίδεται, ενώ της αφαιρούσαν όλα τα χρήματα. Ένα ολόκληρο χωριό, οι Προσκυνητές, γνώριζε τι συνέβαινε αλλά κανείς δεν μίλούσε.

Στην ελληνική, πατριαρχική, σεξιστική, ρατσιστική κοινωνία ο βιασμός και η υπέρσφιξη του δεν αποτελούν ακραία εξαίρεση, «μεμονωμένα περιστατικά» που αφορούν «ορισμένες γυναίκες». Ας τελειώνουμε με τις αναπατές. Ο βιασμός συνδέεται με την ευρύτερη θέση των γυναικών μέσα σ' έναν εξουσιαστικό, καπιταλιστικό και πατριαρχικό κόσμο. Ο βιασμός, και μάλιστα επί πληρωμή, με τη

μορφή καταναγκαστικής πορνείας – δούλεμπορίου (trafficking) αποτελεί καθημερινότητα για εκατομμύρια γυναίκες. Η γυναίκα νοείται ως αντικείμενο, ως σεξουαλικό εμπόρευμα, πάνω στο οποίο ο άντρας φτάνει να έχει δικαίωμα ζωής και θανάτου. Η σεξουαλικοποιημένη βία αποτελεί την πιο ωμή μέθοδο επιβολής και συντήρησης της ανδρικής κυριαρχίας πάνω σε «υποτιμημένα σώματα», σε «σώματα χωρίς σημασία». Ο βιασμός είναι μια καλλιεργημένη κοινωνικά αντρική φαντασίωση και όχι μια επιθυμία της «γυναίκας θήραμα».

Να σταματήσουμε το σύγχρονο κανιβαλισμό στα γυναικεία σώματα. Να σπάσουμε τη σιωπή για τις χιλιάδες γυναίκες που φυλακίζονται, βιάζονται και βασανίζονται δίπλα μας.

Να βάλουμε τέλος στην πατριαρχική αγριότητα.

▲/ Μωβ καφεμένο

ο σεξισμός, η τέχνη και η ελευθερία του λόγου

"Δεν καταλαβαίνω γιατί ο θιαστής είναι πιο κακός άνθρωπος από την κοπέλα που βγάζει τα θυζάρια της απόξω, φορά τη φούστα και φαίνεται η κιλότα της, προκαλεί. Εγώ νομίζω ότι τη θία τη ζητά η ίδια. Θέλει να τη θιάσουν. Δεν καταλαβαίνω γιατί η αστυνομία πιάνει τον άνθρωπο που τη θιάσε και δεν βάζει αυτή την ίδια που τον προκαλεί; Είναι αναρχικές αυτές οι σκέψεις, το ξέρω, αλλά δεν είναι φυσικές;"

(Κώστας Τσόκλης εικαστικός)

Μες την τούρλα του Σαββάτου (28/8), λοιπόν, εκεί που περιμένουμε τι ακόμα θα μας χύσουν με το Μνημόνιο, εμφανίζονται οι Οικολόγοι Πράσινοι να μας θυμίσουν μια ξεχασμένη συνέντευξη του εικαστικού Κώστα Τσόκλη στη κρατική τηλεοπτική συχνότητα, όπου ο καλλιτέχνης υπερασπίζεται το δικαίωμα των αντρών να βιάζουν όποια γυναίκα τους ξυπνάει την ερωτική επιθυμία.

Οι καλλιτέχνες, και μάλιστα αυτοί που έχουν θεσμικά καταζωηθεί, αισθάνονται φαίνεται πως έχουν το δικαίωμα να ανοίγουν τον στόμα τους και να λένε ό,τι τους κατέβει στο κεφάλι. Και το να προκαλούν είναι κι αυτό ένας μέρος της διαδικασίας του να μένουν στην επικαιρότητα, να ακούγεται το όνομα τους. Ειδικά όταν τους έχει στερέψει η έμπνευση.

Ο Τσόκλης δεν κατάφερε να ακουστεί όταν έδωσε τη συνέντευξη πριν από 11 χρόνια αλλά σήμερα, όταν η συνέντευξη αυτή ξαναπροβλήθηκε και ξεκίνησε μια μεγάλη συζήτηση, όπου στο τέλος και ο ίδιος ο «καλλιτέχνης» πήγε να τα μαζέψει. Γιατί μάλλον κατάλαβε τι μαλακία είπε, και ότι η καλλιτεχνική του ιδιότητα δεν του παρέχει καμία ασυλία

για να υμνήσει τον βιασμό. Έτσι κάνουν συνήθως οι αστοί καλλιτέχνες. Λένε – κάνουν κάτι προκλητικό και μετά τα μαζεύουν όταν βλέπουν πως η αντίδραση είναι παραπάνω από την προβλεπόμενη. Το ουσιαστικό έχει επιτευχθεί: το όνομα τους ακούστηκε.

Είναι πολλά τα θέματα για τα οποία θα μπορούσε κανείς να γράψει σελίδες ολόκληρες με βάση τις βλακείες του Τσόκλη: για τον καλυμμένο μισογυνισμό – οι γυναίκες φταίνε για όλα, που μας προκαλούν και δεν μας κάθονται, που μας παντρεύονται και μας φυλακίζουν, που δεν κάνουν παιδιά, που κάνουν ζαβρά παιδιά – που βλέπουμε εδώ σε μια εκπληκτική, μεταμοντέρνα εκδοχή.

Θα μπορούσαμε να γράφαμε ακόμη γενικά για τον καλλιτέχνη, τον αστό, καταξιωμένο διανοούμενο, τον «πνευματικό» άνθρωπο, και το ρόλο του σήμερα, που σε τέτοιους καιρούς χαλεπούς και ζορικούς κανέναν τους δεν βγήκε να πει τίποτα. Που από δριμύς κριτικούς αυτού του κλωσυστήματος, κατέληξε να γίνει ο καλύτερος συνήγορος του και η εθελόντρια πόρνη του, μόνο και μόνο για να μη χάσει την καρέκλα και τα προνόμια του που η

εξουσία του έδωσε σε αντάλλαγμα της υποταγής του.

Μια άλλη οπτική αυτού του θέματος χρήσει, νομίζω, προσοχής. Αρκετοί εμφανίστηκαν να υπερασπίζονται τον Τσόκλη με το εξής επιχείρημα: «διαφωνώ με με όσα λέει, αλλά έχει κάθε δικαίωμα να τα λέει». Διακόσια κάτι χρόνια μετά, νάτη πάλι η ρήση του Μοντεσκιέ: «Διαφωνώ με όλα όσα λες, αλλά θα υπερασπίσω μέχρι θανάτου το δικαίωμα σου να τα λες». Η ελευθερία του λόγου: ένας από τους πυλώνες του Διαφωτισμού και της αστικής δημοκρατίας – ολιγαρχίας.

Οι αρχές του Διαφωτισμού ήταν αυτές που θεμελίωσαν τα αποκαλούμενα δημοκρατικά καθεστώτα τους προηγούμενους δύο αιώνες πρώτα στη Δυτική Ευρώπη και μετά στην βαλκανική και αλλού. Ήταν βασισμένα στις αρχές της ελευθερίας: μιας ελευθερίας καταπατών την αστική τάξη, έτσι ώστε να μην θιχθούν τα ταξικά της συμφέροντα. Η ελευθερία του λόγου ήταν ένα από αυτά, η αιχμή του δόρατος της επίθεσης, τον 20^ο αιώνα, ενάντια σε άλλα, αναρχικά και καταπιεστικά καθεστώτα. «Στις δικές μας τις κοινωνίες, ο καθένας μπορεί να εκφράσει τη διαφωνία του χωρίς να τιμωρηθεί.» να την εκφράσει, να. Το θέμα είναι που την εκφράζει και ποιος τον ακούει.

Μπαίνουν στο ίδιο καντάρι ο τηλεοπτικός λόγος και η κουβέντα στη γειτονιά ή ο λόγος μιας προκήρυξης: Που απευθύνεται ο καθένας και τι νομιμοποίηση έχει; Ο Τσόκλης μπορεί να το παίζει αντισυμβατικός μέσα στη σύμβαση της τηλεόρασης. Έξω από την

τηλεόραση ισχύουν άλλοι κανόνες.

Το ποιος θα κάνει αντίλογο στον Τσόκλη πάλι το ορίζει η τηλεόραση. Ποιοι θα εμφανιστούν για να του επιτεθούν. Τους βλέπει ο μέσος αριστέρος – εναλλακτικός και λέει: αν αυτοί είναι ενάντια στον Τσόκλη, τότε εγώ είμαι μαζί του – ή μάλλον υπερασπίζομαι μέχρι θανάτου, το δικαίωμα του να λέει αυτά που λέει. Υπερασπίζομαι κάτι που αν το άκουγα από κάποιον στην παρέα μου θα γινόμουν έξαλλος επειδή βγήκε ο Αυτιάς ή δεν ξέρω εγώ ποιος άλλος και ήταν εναντίον του. Και εγώ δεν τον γουστάρω τον Αυτιά. Είναι συντηρητικούκλα και μούχλας. Άρα ο Τσόκλης, που του την πέφτει ο Αυτιάς, είναι ανοιχτό μυαλό. Και παραβλέπω το τι στην πραγματικότητα είπε ο Τσόκλης. Έχω την ψευδαίσθηση συμμετοχής σε ένα διάλογο του οποίου δεν μπορώ να ορίσω καμία παράμετρο. Το παιχνίδι είναι τρελά σημείο.

Έχουμε καταντήσει πια η τηλεόραση και τα υπόλοιπα ΜΜΕ, η φανταστική αυτή κοινότητα της υποτιθέμενης πληροφόρησης, να έχουν γίνει ένα πιο πραγματικό κομμάτι της ζωής μας από την πραγματική μας ζωή και τα προβλήματα της. Και τα προβλήματα αυτά προσπαθούμε να τα λύσουμε μέσα από την τηλεόραση, ή εκφράζοντας ανώνυμα τη γνώμη μας σε διάφορα φόρα στους διαδικτυακούς «τόπους». Ας βγούμε έξω από τα σπίνια μας, ας βρεθούμε κάπου εκεί ΕΞΩ να τα πούμε!

■/ sirious

■ τοπική αυτοδιοίκηση ή "τοπική" γιγάντια διοίκηση;

Οι δημοτικές εκλογές, στις οποίες σε λίγες μέρες καλούμαστε να λάβουμε μέρος ως «ενεργοί πολίτες» μοιάζουν πλέον σαν ένα κακόγουστο αστείο, αν αναλογιστεί κανείς την ιστορία της τοπικής αυτοδιοίκησης, καθώς και την αναγκαιότητα που οδήγησε τους ανθρώπους να την υπερασπιστούν ανά τους αιώνες με πάθος. Από το 1871, με τη γένεση της κοινοτικής αυτονομίας από το λαό του Παρισιού, προβλεπόταν κατηγορηματικά ότι η κομμούνα (η κοινότητα στην οποία οι αποφάσεις παίρνονταν ισότιμα και αμεσοδημοκρατικά) έπρεπε να αποτελεί πολιτικό σχήμα ακόμα και για το πιο απομακρυσμένο χωριό, ενώ για τους «δημόσιους λειτουργούς» υπήρχε απόλυτη αιρετότητα και ανακλητότητα, εάν δεν ενεργούσαν για το συμφέρον του λαού. Δυστυχώς 140 χρόνια μετά ο συγκεντρωτισμός της διοίκησης έχει πνίξει κάθε πρωτοβουλία για ισομερή συμμετοχή των δημοτών ακόμα και στα τοπικά ζητήματα.

Οι δήμοι ήδη με την εφαρμογή του Καποδίστρια και περισσότερο τώρα με τον Καλλικράτη μετατρέπονται σε υπερμεγεθείς σχηματισμούς δίχως γεωμορφολογική, οικονομική και λειτουργική συνοχή. Παράλληλα, όποια ψήγματα αμεσοδημοκρατικών δυνατοτήτων μπορεί να υπήρχαν στις παλιές κοινότητες έχουν πλέον ισοπεδωθεί λόγω των αποστάσεων που επιβάλλονται από τα μεγάλα μεγέθη, καθώς και από το συγκεντρωτικό μοντέλο εξουσίας.

Κατά την προσφιλή τους τακτική οι κυρίαρχοι αλλοιώνουν το νόημα των εννοιών για να αποπροσανατολίσουν. Έτσι και με την έννοια της αυτοδιοικητικής μεταρρύθμισης, που αν και συνδέθηκε με αλλαγές και υποτιθέμενες βελτιώσεις των συνθηκών διαβίωσης και διαδικασίες πολιτικής συμμετοχής του λαού στα κοινά, στην ουσία οδηγεί σε ακριβώς το αντίθετο.

Στα πλαίσια λοιπόν του οικονομικού εξορθολογισμού των δήμων και του κυνηγιού πόρων οι νέες αυτοδιοικητικές δομές στρέφονται ενάντια σε αυτούς που θα 'πρεπε να υπηρετούν. Έτσι οι δημότες πέρα από την ήδη δυσβάσταχτη κεντρική φορολογία θα έρθουν να ξαναφορολογηθούν από τους δήμους-εισπράχτορες για υπηρεσίες (π.χ. ανέγερση σχολικών κτιρίων, πρόνοια, δημόσια υγεία) που μέχρι τώρα ήταν κερκτικές κοινωνικές παροχές. Ιδιαίτερα στην ύπαιθρο και στους πιο φτωχούς

δήμους η κατάσταση αναμένεται να οδηγήσει σε οικονομικό μαρασμό, ερήμωση και σε αρκετές περιπτώσεις σε ενδο- ή δια-δημοτικές διαμάχες μεταξύ των κοινοτικών διαμερισμάτων για τον έλεγχο των φυσικών πόρων (π.χ. νερό).

Κατ' αυτόν τον τρόπο τα παλιά συνθήματα της προηγούμενης γενιάς ριζοσπασιτών επαναστατών για «πολετάριο όλων των χωρών ενωθείτε» και «γη και ελευθερία» στις μέρες μας επικρατούν και είναι αποχώνια. Προχωρώντας ένα βήμα παραπέρα, η συνθήκη που προβάλλεται ως μονόδρομος από το καθεστώς και τα προσέκλιμα σε αυτό ΜΜΕ, την οποία το ίδιο το σύστημα δημιουργήσε φέρνοντας το ΔΝΤ, μας στερεί κοινωνικές κατακτήσεις αιώνων, οδηγώντας χιλιάδες ανέργους στην εξαθλίωση και διώχνοντας λόγω φτώχειας πολλούς από μας από τα χωράφια

μας.

Αυτή η νέα πραγματικότητα μπορεί να σηματοδοτήσει την αφετηρία ακόμα και της ανατροπής της καθιερωμένης μορφής κοινωνικής οργάνωσης. Πριν οδηγηθούμε στο απόλυτο οικονομικό και κοινωνικό περιθώριο, είναι καιρός να αυτοοργανωθούμε αμειψιβητώντας τις εκ των άνω επιβεβλημένες δομές καταπίεσης έτσι ώστε να κερδίσουμε τη χαμένη μας δύναμη. Αυτή τη δύναμη που πηγάζει από τα κάτω, από την αδιαμεσολάβητη πρόσωπο με πρόσωπο δημοκρατία, που τόσο φοβούνται οι σύγχρονοι φύλαρχοι-δήμαρχοι, αυτήν που στοχεύει στην ελευθεριακή αυτοθέσμιση της κοινωνίας.

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΙΝΟΤΙΣΜΟ

■/ Ανοιχτή Συνέλευση από
ΧΩΡΙΑ ΒΔ Κρήτης

Άντικαλλικράτική μανινάδα

Τ' άκουσε Κάντανο άραγε τα θλιβερά μαντάτα οι τοπικές μας αρχές σε κάνανε πια πράματα. Και πως να στο μπιστευτώ και πως να στο μολογήσω λόγια δεν υπάρχουν μπλίο να πω να σ' αναστήσω. Γλύτωσες τόσες συμφορές και ζωντανή εβγήκες μα τις μεγάλες τις φωτιές απ' τους δικούς σου βρήκες. Δε σε υποστηρίζανε σ' αφήσαν να πεθάνεις στα τάρταρα σε ριζάνε να μην ξανάνασάνε. Κι όλοι εδώ που βρίσκονται μνημόσυνο να κάνουν χωρίς ντροπή λογίζονται το λόγο που θα βγάλουν. Του χρόνου που θα έρθουν να 'χουν κι ένα στεφάνι να σκύψουν να στο θέσουνε στο δάειο σου κουφάρι!

Τις παραπάνω στροφές έγραψε κάποιος της Καντάνου – παραφράζοντας τον ερωτικόρυγία να διαμαρτυρηθεί για το σχέδιο Καλλικράτης, τις οποίες και διάβασε στις 03/06 στην επέτειο του ολοκαυτώματος. Αποτέλεσμα της δημιουργίας του ήταν ο δήμαρχος της Καντάνου να του κάνει μίνηση και την επόμενη μέρα οι μπάτσες να τον συλλάβουν με μια πρωτόγνωρη επιχείρηση για την περικοπή αφού σταμάτησαν στην άναβο το κτελ χανίων και τον κατέβασαν τον με χειροπέδες πηγαίνοντας τον στο τμήμα της περιοχής!

■ η άρνηση εργασίας και τα όριά της

Στην Ελλάδα ο τρόπος που έχει εμφανιστεί το πρόταγμα της άρνησης της εργασίας είναι αποσπασματικός και μερικός, αντανakλώντας την αποσπασματικότητα και τη μερικότητα του αναρχοατομικισμού, που κατα κύριο λόγο εκφράζει το πρόταγμα αυτό, αλλά και την προφανή ανεπάρκεια του αναρχικού χώρου να επεξεργαστεί μια ολιστική επαναστατική θεωρία και την αντίστοιχη πολιτική δράση (ως ενότητα θεωρίας και δράσης, ως πράξης). Έτσι, η άρνηση εργασίας ως έννοια εγκλωβίζεται μονάχα στην παράνομη μορφή της, κυρίως στη ληστεία τράπεζας. Το φετιχιστικό περιβλήμα τελικά επικράτησε του βαθιά ανατρεπτικού περιεχομένου. Τα μέσα μετατράπηκαν σε σκοπό και θριάμβησε η αυτοαναφορικότητα.

Ποιά είναι η ουσία της άρνησης εργασίας; Οποσδήποτε η βάση πάνω στην οποία εδράζεται ολόκληρη η κοινωνική ζωή είναι ο τρόπος με τον οποίο παράγεται η υλική ζωή, οι σχέσεις ιδιοκτησίας στα παραγωγικά μέσα και ο τρόπος με τον οποίο η κοινωνία εργάζεται ώστε να παράγει όλην αυτή την υλική βάση της. Μέσα στον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας ο ρόλος του προλεταρίου είναι κομβικός. Αυτός είναι που δημιουργεί ολόκληρο τον κοινωνικό πλούτο, ο οποίος

σφτερίζεται από το κεφάλαιο και από κοινωνικούς μετατρέπεται σε ιδιωτικό. Η μισθωτή εργασία είναι αυτή που δημιουργεί των πλούτο των αφεντικών. Η άρνηση εργασίας (με τη στενή της έννοια) ουσιαστικά αρνείται να συμμετέχει στην παραγωγική διαδικασία, να δημιουργήσει τον πλούτο των καπιταλιστών. Σ' αυτό το πλεονέκτημά της κρύβεται και το μέγιστο μειονέκτημά της: κάθεται αναπαυτικά στα πούπουλα της αυτοανακλίνωσης, ενώ η έλλειψη ολιστικής επαναστατικής θεωρίας την τυφλώνει, και ενώ είναι ταξική δεν το γνωρίζει. Νομίζει ότι δραπετεύει από την ταξική πάλη και βαδίζει εξω-κοινωνικά, όπως ο Ιησούς βάδιζε στα κύματα. Το κεφάλαιο έχει αποικιοποιήσει ολόκληρη την κοινωνική ζωή κι έτσι οι οσάσεις βρίσκονται μονάχα στη φαντασία. Μέσα στον καπιταλιστικό καταμερισμό, λοιπόν, ο αρνητής εργασίας μπορεί να μην συμμετέχει ως παραγωγός, αλλά συμμετέχει ως καταναλωτής, άρα ως παραγωγός πλούτου του καπιταλιστή (όχι με την εργασία του, αλλά με την κατανάλωσή του). Εδώ βρίσκεται και το όριο της άρνησης εργασίας.

Πώς μπορεί να αρθεί αυτή η αντίφαση; Καθώς οι εσωτερικές και εξωτερικές αντιφάσεις είναι η γενεσιουργός αιτία της κίνησης θα πρέπει να δούμε με ποιον τρόπο η άρνηση της εργασίας θα ξεπεραστεί διαλεκτικά. Ο τρόπος είναι ένας: με την ίδια την απο-αλλοτρίωση της εργασίας, επομένως με τη βίαιη ή ειρηνική αλλαγή του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής (κι επειδή οι καπιταλιστές δεν

πρόκειται να απαρνηθούν εθελοντικά τα προνόμιά τους, η αλλαγή θα χρειαστεί να γίνει επαναστατικά και βίαια). Με δύο λόγια, με την καταστροφή του κράτους, της μισθωτής εργασίας και με την κοινωνικοποίηση των παραγωγικών μέσων (και όχι με την κρατικοποίηση, όπως έγινε στις χώρες του υπαρκτού μπουλσεβισμού και δημιούργησε τη συλλογική γραφειοκρατική αστική τάξη και τη δικτατορία της επί του προλεταριάτου).

Οπότε, η άρνηση της εργασίας αν χρησιμοποιηθεί ως μέσο και όχι ως αυτοσκοπός, αποκτά ένα βαθύτερο και πιο ολοκληρωμένο επαναστατικό περιεχόμενο. Συνδέεται διαλεκτικά και με άλλες μορφές της ταξικής πάλης, με τους εργατικούς αγώνες, τις απεργίες, το ιστορικό τρίπτυχο Λούφα-Κοπάνα-Σαμποτάζ κλπ. Στο κάτω-κάτω, άρνηση εργασίας σημαίνει συνολική άρνηση του συστήματος της μισθωτής σκλαβιάς και αγώνας για την απο-αλλοτρίωση της ίδιας της ζωής μας. Δεν μπορούμε να μιλάμε για Άρνηση Εργασίας χωρίς να μιλάμε για κοινωνική επανάσταση.

Πολύκαρπος Γεωργιάδης

Κέρκυρα, 6 Σεπτεμβρίου 2010

σημ: δημοσιεύεται όπως μας στάλθηκε

εκδόσεις «ελληνικά γράμματα» εκατό εργαζόμενοι «έλαβαν το γράμμα»

Σε ομαδική απόλυση του συνόλου των εργαζομένων προχωράει ο Δημοσιογραφικός Οργανισμός Λαμπράκη, ιδιοκτήτης των εκδόσεων «Ελληνικά Γράμματα», πλήρως εναρμονισμένος στο πνεύμα της εποχής, έτσι όπως το περιέγραψε ο πρωθυπουργός στην ομιλία του στη ΔΕΘ, ανακινώντας αφινδιαστικά στις 2 Σεπτεμβρίου το κλείσιμο ενός από τους μεγαλύτερους εκδοτικούς οίκους της χώρας. Έναν εκδοτικό οίκο με 54 χρόνια ιστορία στον

πρωταγωνίστησε στη καταλήστευση του εργατικού εισοδήματος, από τη μεγάλη φούσκα του χρηματιστηρίου έως και το μεγάλο «φαγοπότι» της Ολυμπιάδας.

Στο διάστημα αυτό οι εργαζόμενοι στα «Ελληνικά Γράμματα» μέσα από μαζικές διαδικασίες και πολύμορφες κινητοποιήσεις αντιστέκονται στην προοπτική της ανεργίας που τους επιφυλάσσει ο ΔΟΛ και η κυβέρνηση, η οποία εξακολουθεί να κωφεύει στις διαμαρτυρίες των εργαζομένων, δεκάδων

επιχειρηματιών και κράτους απέναντι στον κόσμο της εργασίας. Μοχλός πίεσης της εργατικής τάξης είναι τώρα όπως και πάντοτε ένα ποσοστό εργαζομένων που πετάγονται ή έχουν πεταχτεί έξω από την παραγωγική διαδικασία και όχι μόνο καθίστανται βορά σε κάθε είδους «προσφορά εργασίας» αλλά ταυτόχρονα γίνονται φόβητρο για όσους επιχειρούν να κρατήσουν τις δουλειές τους επιδιώκοντας καλύτερους όρους ή απλά διεκδικώντας τα κεκτημένα. Ένα διόλου

Στην εποχή του ασύδοτου και αρπαχτικού καπιταλισμού που είναι πιο φανερός και για τους πιο άσχετους, δεν απειλείται μόνο η δουλειά μας και ο πλανήτης που ζούμε, αλλά πρωτίστως η ίδια μας η ύπαρξη σαν ζωντανά κοινωνικά υποκείμενα. Ότι δεν φέρνει το επιθυμητό κέρδος πρέπει να πεθάνει, άσχετα αν η επιχείρηση δεν είναι ζημιωμένος. Και οι εργαζόμενοι δεν έχουν καμία αξία. Είναι άχρηστα αντικείμενα που δεν κάνουν ούτε για ανακύκλωση. Γι' αυτό και πάνε κατευθείαν στα σκουπίδια.

Σε αυτόν τον κοινωνικό, ταξικό πόλεμο, οι εργαζόμενοι οφείλουμε να έχουμε σαφή διακριτικά και στοχοθεσία. Δεν περιμένουμε να μας χαρίσει τίποτε από την εργοδοσία ή από «αγώνες» που μένουν σε διαβήματα και τηλεγραφήματα από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ. Ο αγώνας για την ανατροπή αυτής της κατάστασης, επιβάλλει την αντίσταση με όλα τα μέσα που έχουμε στα χέρια μας.

Εμείς οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι (του παρόντος και του μέλλοντος) οφείλουμε να αντιληφθούμε τη δύναμή μας. Να καταλάβουμε όλοι και όλες πως εμείς είμαστε που κάνουμε τις μηχανές να κινούνται, πως από τα χέρια μας βγαίνουν όλα τα προϊόντα, πως εμείς αναπαράγουμε τον καπιταλισμό και ότι ακριβώς είμαστε εμείς οι δημιουργοί όλου αυτού του πλούτου που αντλεί το κεφάλαιο από την δική μας εργασία. Η πρότασή μας προς τους εργαζόμενους των «ελληνικών Γραμμάτων» (και όχι μόνο προς αυτούς) είναι ότι οι ίδιοι οι απολυμένοι πρέπει να αναλάβουν τα του οίκου τους και την τύχη τους. Απώτερος σκοπός θα πρέπει να είναι ο εργατικός έλεγχος σε κάθε εργασιακό χώρο και η κατάργηση της μισθωτής με όρους μεσαίωνα εργασίας, που είναι και ο μοναδικός τρόπος να βάλλουμε μπλόκο σε απολύσεις, εκμετάλλευση και αλλοτρίωση των εργαζομένων. Καταλήψεις παραγωγικών μονάδων που μπορεί να ξεκινήσουν σε ένα συμβολικό επίπεδο θα πρέπει γρήγορα να στηριχτούν και να εξελιχθούν σε εργαστήρια εργατικής αυτοδιαχείρισης, όπου εργάτες και εργάτριες θα πάρουν στα χέρια τους την παραγωγή, αποδεικνύοντας έτσι στην πράξη ότι ζωή με αξιοπρέπεια είναι μόνο η ζωή χωρίς εκμεταλλευτές και εκμεταλλεζόμενους, χωρίς καταπιεστές και καταπιεζόμενους.

*/ Joe Hill

▲ για τη συγγραφή του κειμένου χρησιμοποιήθηκαν αποσπάσματα από τις ανακοινώσεις της ανοικτής συνέλευσης εργαζομένων στα «ελληνικά γράμματα» και της Κίνησης Εργατικής Χειραφέτησης & Αυτοοργάνωσης

χώρο του βιβλίου με το κυριότερο με 100 εργαζόμενους που πετιούνται στην ανεργία, στη φτώχεια και στην εργασιακή περιπλάνηση.

Με μια κυνική ανακοίνωση ο ΔΟΛ, (που πάντα έχει ως προτεραιότητα τον...πολιτικό και την...καλλιέργεια), ενημέρωσε τους εργαζόμενους πως σε 10 μέρες χάνουν τη δουλειά τους, εναρμονιζόμενος πλήρως με το πνεύμα του Μνημονίου και της κυβερνητικής πολιτικής. Στην ανακοίνωση αυτή αρνείται οποιαδήποτε συζήτηση για διασφάλιση των θέσεων εργασίας.

Όταν αναφερόμαστε στον ΔΟΛ θα πρέπει να γνωρίζουμε, πως μιλάμε για έναν από τους μεγαλύτερους κολοσσούς στα ΜΜΕ της χώρας. Για έναν από τους ισχυρότερους διαμορφωτές της κοινής γνώμης. Για έναν από τους πιο ευνοημένους επιχειρηματικούς οργανισμούς τον καιρό της μεγάλης κερδοφορίας του ελληνικού κεφαλαίου 1985-2005. Ο ΔΟΛ

φορέων και πνευματικών ανθρώπων. Προσφέρει έτσι την κάλυψη στον μεγαλομέτοχο του ΔΟΛ Σταύρο Ψυχάρη να προαναγγέλλει 182 νέες απολύσεις διοικητικών υπαλλήλων του οργανισμού, την ίδια στιγμή που ανακοινώνει την αγορά ποσοστού των μετοχών της τράπεζας ΕΜΡΓ.

Η κυβέρνηση και η εργοδοσία ξέρουν πολύ καλά τι κάνουν. Έχουν σχέδιο και στόχο να μην αφήσουν όρθιο κανένα εργατικό δικαίωμα, να «τελειώνουν» τώρα, μέσα στη δίνη της κρίσης με ότι τους ήταν εμπόδιο. Απολύουν, κλείνουν επιχειρήσεις, καταργούν τις συμβάσεις, μειώνουν τους μισθούς.

Δεν μας πείθουν ούτε τα κροκοδείλια δάκρυα για τη παγκόσμια οικονομική κρίση, ούτε η απαράδεκτη ανακοίνωση της εργοδοσίας που δεν κάνει λόγο ούτε καν για τη διασφάλιση των θέσεων εργασίας των εργαζομένων. Δεν τρέφουμε καμία αυταπάτη για τις προθέσεις

ευκαταφρόνητο ποσοστό ανεργίας λειτουργεί έτσι με διττό τρόπο, εξασφαλίζοντας εργάτες και εργάτριες σε κατάσταση απόγνωσης έτοιμους για όλα αλλά και δείχνοντας ζοφερές εικόνες από το μέλλον στους αγωνιζόμενους.

Το κλείσιμο και οι απολύσεις στα Ελληνικά Γράμματα, δεν είναι παρά ένα ακόμη στιγμιότυπο από τον κοινωνικό πόλεμο που έχουν κηρύξει οι δυνάμεις του κεφαλαίου απέναντι στις ζωές και το μέλλον όλων των εργαζομένων. Έναν κοινωνικό πόλεμο που από τη μία πλευρά φέρνει σύσσωμο τον επιχειρηματικό κόσμο, τα ΜΜΕ, τον ΣΕΒ, το κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό και τα κόμματα του, τη Δικαστική εξουσία, την Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΔΝΤ. Από την άλλη φέρνει κάθε έναν από εμάς που βασίζει την επιβίωσή του σε τίποτε περισσότερο από την ίδια του την εργατική δύναμη: την συντριπτική δηλαδή πλειοψηφία της κοινωνίας.

ο αγώνας στο εστιατόριο Banquet

ένας καθοριστικός για κάθε εργαζόμενο αγώνας

Ο Τζόκερ της εργατικής ανασφάλειας

Στις 5 Απρίλη 2010 η εργοδοσία του εστιατορίου Banquet στη Θεσσαλονίκη, ανακοίνωσε στον εργαζόμενο της Βαγγέλη Κιτσώνη ότι έπρεπε να επιστρέψει το ένα από τα δύο ποκάμισα της εργασίας του, ενώ ταυτόχρονα δεν του είπε για το αν και πότε θα ξαναδούλευε. Σε ερώτηση του εργαζόμενου αν συμβαίνει κάτι, ο ιδιοκτήτης του εστιατορίου Γεράσιμος Φιώρος απάντησε ακόμη και να του απαντήσει. Και αυτό συνεχίζονταν για δύο ολόκληρες εβδομάδες. Αυτή η έμμεση απόλυση ήταν η «ποινή» για το «μεγάλο αμάρτημα» που διέπραξε ο Β. Κιτσώνης να ζητήσει την καταβολή του δώρου Πάσχα και την έγκαιρη καταβολή των δεδουλευμένων του. Να σημειώσουμε ότι ο εργαζόμενος ήταν εντελώς ανασφάλιστος, αφού δεν του είχε γίνει πρόσληψη, παρ' όλο που δούλευε ήδη από τον Οκτώβριο του 2009 και απασχολούνταν άλλες φορές 5 ημέρες την εβδομάδα και άλλες 6, άλλες φορές 8 ώρες την ημέρα και άλλες 12 ώρες την ημέρα.

Στο εστιατόριο Banquet η εργοδοσία δεν τηρεί την εργατική νομοθεσία.

«... δεν είχαμε ένσημα, δηλαδή μύλαμε για ανασφάλιστη εργασία, δεν πληρωνόμασταν υπερωρίες, μια και εφαρμόζονταν ένα πολύ ιδιαίτερο καθεστώς μισθοδοσίας, μας παρακατατόνταν τα πορμπουάρ, για να μη μιλώ για τη οίτιση...». Ο,τι περίσσευε στο τέλος της ημέρας το ανακάτευαν και το έδιναν στα γκαρσόνια, λες και ήμασταν ζώα...». (Β.Κιτσώνης)

α) Διατηρούσε πολλούς εργαζόμενους ανασφάλιστους, σε καθεστώς «μαύρης» εργασίας. Όσους τελικά ασφαλίσει μετά από μήνες, δεν τους κολλούσε τα κανονικά ένσημα. Εργαζόμενοι με πλήρες ωράριο κολλούσαν 17 ή και λιγότερα ένσημα, πολλοί μετανάστες και έλληνες εργαζόμενοι ήταν και παραμένον εντελώς ανασφάλιστοι. Η εργοδοσία δεν έδινε τα κανονικά ρεπό με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι να δουλεύουν πάντοτε και 6η μέρα, δίχως να την πληρώνονται με την κανονική προσαύξηση.

β) Δεν κατέβαλε τα δώρα Πάσχα, Χριστουγέννων και επιδόματα αδείας ή έδινε μόνο μέρος αυτών σε ορισμένους «τυχερούς». Ο Κιτσώνης απολήθηκε γιατί ζήτησε να καταβληθεί το δώρο του Πάσχα. Πολλοί εργαζόμενοι ρωτούσαν τους εργοδότες πότε θα πληρωθούν για να πάρουν απαντήσεις όπως «βαριέμαι τώρα» (!!!). Και συνήθως οι εργαζόμενοι αναγκάζονταν να υπογράψουν ότι έλαβαν περισσότερα χρήματα απ' ό,τι στην πραγματικότητα!!!

γ) Δεν κατέβαλε τις προσαυξήσεις για αργίες, νυχτερινά, Κυριακές, υπερωριακή εργασία, και εργασία κατά τη διάρκεια των ρεπό. Το κατάστημα ήταν κλειστό φέτος μόνο την Πρωτοχρονιά. Αν και το ωράριο τελειώνει στις 2πμ, το κατάστημα παρέμενε συχνά ανοιχτό ως τις 4 το πρωί δίχως να καταβάλλονται υπερωρίες. Μόνο στο μαγειρείο δινόταν υπερωρία, και αυτή μόνο η μία από τις δύο ώρες. Οι αδείες ήταν άνευ αποδοχών.

δ) Αργούσε πάντα να καταβάλει τα δεδουλευμένα με αποτέλεσμα οι εργαζόμενοι να αναγκάζονται να δανειζονται για να μπορούν να ζήσουν.

ε) Δεν πλήρωνε κανονικά τους μισθούς με βάση τη συλλογική σύμβαση εργασίας του επισιτισμού και ανάλογα με τη θέση εργασίας του κάθε εργαζόμενου.

στ) Ενώ ήταν υποχρεωμένος από τη συλλογική σύμβαση εργασίας του επισιτισμού να προσφέρει φαγητό στους εργαζόμενους, αρνούσαν να το παρέχει σταθερά και μάλιστα

«Η έξοδος στο Banquet (προφέρεται μπανκέ) έπρεπε να τα συνδυάζει όλα. Άλλοι θέλανε να φάνε και άλλοι θέλανε να πάνε μόνο για ποτό. Άλλοι να συζητήσουν για δουλειά και άλλοι πήγαιναν για βόλτα. Και το Banquet κάνει ακριβώς αυτό. Είναι ένας τζόκερ που κολλάει παντού και πάει με όλα. Σε μικρή απόσταση από την παραλία της Θεσσαλονίκης, το bar-restaurant συγκεντρώνει και casual αλλά και business παρέες.»

(από διαφημιστική καταχώρηση της επιχείρησης)

Η ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΔΕ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ
ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ των
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ του BANQUET

Επιτροπή Αλληλεγγύης στον αγώνα των εργαζομένων στο Banquet

έβριζε όποιον εργαζόμενο τιμιπολογούσε κανένα κομμάτι ψωμί προσπαθώντας να ξεγελάσει την πείνα του. Οι μάγειρες είχαν εντολές να ετοιμάζουν γεύματα (πίτσες, ψωμί, τυρί) για τους εργαζόμενους μόνο κατά το κλείσιμο του καταστήματος και μόνο αν δεν είχαν φόρτο εργασίας! Εργαζόμενοι που δούλευαν από τις 14:00 ως τις 04:00 το πρωί έτρωγαν στις 9 το βράδυ ατομικά για δέκα λεπτά, κι αυτό αν προλάβαιναν.

ζ) Επέβαλε πρόστιμα στους εργαζόμενους αν καθυστερούσαν ένα λεπτό να προσέλθουν στην εργασία τους ή αν κάτι κατά τη γνώμη του δεν έκαναν σωστά. Έχουν επιβληθεί ορισμένες φορές ακόμη και πρόστιμα 20 ευρώ σε συναδέλφους που αργούσαν να πάνε στην εργασία τους δέκα λεπτά, ακόμη και αν η εργασία τους ήταν 4ωρη με αμοιβή 15 ευρώ!!!

η) Και το πιο εξωφρενικό, κρατούσε για τον εαυτό του τα φιλοδωρήματα που έδιναν οι πελάτες για τους εργαζόμενους. Τα φιλοδωρήματα υπολογίζονται από τους εργαζόμενους σε 400 ευρώ κατά μέσο όρο ημερησίως. Απ' αυτά, ούτε τα μισά δεν επέστρεφαν στους εργαζόμενους, μια που τη διαχείρισή τους την είχε ο ίδιος ο εργοδότης!

Αυτός ο «αγγελικός» εργοδότης προτιμούσε να καπνίζει πανάκριβα πούρα παρά να δώσει ένα ευρώ από τα νόμιμα δεδουλευμένα στους εργαζόμενους. Προτιμούσε να απολθεί τους εργαζόμενους όταν δείχναν όση και την παραμικρή δυσφορία για την αδικία και την ταπείνωση που δέχονταν. Με άλλα λόγια, ο συγκεκριμένος εργοδότης ήταν η προσωποποίηση του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και εφάρμοζε ήδη αυτά που η κυβέρνηση, το ΔΝΤ και η Ευρωπαϊκή Ένωση θέλουν να εφαρμόσουν σε όλους τους εργαζόμενους.

Ο Β. Κιτσώνης προχώρησε σε καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας και στο ΙΚΑ για όλα τα παραπάνω. Ταυτόχρονα, η Επιτροπή Αλληλεγγύης που συστάθηκε υπέρ του προχώρησε μαζί με άλλους εργαζόμενους-αλληλέγγυους σε 4ωρη διαμαρτυρία έξω από το εστιατόριο στις 22 Απρίλη, ενώ την επομένη κατέληξε στο εστιατόριο στο πανεργατικό συλλαλητήριο που είχε γίνει στη Θεσσαλονίκη με αφορμή την επίσημη είσοδο της χώρας στην επιτήρηση του ΔΝΤ. Εκείνη την ημέρα ο εργοδότης δεσμεύτηκε με συμφωνητικό να

τηρεί την εργατική νομοθεσία, να επαναφέρει στην εργασία του τον απολυμένο Β. Κιτσώνη, να ασφαλίσει όλους τους εργαζόμενους από την ημέρα που τους απασχολεί, να καταβάλει τα δεδουλευμένα κ.α.

Ο Αγώνας της αξιοπρέπειας ξεκινά.

Έπειτα απ' αυτές τις εξελίξεις, άλλοι επτά εργαζόμενοι προχώρησαν σε αντίστοιχες καταγγελίες στο ΙΚΑ και στην Επιθεώρηση Εργασίας. Όμως η εργοδοσία αθέτησε τη συμφωνία και δεν τήρησε καμία από τις δεσμεύσεις της. Σε συνάντησή με τον απολυμένο και εκπροσώπους από το Σωματείο Επισιτισμού και το Εργατικό Κέντρο Θεσ/νίκης, η εργοδοσία αρνήθηκε να επαναφέρει στην εργασία του τον Β. Κιτσώνη, ενώ έδωσε αόριστες υποσχέσεις για τα χρωστούμενα. Ακόμη χειρότερα, η εργοδοσία έστειλε εξώδικο στον διωγμένο εργαζόμενο στο οποίο του ανήγγελε την απόλυση του και ισχυρίστηκε πως τον είχε πάρει στην δουλειά για λόγους φιλοanthρωπίας (!!!) και άλλα πολλά ψέματα και αστειότητες, όπως ότι ο Β. Κιτσώνης τους «παρακάλεσε» να είναι ανασφάλιστος και με μερική απασχόληση! Παράλληλα στο εξώδικο κορόιδευε τις κινητοποιήσεις των σωματείων και των εργαζομένων. Οι εργαζόμενοι στο εστιατόριο, απείργησαν στις 5 Μάη στη Γενική Απεργία της ΓΣΕΕ και συμμετείχαν με πανό στη πανεργατική διαδήλωση της Θεσ/νίκης. Τις ίδιες μέρες η Επιτροπή Αλληλεγγύης ξεκίνησε καθημερινές 4ωρες διαμαρτυρίες έξω από το κατάστημα στις 7 Μάη. Στις διαμαρτυρίες συμμετείχαν δεκάδες αλληλέγγυοι εργαζόμενοι, μέλη σωματείων, φοιτητές και μαθητές. Όσοι περνούσαν έξω από το μαγαζί καθώς και γείτονες εκδήλωναν το ενδιαφέρον και τη συμπάραστασή τους δίνοντας οικονομική ενίσχυση και υπογράφοντας το ψήφισμα αλληλεγγύης — έχουν συλλέξει εκατοντάδες υπογραφές από τους περαστικούς καθώς και δεκάδες ψήφισμα συμπάραστασης από εργατικά σωματεία. Παρόλα αυτά η εργοδοσία όχι μόνο δεν άλλαξε στάση, αλλά με τη συμπάρασταση πολλών άλλων εργοδοτών αποφάσισε στις 15 Μάη να κάνει πράξη τον ύστατο εκβιασμό, δηλαδή να κλείσει το εστιατόριο. Την προηγούμενη μέρα είχε καλέσει τους εργαζόμενους και τους είχε ανακοινώσει την πρόθεσή της να κλείσει το κατάστημα, εκτός αν οι εργαζόμενοι (και αυτοί που είχαν

κάνει καταγγελία) έβγαιναν έξω και διαμαρτύρονταν για την διαμαρτυρία της Επιτροπής Αλληλεγγύης!!!

Μπραβιλίκια, μηνύσεις και καταστολή.

Μετά το κλείσιμο του καταστήματος με ευθύνη του εργοδότη, η Επιτροπή Αλληλεγγύης δεν σταμάτησε ούτε για μια ημέρα τις κινητοποιήσεις της με καθημερινές διαδηλώσεις στη γύρω περιοχή. Στις 18 Μάη μια συμμορία από τσιράκια και μπράβους του εργοδότη έβρισαν, απείλησαν, όρμησαν με δολοφονικές διαθέσεις και ξυλοκόπησαν έναν συνάδελφο και δύο συναγωνίστριες της Επιτροπής Αλληλεγγύης που προπαγανδίζουν τη συναισθηματική της 20 Μάη για την οικονομική ενίσχυση των εργαζομένων στο Banquet. Στις 31/8 συνελήφθη ο συνάδελφος εργαζόμενος στο εστιατόριο Banquet Γ.Κ. και μετά από διαμαρτυρία εκατοντάδων εργαζομένων απεθίκε ελεύθερος, αφού του εροδόθηκε τακτική δικάσιμος. Η δίκη που έγινε μερικές μέρες μετά έληξε με καταδίκη του Γ.Κ. σε εξάμηνη φυλάκιση με τριετή αναστολή (!), γιατί σύμφωνα με το σκεπτικό της απόφασης του δικαστηρίου είχε συμμετοχή στη συγγραφή μιας προκήρυξης που «συκοφαντούσε» το μαγαζί. Ο κατηγορούμενος βέβαια άσκησε έφεση. Στο δικαστήριο, από τα στοιχεία που κατέθεσε η υπεράσπιση και από την εξέταση των μαρτύρων αποδείχθηκε περίτρανα ότι τίποτα από αυτά που λέει το κείμενο δεν είναι συκοφαντικά και επιπλέον ότι ο κατηγορούμενος δεν μοίραζε το κείμενο, αφού σύμφωνα και με τον εργοδότη σε όλη την κινητοποίηση φώναζε από τη ντουνοτούκα. Φαίνεται καθαρά λοιπόν, ο προσηματικός χαρακτήρας της δίωξης, με σκοπό την τρομοκράτηση του κινήματος αλληλεγγύης. Στις 2/9, η αστυνομία ύστερα από αλληπαλλήλες μηνύσεις της εργοδοσίας προχώρησε σε διώξεις και συλλήψεις εργαζομένων από την «Επιτροπή Αλληλεγγύης στους εργαζόμενους του Banquet». Συνελήφθη ένας άλλος εργαζόμενος μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης, ο Βασίλης Γούτας, ενώ η αστυνομία προσπάθησε να συλλάβει αρκετούς άλλους εργαζόμενους-αλληλέγγυους.

Επιτροπή Αλληλεγγύης: Η μάχη στο Banquet έχει καθοριστική σημασία.

«Ο χώρος του επισιτισμού-τουρισμού είναι ένας από τους μεγαλύτερους κλάδους της ελληνικής οικονομίας, αν όχι ο μεγαλύτερος, συγκεντρώνει το μεγαλύτερο τμήμα της εργατικής τάξης και επιπλέον στην συντριπτική πλειοψηφία του αποτελείται από νέους εργαζόμενους. Οι συνθήκες εργασίας είναι οι χειρότερες που υπάρχουν. Οι μισθοί είναι από 300-900 ευρώ, συνήθως δεν υπάρχουν ωράρια, δεν πληρώνονται υπερωρίες, νυχτερινά, Κυριακές, αργίες και οι 4 στους 5 είναι ανασφάλιστοι. Δεν πληρώνονται ή πληρώνεται ένα τμήμα από δώρο Χριστουγέννων/Πάσχα και σχεδόν ποτέ δεν δίνεται άδεια και πολύ περισσότεροι επίδομα αδείας. Με άλλα λόγια δεν τηρείται σχεδόν τίποτα από την εργατική νομοθεσία. Οι εργοδότες σ' αυτόν τον κλάδο είναι από τους πιο αλαζονικούς, εκμεταλλευτές, απάνθρωπους, πραγματικοί «καρχαρίες» που μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα δημιουργούν τεράστιες περιουσίες θεωρώντας τους εργαζόμενους σκουπίδια ή δούλους και ταπεινώνοντας τους συνεχώς. Η υπόθεση του Banquet, είναι υπόθεση όλων μας.»

■/ Joe Hill

*Για τη συγγραφή του κειμένου χρησιμοποιήθηκαν εκτενή αποσπάσματα από τις ανακοινώσεις της Επιτροπής Αλληλεγγύης Σωματείων και εργαζομένων στους εργαζόμενους στο Banquet και τον Βαγγέλη Κιτσώνη.

επικαιροί αμύλητοι

ΑΠΑΤΡΙΣ

Αφορμή για να γραφεί το κείμενο αυτό είναι η διαπίστωση ότι δεν είναι σήμερα λίγοι αυτοί που δραστηριοποιούνται στους κόλπους του κοινωνικού ανταγωνισμού και οι οποίοι πιστεύουν ότι, λόγω της διαρκούς επιδείνωσης της ποιότητας ζωής πολυπληθών κοινωνικών στρωμάτων, βαίνουμε προς ριζικές ρήξεις, με μερικό ή ολικό αντισυστημικό περιεχόμενο.

Δυστυχώς, η αλήθεια είναι μάλλον πως μια πιο νηφάλια ματιά, που ξεφεύγει από τα θορυβώδη γεγονότα των τελευταίων μηνών, θα έκανε τον

την ώρα φενακή την προσδοκία μιας πανόημης κινητοποίησης με κοινωνική απελευθερωτική προοπτική.

Με τον όρο «κοινωνικό υπόβαθρο» εννοούμε ένα σύνολο ηθών, αξιών και συμπεριφορών, νοοτροπιών και προτύπων, που επικράτησαν στο νεοελληνικό κοινωνικό μόρφωμα, θεσμιζοντας σε τυπικό και άτυπο επίπεδο τη μετεπαναστατική ελληνική κοινωνία και προσδίδοντας της τις ιδιαίτερες κρατικές, οικονομικές, συμβολικές κ.α. δομές που εν πολλοίς κυριαρχούν μέχρι σήμερα.

«ωΧ αδερφέ...»

Κολωνάκι 1911

οποιοδήποτε να δει τα πράγματα με περισσότερο σκεπτικισμό.

Όπως έχει ξαναγραφεί στις σελίδες αυτής της εφημερίδας, στον ελλαδικό χώρο δεν υπάρχουν οι παραδοχές εκείνες οι οποίες θα διατηρούσαν ζωντανό ένα φανταστικό συλλογικής ευδαιμονίας τέτοιο, που θα συγκροτεί ένα κίνημα με στόχο τη δημιουργική επεξεργασία ενός εναλλακτικού, έστω πειραματικού μοντέλου μιας κοινωνίας βασισμένης σε θεσμούς αυτάρκειας, ελευθερίας, ισοκατανομής της πολιτικής και οικονομικής δύναμης κλπ σ' ένα αντιεραρχικό πλαίσιο. Προς στιγμήν, η απόρριψη του υπάρχοντος είναι στείρα και μόνο τα τελευταία χρόνια έχουν εμφανιστεί συλλογικά εγχειρήματα προς την κατεύθυνση που περιγράψαμε παραπάνω, πασχίζοντας με δυσκολία να οικοδομήσουν (εφεξής) μια τέτοια παράδοση.

Γιατί όμως συμβαίνει αυτό; Η απάντηση σε τούτο το ερώτημα δεν είναι ούτε μυστήριο προς εξιχνίαση, ούτε κρυμμένη σε απόρρητους φακέλους, πολύ περισσότερο δεν βρίσκεται σε απλοϊκές, ανιστορικές κορώνες περί «της ράτσας του Έλληνα». Βρίσκεται χωρίς ψιμύδια μέσα στην ιστορία του νεοελληνικού κράτους από καταβολής του μέχρι σήμερα. Η διαχρονία αυτή όμως είναι τόσο μεγάλη, που εδώ απλώς θα σκιαγραφήσουμε τον πυρήνα της απάντησης αυτής:

είναι τέτοιο το πολιτισμικό υπόβαθρο της ελληνικής κοινωνίας από τις απαρχές της συγκρότησης του νεοελληνικού κράτους ως σήμερα, που αφενός ερμηνεύει ξεκάθαρα τη σημερινή κατάπτωση κι αφετέρου καθιστά για

Η συγκρότηση του νεοελληνικού κράτους χαρακτηρίστηκε εξ αρχής από την αλλοτρίωση της πολιτικής λειτουργίας όσον αφορά τη διαχείριση και νομή του. Σκληρά ανταγωνιζόμενες πολιτικές φατρίες, σε μόνιμη διαπλοκή μεταξύ τους και με τους ψηφοφόρους τους, άλλοτε χαρακτηριζόμενες από τον προσανατολισμό τους προς κάποια μεγάλη δύναμη της εποχής κι άλλοτε οικογενειοκρατικές, διεκδικούσαν το μονοπώλιο των προνομίων που εξασφαλίζει η άσκηση της εξουσίας (η οποία ήταν πάντα και παραμένει πάρεργο μπροστά στο κυρίως έργο του διαγουμίσματος του δημόσιου πλούτου). Αυτή ήταν η ποιότητα της πολιτικής ζωής σε ένα κράτος που, επιπροσθέτως, ως θεσμός ήταν δάνειο σχήμα για τους μέχρι πρότινος ραγιαδες ήρθε να επιβληθεί ως «φερό υλικό» από τη νεωτερική Δύση και να φέρει αστικοδημοκρατικό τύπο κεντρικές δομές (Βουλή, Κυβέρνηση, γραφειοκρατία – δημοσιοϋπαλληλία, αστυνομία – στρατό κλπ) σε έναν τόπο που επικρατούσε το, όχι απλά προβιομηχανικό, αλλά σχεδόν...αρχαϊκό πρότυπο της οργάνωσης της κοινωνικής ζωής βάσει των ομάδων συγγενείας και των διάσπαρτων καπετανατών χωρίς καμιά τάση σύμπτωσης προς κάποιο συλλογικό καλό, παρά μόνο προς περιστσιακές συμμάχιες για την επίτευξη στενών τοπικών, συντεχνιακών και οικογενειακών συμφερόντων.

Παράλληλα μ' αυτή την προϋπάρχουσα κατάσταση και στο πλαίσιο πάντα της

κυριαρχίας της πρώην οθωμανικής εξουσίας, στις κοινότητες των υποτελών είχε πάρει σάρκα και οστά ένας θεσμός με χαρακτήρα πατρωνίας (κηδεμονίας): επρόκειτο περί μιας αμυντικής τακτικής αυτοπροστασίας των τελευταίων από την αυθαιρεσία των κυρίαρχων δια της ανάληψης από κάποιους του ρόλου του «μεσάζοντα». Αυτοί πρόσφεραν εκδουλεύσεις μεσιτείας προς τις οθωμανικές αρχές, με σκοπό ν' αποσπάσουν ευνοϊκή μεταχείριση για τους ίδιους ή/και τους συγγενείς/προστατευόμενους τους και να αναβαθμιστούν ποικιλοτρόπως, συχνά εις βάρος των συμπατριωτών/-συγχωριανών τους. Ο άτυπος αυτός θεσμός, μακροπρόθεσμα εμπέδωσε μια διαρκή κατάσταση: την παρεμπόδιση της κινητοποίησης του πληθυσμού προς την επίτευξη συλλογικών στόχων. Εξέφραζε δε πρωτίστως τα συμφέροντα της πολιτικής τάξης και δευτερευόντως κάποια άλλα και μερικά, ενώ έτρεφε έναν άκρατο ατομικισμό συνφασμένο με μια κυνική αδιαφορία για την προοπτική ενός κοινού, παραγωγικού ή άλλου, μέλλοντος.

Μετά την επανάσταση, τα ήθη αυτά μεταφέρθηκαν αυτούσια στα νέα δεδομένα. Έτσι, απ' τη μια εδραιώθηκε σχεδόν αμέσως ένα διάχυτο κλίμα επιβουλής και ανταγωνισμού κι απ' την άλλη μια ατμόσφαιρα υποκρισίας και δουλοπρέπειας («ραγιαδισμού», όπως ονομάζεται ως τα σήμερα...). Αυτή η συνθήκη γέννησε εξ αρχής τόσο μια σχιζοφρενική σχέση ανάμεσα στους νεόκοπους υπηκόους και τη νεόδημη κεντρική αρχή όσο και μια αμοιβαία δυσπιστία στους τελευταίους αναμεταξύ τους. Η ευνοιοκρατία και η ταυτόχρονη καχυποψία που γεννήθηκαν, τροφοδότησαν μια φαυλότητα που σύντομα πήρε σάρκα και οστά στο λεγόμενο «πελατιακό σύστημα» που όλοι γνωρίζουμε και που καλά κρατεί μέχρι σήμερα. Σ' αυτή την περιρρέουσα ατμόσφαιρα, η κοινωνική – πολιτική – οικονομική ζωή λαμβάνει χώρα μέσα σ' ένα νοσηρό περιβάλλον που δεν διέπεται από κανένα κριτήριο νομιμότητας, με την έννοια ότι οι υπάρχοντες νόμοι και κανόνες αντιμετωπίζονται ως «εμπόδιο προς παράκαμψη» προκειμένου για την επίτευξη θεμιτών κι αθέμιτων στόχων, ατομικών και συντεχνιακών. Πάνω απ' όλα όμως, οι κανόνες αυτοί πολύ σπάνια τυγχάνουν γενικής αποδοχής, κι έτσι η ισχύς και η τήρησή τους βασίστηκε εξ αρχής και κυρίως στη βία. Μια βία που απέρρεε πρωτίστως από το κράτος, που δεν είχε άλλο τρόπο επιβολής αφής στιγμής απουσίαζε η λαϊκή συναίνεση, αλλά που διαπέρασε και όλο το κοινωνικό σώμα για γενιές, αφής στιγμής η αγγριότητα του «πατείν

βέβαια, «ψηφαλάκι»), και την άλλη... «αντιεξουσιαστής» (όταν οι επιλογές της κεντρικής εξουσίας δεν εξυπηρετούσαν τα στενά του συμφέροντα) – πάντα όμως και κατά βάθος, συντηρητικός και (εθνολάτρη) κρατικολαγνο-δίαίτος. Πρόκειται για μια ποικιλόμορφη βία που βρίσκει πρόσφορο έδαφος μέχρι σήμερα, αφού ταιριάζει πολύ περισσότερο σ' αυτό τον ανθρωπολογικό τύπο που, εν τέλει και ως απόρροια όλων των παραπάνω, συμπεριφέρεται περισσότερο ως οπαδός (κοιμάτων) παρά ως πολίτης με κρίση (χαρακτηριστικό πλατιών πληθυσμιακών στρωμάτων, με τρόπο ώστε τα τελευταία συγκροτούν περισσότερο μια ολιγόνοη, «ιδιοτελή κοινωνία», παρά μια συνετή «κοινωνία πολιτών»).

Αυτό το αδρά σκιαγραφημένο ψυχο-κοινωνικό, υποκειμενικό υπόβαθρο ήρθε να το συνδράμει σε υλικό, αντικειμενικό επίπεδο μια παραγωγική δομή με χαρακτηριστικά αρχικά παραδοσιακής, αγροτικής οικονομίας μικρομεσαίας κλίμακας, και αργότερα μιας ανάλογης σε μέγεθος, εξαρτημένης, μεταπρατικής και κρατικοδίατης

καπιταλιστικής οικονομίας. Αυτά τα δύο ταίριαζαν γάντι (σε μια αμφίδρομη σχέση αιτίου – αιτιατού), αφού για παράδειγμα, το Δημόσιο δεν είναι ακριβώς τέτοιο όταν το έχουν αλώσει ιδιωτικά και συντεχνιακά συμφέροντα, και το ιδιωτικό δεν είναι ακριβώς τέτοιο όταν ζει από το δημόσιο χρήμα.

Από και πέρα, κι επειδή ο χώρος στην εφημερίδα είναι περιορισμένος, θα κάνουμε ένα μεγάλο άλμα και θα έρθουμε κατευθείαν στο Σήμερα (μιας και, ούτως ή άλλως, θεωρούμε πως αυτό μας το επιτρέπει το γεγονός ότι δεν έχει κατ' ουσίαν αλλάξει κάτι στη μικροαστική συγκρότηση της ελληνικής παραγωγικής δομής παρά μόνο η μορφή – βλ. π.χ. ότι τα παιδιά των αγροτών, αν δεν μετανάστευσαν έγιναν δημόσιοι υπάλληλοι και η μικρή γαιοπρόσδοος έγινε μικρή βιοτεχνία ή rent rooms).

Κρίσιμα λοιπόν γνωρίσματα της ελληνικής οικονομικής ιδιομορφίας ήταν και παραμένουν:

- Η μεγάλη διασπορά της ιδιοκτησίας των ακινήτων και, κυρίως, το πλήθος και το μικρό μέγεθος των επιχειρήσεων (δεν υπάρχει άλλη χώρα στην Ευρώπη και στον ΟΟΣΑ που να έχει τόσους πολλούς αυτοαποσχολούμενους και τόσα μικροαφεντικά σε αναλογία με τον πληθυσμό). Οι μικροεπιχειρήσεις (κυρίως

επί πτωμάτων» – προς επιβίωση ή ανάδειξη – συνδυάστηκε με την ταπείνωση του «φιλέιν κατοχυρωμένες ποδιές» – προς άγραν (δημοσιοϋπαλληλικών) θέσεων και προνομίων. Κυφοφόρηθηκε έτσι ένας σαδομαζοχιστικός ανθρωπολογικός τύπος με χαρακτηριστικά χαμηλό επίπεδο «πολιτισμού καθημερινότητας» (έλλειμμα παιδείας, ευγένειας και [κοινωνικής] ενουσιότητας), και βρισκόμενος διαρκώς σε μια επαμφοτερίζουσα σχέση με την εξουσία και την ανυπακοή: τη μια διαπλεκόμενος βουλευτής (κι απ' την ανάποδη,

οικογενειακές) εξακολουθούν, μετά από 180 χρόνια, να είναι η κυρίαρχη μορφή οργάνωσης του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας (με μια λέξη, μιλάμε για τους «νοικοκυραίους»...)

- Η μεγάλη έκταση των πολιτικών προσόδων, δηλ. των διαφόρων μηχανισμών με τους οποίους επιχειρήσεις, συντεχνίες και άτομα (ελεύθεροι επαγγελματίες, υψηλόβαθμοι δημόσιοι υπάλληλοι) συστηματικά καρπώνονται από το κράτος εισοδήματα που δεν αντιστοιχούν σε πραγματική προσφορά υπηρεσιών ή προϊόντων.

- Η ελλειψή συνείδηση συνεργασίας και μια δομή κινήτρων - κυρώσεων που, συγκριτικά με τις δυτικές αναπτυγμένες χώρες, ευνοεί την αρπαχτή (με μια λέξη, μιλάμε για τους καιροσκόπους). Η ανθρωπολογία του προσώπου διαμορφώθηκε διαφορετικά στην Ελλάδα απ' ό,τι στη Δύση: καλώς ή κακώς, εκεί ο Άνθρωπος εσωτερικεύσε τους κανόνες και τους έχει εξατομικεύσει, ενώ στην Ελλάδα, όταν διαρράγησαν οι παραδοσιακές κοινωνικές δομές με την ίδρυση του μοντέρνου κράτους (ή τουλάχιστον όταν έγινε αυτή η προσπάθεια...), ο Άνθρωπος έμεινε στον ατομ(ικ)ισμό, χωρίς όμως και την

β) μια πρωτόγνωρη στα χρονικά επίθεση της άρχουσας τάξης, που με μπροστάρη τη μόνη καταπιεσμένη υποτελών της, με εκρηκτικές αλλαγές (και συνέπειες) στη ρίζα των όρων ζωής που, 180 χρόνια τώρα (με τους ποικίλους τροπισμούς τους αλλά με παρόμοιο πάντα πυρήνα), συνιστούν το (όποιο...) κοινωνικό συμβόλαιο. Προφανώς, στο πλαίσιο της διεθνισμένης πια οικονομίας της αγοράς, προσηλωμένα σε παλαιά πρότυπα αξιακά και κοινωνικο-οικονομικά συστήματα όπως το ελληνικό, δεν μπορούσαν πια να διασφαλίσουν την απρόσκοπτη κερδοφορία του κεφαλαίου, ντόπιου και διεθνούς. Έτσι, ενεργοποιήθηκε αποφασιστικά η καταστροφή αυτών των παρωχημένων για τ' αφεντικά προτύπων, η οποία σημαίνει ωμά την **καταστροφή ανθρώπων**, κυρίως αλλά βέβαια όχι μόνο, της μεσαίας τάξης (χωρίς βέβαια απ' την άλλη και την αντίστοιχη «μέριμνα» για εξάλειψη των διαχρονικών προνοιών των εκάστοτε αρχόντων, όπως σημειολογικά δείχνει η διατήρηση της εξαίρεσης των πολιτικών προσώπων από τη δήμευση ή τη δέσμευση της περιουσίας τους για οικονομικές ατασθαλίες, σε νόμο που πρόσφατα ψηφίστηκε...).

Ένα από τα διακριτά πεδία της όξυνσης του κοινωνικού ανταγωνισμού, που έχει τελευταία πυροδοτηθεί από την επίθεση αυτή, είναι βέβαια κι εκείνο της προπαγάνδας για αλλαγή νοοτροπίας («ή αλλάζουμε ή βουλιάζουμε», «επαναστάση του αυτονόητου» κλπ...).

Η αλλαγή αυτή είναι εκ των ανωκάνου για τ' αφεντικά, αφού η κρατούσα στο κοινωνικό σώμα νοοτροπία, όπως προσπάθησαμε να την περιγράψουμε στο κείμενο αυτό, δεν ευνοεί τη σίγουρη και ομαλή συσώρευση κεφαλαίου: χρειάζονται πια γαλουχημένοι νομοταγείς και πειθήνιοι στη σκλαβία τους υπήκοοι, και όχι κουτοπόνηρα λαμόγια που ανταλλάσσουν την υπεροχία που παράγουν με διάφορες, ενίοτε αντιπαραγωγικές, εκδουλεύσεις...

Ριζική αλλαγή τρόπου σκέψης, στάσης ζωής και διάθεσης απέναντι στην εξουσία αλλά κυρίως απέναντι στους άλλους, όντως πρέπει να επιδιώξουμε. Με τη θεμελιώδη φυσικά διαφορά, σε σχέση με τους σκοπούς των αφεντικών, ότι η μεταβολή αυτή από τη δική μας οπτική πρέπει να αποσκοπεί στην εξάλειψη αντιλήψεων και συμπεριφορών όπως αυτές που χυδαία ονομάστηκαν «κοινωνικός αυτοματισμός», στο ζήτημα της επιτέλους των συντεχνιακών πρακτικών που προωθούν το «διαίρει και βασίλευε» ανάμεσα στην τάξη των καταπιεσμένων, της καχυποψίας απέναντι στον άλλο (χωρίς να γινόμαστε αφελείς) και του «πολιτισμού» της πάρτης.

Στη συγκυρία αυτή, ο καθένας σε μοριακό επίπεδο και πολλοί μαζί σε συλλογικό, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την αδηριτή ανάγκη της αλληλεγγύης (ταξικής, κοινωνικής, αγωνιστικής - στην τελευταία αυτή περίπτωση χωρίς να απολέσουμε το κριτικό μας πνεύμα) και να πάμε σε από κοινού αγώνες που θα προάγουν τόσο αυτήν όσο και την ανασύσταση ποικίλων κοινοτήτων, αν θέλουμε να ελπίζουμε ότι κάποτε θα υπάρξει ορατή προοπτική ριζικής κοινωνικής αλλαγής προς μια καθημερινότητα δικαίη, απελευθερη, ευτυχημένη, απολαυστική για όλους και όλες.

Είναι κρίσιμο (και αυτό) το διακύβευμα. Και μπροστά μας η Ρόδος.

▲/ Ανέσιος

Η τάξη, οι αγώνες και ο κοινωνικός αυτοματισμός

μια μικρή αναδρομή στο παρελθόν...

Γυρνώντας ξανά και ξανά πίσω στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης, ανακαλύπτουμε συνέχεια νέες πτυχές του αυτόνομου εργατικού/αγροτικού κινήματος. Όντως η παντελής έλλειψη από τα πάνω καθοδηγητικών οργάνων που τα προηγούμενα χρόνια είχαν παρασιτήσει μέσα στους κόλπους των αγωνιζόμενων μισθωτών σκλάβων, έδωσε ώθηση σε νέες πιο αποφασιστικές (από άποψη μαχητικότητας) απεργίες, αυτόνομες με την έννοια ότι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι έπαρναν αποφάσεις για τους αγώνες τους, αλληλέγγυες ανάμεσα σε εργαζόμενους διαφορετικών κλάδων. Αν μπορούσαμε δηλαδή να δώσουμε μια λιτή ερμηνεία των αγώνων της δεκαετίας του '70, σε ένα τρίπτυχο, αυτή θα ήταν, απεργία-αυτονομία-αλληλεγγύη.

Την ίδια περίοδο τα προλεταριακά οδοφράγματα στήνονταν σε όλες τις χώρες της δυτικής Ευρώπης. Από την Πορτογαλία μέχρι την Ιταλία, οι εργοστασιακές επιτροπές παίρνουν φωτιά από τη συμμετοχή των εργαζόμενων σε αυτές, κάνοντας τα αφεντικά και το κράτος να θυμούνται κάτι από το «Ένα φάντασμα πλανιέται πάνω από την Ευρώπη». Όντως καθώς διαβάσουμε αναλύσεις για την ιστορική εκείνη περίοδο των απεργιακών επιτροπών, βλέπουμε πως σε σχέση με την Ελλάδα, αυτά τα κινήματα είχαν πολιτική στήριξη και ταυτόχρονα υψούνταν από οργανώσεις ή και κόμματα της άκρας αριστεράς βλ. Lotta Continua στην Ιταλία, LCR στην Γαλλία, αντιδικτατορικό κίνημα στην Ισπανία κτλ. Στην Ελλάδα όμως η επιστροφή της δημοκρατίας βρήκε τις τότε επαναστατικές οργανώσεις σε ένα μούδιασμα και ακόμα περισσότερο ο κατακερματισμός αυτών δεν έδωσε έμπνευση για τη συνέχεια των αγώνων. Αυτό

δεύτερον μετέτρεψε (μέσα από το δημόσιο τομέα) ένα μεγάλο κομμάτι των εργαζομένων σε γραφειοκράτες, πασάροντας τους ένα όραμα για μια ζωή με σταθερή εργασία, κοινωνική ανέλιξη, τραπεζική ευτυχία. Ο παράδεισος δηλαδή μιας εργατικής τάξης που ανάμεσα στα όρια του αιτηματικού αγώνα και του ριζοσπαστικού κόβει δρόμο μέσα από την επανάσταση και το βόλεμα, μιας και την εποχή εκείνη οι προσδοκίες για το μέλλον αποδεικνύονται το καλύτερο οπτικό που πρόσφερε το ΠΑΣΟΚ. Ταυτόχρονα η εξάπλωση του επαγγελματικού συνδικαλισμού με κύρια φωνή την αναδυόμενη δύναμη της ΠΑΣΕΚΕ, μετέτρεψε τους εργαζόμενους σε παθητικούς δέκτες, που κοιτάζαν μόνο τη «δουλίτσα τους» και ψήφισαν κάθε τόσο για τον καινούριο πρόεδρο του σωματείου.

Μέσα από αυτήν την τακτική το κράτος κατάφερε να κατακερματίσει την εργατική τάξη, να την διατρέψει στις λεγόμενες «μικρές κοινωνικές ομάδες» (το μότο του φιλελευθερισμού) οι οποίες εχθρεύονται η μια την άλλη. Το αποτέλεσμα ήταν να δημιουργηθεί ένα πλήθος ταυτοτήτων κυρίως κοινωνικών και η επίπτωση αυτών έφερε στο προσκήνιο τη λογική της καβάρτζας, της λούφας, χάνεται κάθε ίχνος μαζικής εργατικής συνολότητας και δημιουργεί μια απέραντη «τάξη χωρίς ταξική ταυτότητα», που αναγνωρίζεται πλέον μόνο από την επαγγελματική ιδιότητα του καθένα και την κλαδική συνέχεια που αυτός ανήκει.

Έτσι βλέπουμε μέχρι σήμερα τον ανταγωνισμό μεταξύ ιδιωτικών και δημόσιων υπαλλήλων, που είναι και ο πιο βασικός. Σε κάθε έναν από αυτούς τους κλάδους υπάρχουν στο εσωτερικό τους μικρές υποομάδες εργαζομένων με τα δικά τους συμφέροντα. Το πιο τρανταχτό παράδειγμα είναι αυτό των δημοσίων υπαλλήλων, όπου χωρίζονται σε

βέβαια σημαίνει πως ο κόσμος δεν ακολούθησε τις κάθε αυθεντικές της τότε αριστερές και πήρε κατά κάποιο τρόπο τα ήνια του εργατικού κινήματος (έστω και για λίγο) στα χέρια του, στην ουσία τα πρώτα χρόνια που ακολουθούν την πολιτική εναλλαγή στη διαχείριση της εξουσίας το '74, σηματοδοτώντας από την άποψη του εργατικού κινήματος στα εργοστάσια. Μέσα από εργοστασιακά σωματεία με διαδικασίες αυτοοργάνωσης, μακριά από τις κομματικές αλυσιδές, αναπτύσσεται ένας αυτόνομος μαχητικός συνδικαλισμός με επιθετικά αιτήματα. Οι νικηφόροι (σε πολλές περιπτώσεις) αυτοί αγώνες, ανεβάζουν το επίπεδο διαβίωσης της εργατικής τάξης συνολικά και αποτελούν τόσο απτή απόδειξη του αδικαιώτου των αγώνων των προηγούμενων δεκαετιών, όσο και σοβαρό λόγο να θεωρηθεί αναγκαίο από την πλευρά της αστικής κυριαρχίας, να αναζητηθούν νέοι τρόποι καταστολής-αφομοίωσης συνολικά του μαχητικού αυτού κινήματος.

Όταν η εργατική τάξη από συλλογικούς δήμιος του καπιταλισμού, μετατρέπεται σε δήμιο της ύπαρξής της.

Η δεκαετία του '80 σηματοδοτείται από μια ακόμα εναλλαγή στη διαχείριση της εξουσίας, με σκοπό να μπει ένας φραγμός στις συνεχείς απαιτήσεις της εργατικής τάξης να βελτιώσει τους όρους αναπαραγωγής της. Πιο συγκεκριμένα η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η οποία εξελέγη από το σύνολο της τότε εργατικής τάξης, αναδιάρθρωσε το κράτος σαν κυρίαρχη δομή οργάνωσης, σε πρώτη φάση και

διαφορετικές ομοσπονδίες του ίδιου κλάδου μόνο και μόνο για να χωριστούν οι μόνιμοι από τους συμβασιούχους, διαχωρισμός μεταξύ δασκάλων και καθηγητών στην δευτεροβάθμια. Στους αγρότες υπάρχει ο διαχωρισμός μεταξύ νέων αγροτών και «παλαιών» όπου πρόκειται ουσιαστικά για τις ίδιες οικογένειες που διαχωρίζουν τα κοινά τους, η μια γενιά απέναντι στην άλλη. Τα παραπάνω είναι απλώς κάποια παραδείγματα για το πόσο αυτή η εργατική τάξη έχει διαχωριστεί σε ομάδες-συντεχνίες. Βασικός σκοπός αυτού είναι η καλύτερη διαχείριση της τάξης, όσο πιο απομονωμένους και χωρίς στήριξη βρίσκονται κάθε κλάδος τόσο καλύτερα για τα αφεντικά και το κράτος στο επίπεδο της διεκδίκησης βασικών αιτημάτων για την επιβίωση. Η βασική διαφορά με τους αγώνες του '70 είναι ότι τότε υπήρχε τουλάχιστον η αλληλεγγύη των εργατικών κλάδων και μάλιστα κλάδων που αλληλοσυντηρούνται από την μεταξύ τους εργασία, όπως πχ οι αγρότες και οι μεταφορείς που σήμερα στήνουν καρτέρι ο ένας στα μπλόκα του άλλου.

Ο κοινωνικός ανταγωνισμός απ' ό,τι φαίνεται όχι μόνο κάνει την καλύτερη δουλειά των αφεντικών και του κράτους αλλά συνεχίζει ακόμα και σήμερα, όπου η αλληλεγγύη της τάξης είναι κύριο ζητούμενο για την επιβίωση της, το έργο της ευκολότερης διαχείρισης των εργατικών αιτημάτων σε συνδυασμό με τις σύγχρονες μορφές παραπληροφόρησης και καθοδηγούμενης ενημέρωσης μέσα από τα τηλεοπτικά πάνελ.

▲/ Alex

εξατομικεύσει.

Συνοπτικά, τα παραπάνω χαρακτηριστικά γνωρίσματα οφείλονται σε μια ιστορική δυναμική που στον ελλαδικό χώρο απέτρεψε την πρωταρχική συσώρευση κεφαλαίου η οποία έλαβε χώρα στη Δύση (ΤΟΡΑ επιχειρείται συνολικά και οργανωμένα αυτή η εξέλιξη), στους θεσμούς του κράτους που ευνοούσαν τη μικρή ιδιοκτησία και εμπόδιζαν την μεγέθυνση, στη μετανάστευση του εργατικού δυναμικού στο εξωτερικό αλλά και σε πολλούς άλλους παράγοντες που ο χώρος δεν μας επιτρέπει να παρουσιάσουμε.

Συνεπεία των παραπάνω και για να καταλήξουμε, σήμερα στον ελλαδικό χώρο έχουμε δύο κυρίαρχα δεδομένα:

α) μια γενικευμένη ανορθολογική νοοτροπία και μια κατακερματισμένη οικονομική δομή, που αφενός πάντα αντιστεκόταν στην προλεταριοποίηση (οικονομικές με κάποια αγροτική ή/και αστική ιδιοκτησία, κάποιον υπάλληλο κλπ) κι άρα δεν ευνοούσε τη γέννηση μιας συνειδητής ταξικής αλληλεγγύης στους κόλπους μιας ευμεγέθους, συμπαγούς εργατικής τάξης με κοινούς όρους ζωής και συμφέροντα, κι αφετέρου δεν έμαθε να σκεφτείται ποτέ με όρους συνεργασίας. Κι έτσι, έζησαν και βασιλεύσαν οι συντεχνίες, αντί για τους συνεταιρισμούς...

σημειώσεις με αφορμή την απεργία των ιδιοκτητών φορτηγών φόβοι και πάθη της μεσαίας και μικροαστικής τάξης στην Ελλάδα

Ενα από τα κύρια ζητήματα που τίθενται σήμερα, και χρήζουν ανάλυσης και κατανόησης από το αναρχικό και ευρύτερα το ανταγωνιστικό κίνημα, είναι αυτό της επερχόμενης κατάρρευσης της μεσαίας και μικροαστικής τάξης. Το βασικό ερώτημα είναι το εξής: ποιος μπορεί να είναι οι επιπτώσεις της βίαιης προλεταριοποίησης της μικροαστικής τάξης στην πορεία του κοινωνικού ανταγωνισμού; Οι κινητοποιήσεις των ιδιοκτητών φορτηγών παρέχουν αρκετά στοιχεία για το πώς αντιλαμβάνεται η μεσαία/μικροαστική τάξη τον κοινωνικό αγώνα, την περίοδο της κατάρρευσής της.

ΟΙ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ ΦΟΡΤΗΓΩΝ

Οι κινητοποιήσεις των ιδιοκτητών χωρίζονται σε δύο φάσεις. Η πρώτη φάση διαρκεί από τις 26.7. μέχρι την 1.8. και η δεύτερη από τις 13.9. δεν έχει κλείσει ακόμη, όσο γράφονται αυτές οι γραμμές.

Το βασικό διακύβευμα είναι η χορήγηση των αδειών για χρήση φορτηγών. Από τη δεκαετία του '70 και μετά είχε σταματήσει η έκδοση νέων αδειών, οπότε όσες υπάρχοντες κυκλοφορούσαν σε ένα κλειστό κύκλο επαγγελματιών, όπου μια μεταβίβαση μπορούσε να κοστίζει έως και 200.000 ευρώ. Το νομοσχέδιο προβλέπει ότι μέσα σε μια μεταβατική περίοδο τριών χρόνων θα μειώνεται σταδιακά η αξία των υπάρχουσων αδειών, περίπου κατά 35% κάθε χρόνο, μέχρι τελικά να εκμηδενιστεί. Από και και πέρα μέσα από το σχηματισμό εταιρειών θα μπορεί ο καθένας να μια απλή διαδικασία και κάτι παράβολα να προμηθευτεί μια άδεια χρήσης φορτηγού. Όπως λοιπόν και σε τόσους άλλους κλάδους έχουμε την απελευθέρωσή του και τη λειτουργία του σύμφωνα με την αγία ελεύθερη αγορά. Ο κλάδος των μεταφορών αφορά γύρω στα 110.000 άτομα.

Ενώ η συνδικαλιστική τους ηγεσία συζητούσε με το υπουργείο τους όρους της απελευθέρωσης, το νομοσχέδιο προωθείται "αιφνιδιαστικά" με κάποιες μετατροπές που έκανε η κυβέρνηση εν κρυπτώ στα τέλη Ιουλίου. Έτσι λοιπόν στις 26.7. οι ιδιοκτήτες φορτηγών καταβύθισαν σε απεργία. Ζήτησαν η μεταβατική περίοδος να διαρκέσει 5 αντί για 3 χρόνια, η αξία των αδειών να μείνει στο 35% της αρχικής και κάποιες άλλες διεκδικήσεις που αφορούν συνταξιοδοτικά, ασφαλιστικά και φορολογικά ζητήματα. Σε δύο μέρες σχεδόν τα καύσιμα έχουν τελειώσει, οι μηχανισμοί προπαγάνδας δουλεύουν στο μάξιμουμ. Στις 29.7 το κράτος επιστράτευσε πολιτικά τους ιδιοκτήτες, αλλά αυτοί αρνούνται να πεθαίνουν. Αποφασίζουν να μην λάβει κανείς το υποχρεωτικό φύλλο πορείας. Η επιστράτευση ουσιαστικά μένει στα χαρτιά με απειλές από την πλευρά του κράτους για εφαρμογή του μέτρου. Οι συνδικαλιστές παραδέχονται ότι: "η πλειονότητα των εκπροσώπων των ιδιοκτητών έχει συμφωνήσει με τις προτάσεις του υπουργείου αλλά διατάζει να πάρει την ενέγγεια για λήξη της απεργίας γιατί

φοβάται τις έντονες αντιδράσεις ορισμένων συνδικαλιστών." (ελευθεροτυπία, 30.7.). Ενοείται φυσικά πως αυτό που φοβούνται είναι οι αντιδράσεις της βάσης και όχι 'ορισμένων συνδικαλιστών'. Τελικά οι συνδικαλιστές μετατοπίζοντας το ζήτημα από τις άδειες χρήσης σε αυτό της παύσης της επιστράτευσης και του παγώματος της ψήφισής του νομοσχεδίου, ώστε να συζητηθεί, καταφέρνουν να λήξουν την απεργία στις 1.8. με 'αίσθημα ευθύνης'. Η ψήφισή μεταφέρεται για τα μέσα Σεπτεμβρίου και με την υπόσχεση των διαβουλεύσεων κλείνει ο πρώτος γύρος των κινητοποιήσεων. Στο ενδιάμεσο, στη Θεσσαλονίκη (ΔΕΘ) στις 11.9., ο πρόεδρος του ΕΒΕΑ (των εμπόρων) Μίχαλος θα εισπράξει κάποιες καρπαζιές από τους ιδιοκτήτες, προφανώς για τη στάση που κρατά εναντίον τους.

Ο δεύτερος γύρος ξεκινά στις 13.9., όμως η επιστράτευση δεν έχει αρθεί και οι μεταφορείς δεν μπορούν να απεργήσουν. Αρκετοί από αυτούς επικαλούμενοι γραφειοκρατικά ζητήματα σε σχέση με τα φύλλα πορείας που τους επιδόθηκαν, καταφέρνουν και ακινητοποιούν τα οχήματά τους στις βοηθητικές λωρίδες των δύο εθνικών οδών και σε κάποια σημεία στην περιοχή της αττικής. Η εβδομάδα περνά με πυρετώδεις διαβουλεύσεις συνδικαλιστών και κράτους. Το κράτος φτάνει στο σημείο να απειλήσει ότι αν συνεχίσουν, θα αποσύρει την τριχρόνη μεταβατική περίοδο. Το αποκορύφωμα έρχεται το διήμερο 21-22.9., όπου οι ιδιοκτήτες (περίπου 3.500 σύμφωνα με τα media) έχουν συγκεντρωθεί έξω από τη βουλή και παρακολουθούν από οθόνες τη συζήτηση για το νομοσχέδιο. Σε αντίθεση με τις απεργίες του καλοκαιριού, τώρα οι ελληνικές σημαίες -με σταυρουδάκι στο κοντάρι- κατακλύζουν το σύνταγμα. Σε διάφορες φάσεις του διημέριου γίνονται προσπάθειες από το πλήθος να ανέβει τα σκαλιά του άγνωστου στρατιωτικού επιτιθέται στα ΜΑΤ με μπουκάλια νερό και πέτρες. Οι "ψυχραιμοί", παροτρύνουν τον κόσμο να κατεβεί απ' τα σκαλιά και να τραγουδήσουν όλοι μαζί τον εθνικό ύμνο. Άλλοτε πάλι φωνάζουν "να καεί το μπουρδέλο ή βουλή" και "Ρέπα γαμήσου, άντε και παρατήσου", ενώ κάποιοι σημειώνουν το θάρρος του τέως να κυκλοφορεί χωρίς συνοδεία, σε αντίθεση με τους κλέφτες πολιτικούς. Στα χανιά, σε ολιγόωρο μπλόκο στη εθνική οδό, ο εκπρόσωπός τους δηλώνει χαρακτηριστικά: "...ξεπουλάνε τη χώρα στους ξένους... η Ελλάδα που

δεν άφησε τους τούρκους να πατήσουν το πόδι τους, τώρα αφήνει να αλωνίζουν οι ξένοι... σήμερα μας παίρνουν τις μεταφορές, αέριο και τα εδάφη..." (22.9.-δηλώσεις σε τοπικό κανάλι). Μετά την ψήφισή του νομοσχεδίου οι ιδιοκτήτες αποχωρούν απ' το σύνταγμα.

Παρ' όλα αυτά δεν σταματούν. όχι επειδή το θέλουν οι συνδικαλιστές αλλά η βάση των απεργών. Οι μορφές δράσης γίνονται πλέον ακόμα πιο μαχητικές. Στη γενική συνέλευση στις 24.9. και ενώ η 'ηγεσία' μεθοδεύει λήξη των κινητοποιήσεων, απεργοί διακόπτουν τις συζητήσεις, αποφασίζεται δια βόης η συνέχιση των κινητοποιήσεων και καταβάνουν όλοι στο λιμάνι των πειραιά, για να εμποδίσουν την εκφόρτωση εμπορευμάτων. Ακολουθούν επιθέσεις σε απεργοσπάστες (25.9.), συγκρούσεις με τα ΜΑΤ (27.9.), ενώ φορτηγά απεργοσπαστών που συνοδεύονται από περιπολικά δέχονται και πυροβολισμούς (28.9.). Οι συνδικαλιστές για να αποφύγουν τις 'άμεσες' διαδικασίες της γενικής συνέλευσης και 'τρομαγμένοι' από την αυτονομία της βάσης, στήνουν κάλπες μεθοδεύοντας την εκτόνωση. Και πάλι όμως η απεργία παρατείνεται. Όσο γράφονται αυτές οι γραμμές οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται, ωστόσο μπορούμε να διακρίνουμε τα ποιοτικά πολιτικά χαρακτηριστικά της απεργίας, κάποια απ' τα οποία έχουν βαθιές ιστορικές ρίζες.

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΔΙΕΥΡΥΝΣΗΣ ΚΑΙ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Σε αντίθεση με τη μυθοποιημένη ειρηνική μετάβαση απ' τη χούντα στη δημοκρατία, η περίοδος '74-'81 χαρακτηρίζεται από το ξεσπάσμα της προλεταριακής οργής μέσα από μια σειρά άγρων απεργιών, συγκρότησης εργοστασιακών επιτροπών, συγκρούσεων, διαδηλώσεων, εντεινόμενης δράσης των ένοπλων οργανώσεων. Το προλεταριάτο οργανώνεται συλλογικά και αυτόνομα σαν τάξη. Είναι στη σοσιαλδημοκρατία που ανατίθεται το δύσκολο έργο της διαχείρισης της κοινωνικής αναταραχής. Έτσι λοιπόν η δεκαετία του '80 σηματοδοτείται από την έναρξη μιας προσπάθειας συνολικής αναμόρφωσης της κοινωνικής/ταξικής δομής της ελληνικής κοινωνίας, μέσα από την ενσωμάτωση ευρύτερων κοινωνικών κομματιών στην κυρίαρχη τάξη και τις κρατικές επιταγές. Μορφές προλεταριακής οργάνωσης και δράσης αφομοιώνονται, μέσα από τη νόμιμη θεσμοποίηση τους. Σε ιδεολογικό επίπεδο γίνεται προσπάθεια να αμβλυνθεί ο ταξικός ανταγωνισμός, μέσα από την προώθηση της εθνικής αδελφοποίησης και το τέλος του 'εθνικού διαχασμού' που επέβαλλε ο εμφύλιος. Η Ελλάδα πλέον θα πορεύεται ως έθνος. Η αναπαραγωγή του προλεταριάτου αναλαμβάνεται από το κράτος, μέσα από την ενίσχυση και διεύρυνση γενικότερα της κοινωνικής μέρμερας.

Η δημοκρατία εξασφαλίζει την

κοινωνική ειρήνη και ένα ασφαλές περιβάλλον για την ανάπτυξη του κεφαλαίου. Η δημοκρατική διαβούλευση, διαμεσολαβημένη από τους θεσμούς, αναδεικνύεται σε πρωταρχική μορφή λύσης των κοινωνικών συγκρούσεων. Αυτές οι μεταλλαγές έχουν ως αποτέλεσμα τη δημιουργία μιας ισχυρής μικροαστικής τάξης.

ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ/ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΩΝ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ (ΔΕΚΑΕΤΙΑ '80)

Απ' το '80 και μετά η μικροαστική/μεσαία τάξη θα αποκτά ολοένα και μεγαλύτερο πολιτικό βάρος στον καθορισμό του κρατικού σχεδιασμού και θα αποτελέσει πλέον την κοινωνική βάση του πετρελαιοκρατικού καθεστώτος, το κεντρικό (αλλά όχι το μόνο) σημείο απ' όπου η δημοκρατία θα αντλεί τη νομοποιοίση της.

Έτσι λοιπόν, αρχίζει και εμφανίζεται μια μετατόπιση της αντίληψης για την

πολιτική. Μέχρι πρότινος η πολιτική ασκούνταν μέσα από τα συλλογικά όργανα του προλεταριάτου και την παρουσία στο δρόμο. Πλέον η πολιτική θα γίνεται αντιληπτή μέσα από τη διαμεσολάβηση των σωματείων, όπου τον έλεγχο τους πλέον τον έχουν οι συνδικαλιστές και όχι οι εργαζόμενοι. Ταυτόχρονα οι κοινωνικές απαιτήσεις θα αρχίσουν σιγά-σιγά να παίρνουν ένα χαρακτήρα απειθύνσης και διεκδίκησης από το κράτος.

Αυτό είναι το αποτέλεσμα μιας συνολικότερης σταδιακής ενίσχυσης της εμπιστοσύνης του πληθυσμού απέναντι στο κράτος. Πλέον το κράτος θα αναγνωρίζεται όχι ως μηχανισμός καταπίεσης και εξυπηρέτησης των συμφερόντων του κεφαλαίου, αλλά ως εκφραστής των επιθυμιών του λαού ή ως διατηγής και ουδέτερος ρυθμιστής των κοινωνικών συγκρούσεων.

Ακόμη, έχουμε τη σταδιακή υποχώρηση της ταξικής συνείδησης και την ενίσχυση της εθνικής. Το κοινωνικό κράτος εξ' αρχής στήθηκε ως έθνος (εξ' ου και οι αδελφοποιήσεις κτλ). Η ταυτότητα του προλεταρίου δίνει τη θέση της σε αυτή του 'αταξικού' πολίτη. Σε αυτή τη φάση ο εθνικισμός, που αρχίζει και αποκτά πολιτικό βάρος, βρίσκεται σε 'αμυντική' στάση και στρέφεται κυρίως εναντίον του εξωτερικού εχθρού (αμερικάνοι), που τόσο καιρό

δεν άφηνε τη χώρα να αναπνεύσει τον αέρα της ανεξαρτησίας και της ανάπτυξης. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο εθνικισμός γεννήθηκε τότε, ούτε ότι δεν έπαιξε κεντρικό ρόλο στην πολιτική παλαιότερα. Πλέον όμως, η αγάπη για την πατρίδα και το έθνος γίνεται προνόμιο όλων των ελλήνων και όχι μόνο των εθνικοφρόνων.

Σε αυτό το στάδιο, η μικροαστική τάξη συγκροτείται μέσα από τη διάλυση και αποσύνθεση της συλλογικής ταυτότητας του προλεταριάτου, των αυτόνομων μορφών οργάνωσής του και των κοινοτήτων αγώνα που αυτό είχε δημιουργήσει. Σε αυτή τη φάση, όπου η συλλογικότητα δεν έχει σβήσει τελείως, αυτή η αποσύνθεση παίρνει τη μορφή της ισχυροποίησης των συντεχνιών. Έτσι, δημιουργούνται ρωγμές και διασπάσεις σε κοινωνικές ομάδες που διεκδικούν για τον εαυτό τους ανταγωνιζόμενες ή μια την άλλη. Ταυτόχρονα, από τους επιθετικούς αγώνες του '70 περνάμε τώρα σε αμυντικούς αγώνες, που αφορούν κυρίως κερκείμενα που παίρνονται πίσω.

Η ΑΠΟΚΡΥΣΤΑΛΛΩΣΗ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ (ΔΕΚΑΕΤΙΑ '90-ΜΕΣΑ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ '00)

Κεντρικό στοιχείο αυτής της περιόδου, για τη διαμόρφωση της συνείδησης και της αναβαθμισμένης θέσης της μικροαστικής τάξης είναι το μακεδονικό ζήτημα και η αθρόα εισροή μεταναστών κυρίως από τα βαλκάνια. Πλέον ο εθνικισμός εμπλουτίζεται με ισχυρές δόσεις ρατσισμού και περνά από αμυντική σε επιθετική στάση εναντίον του εσωτερικού εχθρού, η οποία παίρνει και υλική υπόσταση: ξυλοδαρμοί, λιντσασμούς, δολοφονίες μεταναστών και φυσικά εντατική εκμετάλλευσή τους ως εργατικό δυναμικό.

Η ταξική σύνθεση της ελληνικής δομής υπόκειται σε μια βαθύτερη αναδιάρθρωση. Το μικροαστικοποιημένο προλεταριάτο του '80, που προσπαθούσε να τα βάλει όπως-όπως, δίνει τη θέση του σε μια ισχυρή και επιθετική μικροαστική τάξη που ενισχύει τους δεσμούς της με το κράτος και το έθνος, εκδηλώνει ανοχή στον εθνικισμό της, αποκτά συνείδηση και ιδεολογία και αναβαθμίζει πλέον τη θέση της στην κοινωνική πυραμίδα.

Ταυτόχρονα, η ενίσχυση του θεαματικού χαρακτήρα της κοινωνίας προσδίδει στη μικροαστική τάξη

άλλον αέρα. Η αποσύνθεση της συλλογικότητας του '80, εντείνεται σε σημείο μειωμένης των 'πολιτών' σε καθαρές ατομικότητες/ καταναλωτές που 'αγωνίζονται' πλέον για την κοινωνική ανέλιξη, την αναγνώριση, τον πλούτο νομιμοποιώντας πλήρως τη λογική του 'όλοι εναντίον όλων'. Ο ταξικός αγώνας έδωσε τη θέση του στον ατομικό ανταγωνισμό. Άλλωστε η μικροαστική τάξη επιμένει από μεγαλεπήβολα σχέδια που τονώνουν τον εθνικισμό της, όπως η είσοδος της χώρας στην ΟΝΕ και γενικότερα στο μαγικό κόσμο της δόσης, το ευρο και οι ολυμπιακοί αγώνες του 2004.

Η διάσπαση των συλλογικών μορφών οργάνωσης προχωρά ακόμη παραπέρα, στο επίπεδο της πλήρους απαξίωσης όχι απλά κάθε μορφής οργάνωσης, αλλά οποιουδήποτε είδους πολιτικής. Ο αγώνας γίνεται μια μπανάλ, γραφική ενασχόληση για τη γενιά του πολυτεχνείου. Η πολιτική διεξάγεται μέσα από τα

Η βίαιη κατάρρευση των μεσαίων στρωμάτων προκαλεί αντίστοιχα μια διάρρηξη των δεσμών που είχαν φτιαχτεί με την κρατική πολιτική. Η εμπιστοσύνη στο κράτος διαβρώνεται, κυρίως μέσα από τη μορφή της απονομοποίησης των πολιτικών ("κλέφτες, ψεύτες πολιτικοί"). Ταυτόχρονα βαθαίνει και η δυσπιστία απέναντι στα πολιτικά κόμματα και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Το φαινόμενο του 'κραξίματος' των πολιτικών στο δρόμο είναι καθημερινό, ενώ η αντίθεση στους συνδικαλιστές πήρε και έμπρακτη μορφή με επίθεση στον πρόεδρό τους παναγόπουλο.

Άλλο είδους ισχυροί δεσμοί μεταξύ κράτους και πολιτών όπως η κεντρική προοπτική της ανάπτυξης, της ευημερίας και του ονείρου της κοινωνικής ανέλιξης επίσης καταρρέουν σε χάρτινος πύργος. Η ιστορία 30 ετών όμως έχει κληροδοτήσει μια μικροαστική τάξη

δρόμο, στην περίοδο της κατάρρευσης της και είναι ενδεχτική του πώς μπορεί να αντιλαμβάνεται η μικροαστική τάξη το περιεχόμενο και τις μορφές του αγώνα.

Επιστρέφοντας στην απεργία των ιδιοκτητών φορτηγών

Το κεντρικό περιεχόμενο της απεργίας ήταν ξεκάθαρα η υπεράσπιση της ιδιοκτησίας, της οικογένειας και του έθνους, της πατρίδας. Κι αυτό με την έννοια ότι οι ιδιοκτήτες αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους πρώτα ως μέλη ενός έθνους και μετά ως εργαζόμενους. Τα εθνικιστικά στοιχεία δένονται ισχυρά με την υπεράσπιση της οικογένειας - κεντρική αναφορά των ιδιοκτητών. Θεωρούν ότι αποτελούν ένα σκληρά εργαζόμενο πληθυσμό που αγκομαχά για έναν ανώτερο σκοπό, το έθνος. Ο ιδιοκτήτης φορτηγού βγάζει το ψωμί του για να τραφεί η οικογένειά, το κώταρο του έθνους, η λιγνή που

υπεράσπιση του έθνους μέσα από την κάβαση του, μέσα από την απονομή των κλειψιών και των φευιών. Έτσι αντί να αναγνωρίζεται ως υπαίτιος της κεφαλαιοκρατικής σχέσης είναι σε κρίση, η αναπαραγωγή της κεφαλαιοκρατικής σχέσης είναι σε κρίση.

Απ' την άλλη πλευρά, η συγκεκριμένη απεργία επενδύεται με μορφές που περιπλέκουν τα πράγματα. Η οικειοποίηση και νομιμοποίηση βίαιων μορφών αγώνα, όπως επιθέσεις σε ΜΑΤ και απεργοσπάστες, οι ταυτόχρονοι αποκλεισμοί δρόμων που μπλόκαραν την είσοδο στην αττική έστω και για λίγη ώρα, η καθολική άρνηση υποταγής στην επίταξη το καλοκαίρι, ήταν ξεκάθαρα. Επίσης είχαμε έντονο το στοιχείο του αυθόρμητου, του ανεξέλεγκτου και της αυτονομίας της βάσης από τη συνδικαλιστική ηγεσία, ακόμα και σε επίπεδο κάποιων πρωτοβουλιών που πάρθηκαν ανεξάρτητα από την τελευταία, ενώ παρατηρήθηκαν και επιθέσεις απέναντι σε δημοσιογράφους. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ όλοι (κράτος, media, συνδικαλιστές) πόνταραν στην κλασική εκτόνωση της αναταραχής μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου, οι απεργοί κατέβηκαν στο λιμάνι του πειραιά να εμποδίσουν τις εκφορτώσεις. Αυτά ωστόσο δεν σημαίνουν ότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έχασε τη δύναμή της, ούτε ότι ξεπεράστηκαν οι διαμεσολαβήσεις (media).

Συμπερασματικά... για το ανταγωνιστικό κίνημα

Από την απεργία των ιδιοκτητών φορτηγών φαίνεται ότι η απαξίωση των θεσμικών μεσολαβήσεων (συνδικάτα, κόμματα, media) και η υιοθέτηση βίαιων μορφών αγώνα δεν επαρκούν από μόνα τους ώστε να προσδώσουν ανταγωνιστικό περιεχόμενο σε έναν αγώνα. Κάλιστα μπορούν να εμπλουτιστούν με δόσεις εθνικισμού και με τάσεις υπεράσπισης της οικογένειας και της ιδιοκτησίας. Επομένως η αναταρακτική εξόμνηση των ανατρεπτικών μορφών αγώνα από την πλευρά του αναρχικού κινήματος, στο απεργιακό πρώτο εξάμηνο του 2010, πρέπει να ξεπεραστεί και να αναθεωρηθεί.

Επιπροσθέτως, υποτιμήθηκε σε μεγάλο βαθμό η ανάγκη για ανάλυση και κατανόηση της φύσης της σημερινής κρίσης και ακόμη παραπέρα το να επικοινωνήσουμε αυτές τις σκέψεις με την κοινωνία. Η κατανόηση της κρίσης έχει τεράστια σημασία για το περιεχόμενο που μπορεί να πάρει ένας αγώνας. Χοντρικά, για το αν θα καταλήξει να υπερασπίζεται το έθνος (άρα και το κεφάλαιο), γιατί θεωρεί ότι φταίει η κακοδιαχείριση της χώρας από μια δράκα προδοτών ή αν θα στραφεί ξεκάθαρα ενάντια στη σχέση κεφάλαιο, γιατί στη σημερινή επίθεση βλέπει την ένταση της εκμετάλλευσης.

Η υπεράσπιση του έθνους, της οικογένειας και της ιδιοκτησίας ενέχουν σοβαρά τον κίνδυνο να δημιουργηθεί ένα ισχυρό κοινωνικό ρεύμα υπεράσπισης της Τάξης και της Ασφάλειας. Κοντολογίς ένα ρεύμα φασιστικοποίησης εντός της

κοινωνίας, παρ' όλο που ιστορικά στην Ελλάδα ποτέ δεν υπήρξε φασιστικό κίνημα (για πρότυπα του ιταλικού), καθ' ότι ανέκαθεν ήταν κρατική υπόθεση. Μπροστά στους αγώνες που θα γεννηθούν, καθώς και η γενικότερη κοινωνική αστάθεια που θα δημιουργηθεί, είναι πολύ πιθανό κομμάτια της μικροαστικής και της μεσαίας τάξης να νομιμοποιήσουν μια ισχυρή κυβέρνηση 'εθνικής ενότητας' που, στο όνομα του έθνους, θα επιβάλλει την κοινωνική ειρήνη, πετσοκόβοντας ανοιχτά και αποκάλυπτα τις ανατρεπτικές τάσεις του κινήματος. Τα ιστορικά χαρακτηριστικά της μικροαστικής και μεσαίας τάξης δεν αποκλείουν κάτι τέτοιο.

Ακόμα παραπάνω γίνεται εμφανές πως το σύνθημα: "αλληλεγγύη σε όσους αντιστέκονται-αγωνίζονται" παραείναι γενικό και θολό. Η αλληλεγγύη μας εξαρτάται όχι τόσο από τη θέση αυτού που αντιστέκεται, αλλά από το περιεχόμενο και τα προτάγματα με τα οποία εμπλουτίζει τον αγώνα. Αυτό σε καμία περίπτωση δε σημαίνει πως μια επιφανειακή ανάγνωση του χαρακτήρα των αιτημάτων θα μας κάνει να απορρίψουμε ή όχι ασυζητητί έναν αγώνα. Άλλωστε υπάρχει πλήθος παραδειγμάτων από αγώνες που ξεκίνησαν από καθαρά ρεφορμιστικά αιτήματα και στη διάρκεια της διαδικασίας έφυγαν από κάθε έλεγχο και έβαλαν ένα ανταγωνιστικό περιεχόμενο. Μια τέτοια τροπή οφείλεται στις βαθύτερες ιστορικές διεργασίες που χαρακτηρίζουν μια κοινωνική ομάδα.

Οστόσο, η εν εξελίξει βίαιη προλεταριοποίηση της μικροαστικής τάξης ενδέχεται να φέρει αρκετά κομμάτια της σε διαδικασίες αγώνα, όπου είναι δυνατόν να προκληθούν μεταπολίσεις. Κι αυτό ακόμη όμως δεν είναι μια τετελεσμένη διαδρομή, παρά εξαρτάται από τη δική μας δραστηριότητα. Η εποχή που οι αγώνες αποτελούσαν μέρος της δημοκρατικής διαμαρτυρίας έχει τελειώσει. Πλέον οι αγώνες θα επικαθορίζουν τη μορφή και το περιεχόμενο της νέας κοινωνικής κατάστασης.

Σαν αναρχικοί χρειάζεται να πολλαπλασιάσουμε τις παρεμβάσεις και τις συμμετοχές μας στους αγώνες που επιλέγουμε να στηρίξουμε ή σ' αυτούς που βλέπουμε να υπάρχουν έστω και μικρό πεδίο παρέμβασης, ώστε να προκαλέσουμε ρήγματα. Πάντα με κριτική ματιά και όχι σαν παρατηρητές ή ακολούθητες. Η επιστροφή της μαχητικότητας, των βίαιων μορφών αγώνα, η παγίωση του ρήγματος με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία και να υπάρχουν πολιτικά κόμματα, δεν επαρκούν. Ήδη αρκετά κομμάτια του αναρχικού κινήματος αναγνωρίζουν την επτακτική ανάγκη για άμεση οργανωμένη παρέμβαση στους αγώνες και προτάσσουν τη δημιουργία σταθερών οργανωτικών δομών και συνελεύσεων. Μαχηκή συνταγή δεν υπάρχει πλέον. Μέσα από την αγωνιστική δράση αλλά και την κατανόηση και ανάλυση της, θα ανακαλύψουμε τις διεξόδους, τις ανταγωνιστικές προοπτικές και τις κοινωνικές δυνάμεις που θα σηκώσουν το βάρος της κοινωνικής σύγκρουσης.

▲/ βλάσσης

media και τους καναπέδες και πλέον κανείς δεν διανοείται άλλο τρόπο άσκησης πολιτικής, πέρα από τη σφαίρα του κράτους. Η ενσωματώσιμη και διαμεσολαβημένη πολιτική του '80 έδωσε τη θέση της στην απαξίωση της και τη μη-πολιτική. Ακόμα χειρότερα, χαρίζεται απλόχερα η νομιμοποίηση για το ταξίσμα όσων αγωνίζονται και διαταράσσουν την κοινωνική ειρήνη (π.χ. πολυτεχνείο '95).

Κατάρρευση και βίαιη προλεταριοποίηση της μικροαστικής τάξης (τέλη '00)

Η χρυσή εποχή του μικροαστισμού έφτασε στο τέλος της με μια ανώμαλη προσέγγιση. Η βίαιη αναδιάρθρωση που επιχειρείται σήμερα στην Ελλάδα, ανασυντάσσει το σύνολο των κοινωνικών δυνάμεων και τάσεων, όπως αυτές έχουν διαμορφωθεί ιστορικά από το 1974 και μετά. Η μικροαστική τάξη βιώνει την πλήρη διάλυση τόσο των υλικών συνθηκών ύπαρξης της, όσο και των ιδεολογιών που κουνάλοσε. Η υφαρπαγή των κεκτημένων, η ένταση της εκμετάλλευσης, η επισημοποίηση της εργασίας διαιρούν τα όνειρά της και καταστρέφουν τη θέση της στην κοινωνική πυραμίδα. Ποια είναι όμως τα πολιτικά χαρακτηριστικά που φαίνεται να διαμορφώνει η μικροαστική τάξη στην περίοδο της κατάρρευσης της;

Διασπασμένη σε ατομικότητες, χωρίς καμία συλλογική οργάνωση, με απαξιωμένα τα συνδικάτα και την ίδια την πολιτική, με ελάχιστες εμπειρίες αγώνα και συλλογικών διαδικασιών. Ωστόσο στο πρώτο απεργιακό εξάμηνο του 2010, φάνηκαν κάποιες διαθέσεις αγώνα. Η απουσία τόπων συλλογικής δράσης, ζύμωσης και αποφάσεων άφησε μόνο ένα ανοιχτό πεδίο να εκφραστεί η διάθεση για αντίσταση: ο δρόμος. Εκεί ένα ετερόκλητο πλήθος κατέβηκε οργισμένο και συχνά βίαιο και μαχητικό για να αντισταθεί στην επερχόμενη ένταση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Η δραστηριότητα αυτού του εξμήνου και η αντανακλαστική μαχητικότητα έδωσαν -μέχρι στιγμής- τη θέση τους σε μια επιστροφή της μοιρολατρίας και μιας ελπίδας ότι "κάπως θα τη βγάλουμε". Αυτό το εξάμηνο έδειξε ότι η πολιτική αντι-βία επανέρχεται δυναμικά ως μέσο αγώνα, με ευρεία νομιμοποίηση ακόμα και από τα μικροαστικά/μεσαία στρώματα.

Ωστόσο, όλες αυτές οι μεταλλαγές δεν προοικονίζουν απαραίτητα ανταγωνιστικά περιεχόμενα. Όπως θα δούμε, η απεργία των ιδιοκτητών φορτηγών μπορεί και συνοδεύει όλα αυτά τα νέα στοιχεία, δίνοντάς τους τα πολιτικά περιεχόμενα. Η συγκεκριμένη κινητοποίηση αποτελεί μια απ' τις πρώτες 'οργανωμένες' καθόδους της μικροαστικής τάξης στο

τροφοδοτεί τη χώρα με ελληνόπουλα. Έτσι η απελευθέρωση των εμπορικών μεταφορών, γίνεται αντιληπτή ως προδοσία και παράδοση της χώρας στους ξένους και ταυτόχρονα ως στραγγαλισμός του ίδιου του έθνους και των 'αιμοδοτών του'. Οι φορτηγατζήδες πιστεύουν λοιπόν ότι διεξάγουν έναν πατριωτικό αγώνα για τη σωτηρία της χώρας, μέσα από την υπεράσπιση αποκλειστικά της δικιάς τους συντηχνίας. Οι ιδιοκτήτες κινητοποιήθηκαν ως μια ισχυρή συντηχνία που αναζητά ένα πατριωτικό κράτος, το οποίο θα εγγυάται τις ιδιοκτησίες, θα σέβεται την οικογένεια και θα διασφαλίζει την ειρήνη για την πρόοδο της πατρίδας.

Αυτά τα περιεχόμενα έχουν άμεση σχέση με το πώς αντιλαμβάνεται η μικροαστική τάξη την κοινωνική κρίση. Η κυρίαρχη σκοπιά (και όχι η μοναδική) είναι αυτή της "κακοδιαχείρισης του κράτους". Η σημερινή κρίση δηλαδή γίνεται αντιληπτή ως αποτέλεσμα της χρόνιας ρεμούλας των ανίκανων πολιτικών, που το μόνο τους ενδιαφέρον είναι το πώς θα τα φάνε. Η απαξίωση του πολιτικού συστήματος επιβεβαιώνεται στην άποψη ότι η Ελλάδα πάντα ήτανε μπουρδέλο και ότι ποτέ δεν κατάφερε να βάλει τάξη στο εσωτερικό της, όπως οι ευρωπαϊκές χώρες, αφού ο καθένας κοιτούσε την πάρτη του. Μια τέτοια ανάγνωση της κρίσης είναι 'λογική' και οδηγεί στην

λιτότητα και καταστολή η κρίση κι ο έλεγχος των αντιποταξιών

«Τα αυστηρά μέτρα δημοσιονομικής λιτότητας δε θα αποτρέψουν την χρεοκοπία και εάν εφαρμοστούν για πολύ καιρό θα οδηγήσουν σε κατάρρευση του πολιτικού συστήματος. Η πολιτική της επιβολής της εσωτερικής υποτίμησης, ο αρνητικός πληθωρισμός και η ύφεση μπορούν να οδηγήσουν την Ελλάδα στα πρόθυρα εμφυλίου πολέμου. Είναι αδύνατο να περικόψεις τους μισθούς κατά 30% και αυτό να γίνει χωρίς να έχεις μαζικές εξεγέρσεις...».

(Dr. Hans-Werner Sinn, οικονομολόγος επικεφαλής του ινστιτούτου IFO του Μονάχου, μιλώντας στο forum European House Ambrosetti στις 1/9/10)

Ένας πεινασμένος λαός είναι ένας οργισμένος λαός που δεν έχει να χάσει τίποτε άλλο πια. Η αυτοκρατορία του χρήματος αυτό το γνωρίζει πάρα πολύ καλά.

Η ανησυχία που έχει ζώσει την κυρίαρχη τάξη, μην τυχόν και σκοντάψει η Ευρωπαϊκή καπιταλιστική ανασυνκρότηση μέσω του πειραματόζωου «Ελλάδα», όπως αυτή επιχειρείται στα μέρη μας με αφορμή το «δημοσιονομικό πρόβλημα» της χώρας, είναι ολοφάνερη μέσα από την αγωνιώδη προσπάθεια που καταβάλουν οι πολιτικοί και τα μμε (σαν εκπρόσωποι της κυρίαρχης), προκειμένου να καλλιεργήσουν ένα κλίμα ευρείας κοινωνικής συναίνεσης και υποταγής στις απάνθρωπες αντιλαϊκές πολιτικές και οικονομικές επιλογές της τρόικας και της κυβέρνησης. Οι πρόθυμοι απολογητές της οικονομικής κυριαρχίας απαιτούν την υποταγή μας στους όρους του μνημονίου ως επώδυνο άχθος μιν, αλλά ύψιστο πατριωτικό καθήκον που πρέπει να το κουβαλήσουμε αδιαμαρτύρητα στις πλάτες μας δε.

Στον καιρό της προπαγάνδας

Κανάλια, εφημερίδες, περιοδικά, ιστοσελίδες και ραδιόφωνα έχουν βαλθεί λίγο πολύ να μας πείσουν πως πρέπει να εκλαμβάνουμε το σκλάβωμά μας στις επιταγές του ΔΝΤ και την επίθεση στα δικαιώματα και στη ζωή μας σαν τη θεοδωτατή ευκαιρία για να σωθούμε κάποτε από την κακοδαιμονία που μαστίζει την κοινωνία και το κράτος «μας». Όπως λένε, «η Ελλάδα μπορεί» να ξεκινήσει έναν νέο, «ενάρετο κύκλο» ευημερίας, αρκεί να βάλουμε «όλοι μαζί» ένα χεράκι!

Η αλήθεια όμως είναι άλλη. Αυτό που τους κόφτει πάνω απ' όλα είναι το πώς θα αποτρέψουν το ανεξέλεγκτο, αιφνίδιο ξέσπασμα της υποκειμενικής βίας. Τα φυσιολογικά ανθρώπινα συναισθήματα πρέπει να κατασταλούν, είναι αναντίστοιχα προς την καπιταλιστική ιδεολογία, η οποία εγκωμιάζει το ιδιωτικό κέρδος ως την ανώτερη ανθρώπινη αξία, ενώ αρνείται τα δικαιώματα των ανθρώπων που δεν μπορεί να εγγυηθεί η αγορά εργασίας. Αναθεματίζουν γι' αυτόν το λόγο κάθε δυναμική αντίσταση, είτε πρόκειται για τις «παράνομες και καταχρηστικές» απεργίες που «κρατάνε όμηρο ολόκληρη την κοινωνία» είτε για το αντάρτικο πόλης, το οποίο ταυτίζουν με το «κοινό ποινικό έγκλημα» (ή παραδίδουν την ερμηνεία του στη δικαιοδοσία της ψυχανάλυσης, ως την καθ' ύλην αρμοδία να ασχοληθεί με τις ψυχώσεις).

Εξίσου όμως καλά φαίνεται να βολεύει την κυρίαρχη τάξη και η επ' άδριστον παράταση αυτής της «κρίσης», αφού οι συνθήκες που διαμορφώνονται, εκτός του ότι ξεκαθαρίζουν το τοπίο του ανταγωνισμού από το λιγότερο

αποδοτικό κεφάλαιο μέσω της «δημιουργικής καταστροφής», αναδιανέμοντας την πίτα σε όλο και λιγότερα κομμάτια, σπέρνουν τον πανικό σε ολόκληρη την κοινωνία και νομιμοποιούν την επιβολή «κατάστασης εκτάκτου ανάγκης», προσφέροντας έτσι το τέλειο εργαλείο κοινωνικής πειθαρχίας.

Φυλάξου από αόρατους εχθρούς

Στην κατάσταση εκτάκτου ανάγκης, κάθε αυθαιρεσία της εξουσίας παίρνει τον χαρακτήρα «αναγκαίου μέτρου», ενώ αυτή η

μάλλον αφελείς ανάμεσα στο ανηλεές βομβαρδισμένο κοινό, που παραμένουν ακόμα πρόθυμοι να χάσουν αμάστωτο το παραμύθι με τον κακό δράκο και το καλό πριγκιπάκι. Και ακόμα λιγότεροι είναι εκείνοι που έχουν τη διάθεση να γελάσουν με τα ανέκδοτα περί πράσινης ανάπτυξης και πράσινων αλόγων. Αποδεικνύεται με δραματικό μάλλον τρόπο πως, οι ψευδαισθήσεις δεν μπορούν να υποκαταστήσουν την αμείλικτη πραγματικότητα, που για τους περισσότερους επιδιώκεται – και όχι μόνο στον οικονομικό τομέα – μέρα με τη μέρα. Σ' αυτά συνοψίζονται οι επιλογές της κυβέρνησης, προκαλώντας πολυεπίπεδες εκτροπές και συνθέτοντας το ιδανικό πλαίσιο για εκρήξεις βίας κάθε είδους, πολιτικής και ποινικής. Η πολιτική της κυβέρνησης απέναντι στην κοινωνία αποτελεί casus belli (αίτια πολέμου), κατά συνέπεια αποσυντίθεται και ο κοινωνικός ιστός, όπως τον ξέραμε ως σήμερα. Εκεί στοχεύει και η μπασκινοπλημύρα στους δρόμους των πόλεων, στην ψυχολογία της συνεχούς επιτήρησης, κι όχι βέβαια στην «πάταξη της εγκληματικότητας», ειδικά εκείνης που ρίχνει πολύ χρήμα στην αγορά και πριμοδοτείται από την επιβαλλόμενη εξαθλίωση (τόνωση της... «ανεπίσημης επιχειρηματικότητας»).

Ο φασισμός της λιτότητας

Κατά τη διάρκεια της καλοκαιρινής ραστώνης, δυο φαινομενικά άσχετες μεταξύ τους ειδήσεις γράφτηκαν στα «φύλλα» του αστικού τύπου. Η πρώτη είδηση ανέφερε πως θα μειωθούν δραστηρίως οι προσλήψεις εκπαιδευτικών που θα κάλυπταν τα τεράστια κενά στα σχολεία. Τα σχολεία άνοιξαν με 20.000 κενές θέσεις δασκάλων και καθηγητών. Ακόμη και όταν πραγματοποιηθούν οι μειωμένες προσλήψεις εκτάκτων, τα κενά θα παραμείνουν σε 10.000-12.000 θέσεις, αποτέλεσμα φυσικά των διαταγών του μνημονίου. Η δεύτερη είδηση κινούνταν προς την αντίθετη κατεύθυνση. Ερχόταν από το υπουργείο Προστασίας του Πολίτη και ανέφερε ότι προκηρύχθηκε διαγωνισμός για την πρόσληψη 500 ειδικών φρουρών.

Συνοψίζοντας, μπορούμε να πούμε πως η κυβέρνηση συνολικά εκτιμά πως είναι προτιμότερο να παραμείνουν τεράστια κενά στα σχολεία και να υποβαθμιστεί ακόμη περισσότερο η παρεχόμενη παιδεία, παρά να μην προσληφθούν ειδικοί φρουροί, σε μια χώρα μάλιστα όπου η αναλογία μπάτσων πολιτών είναι η μεγαλύτερη στην Ευρώπη σύμφωνα με τελευταία έρευνα της Γιουροστάτ. Ο έλεγχος, η καταστολή και η επιτήρηση αποτελούν πλέον ένα δεδομένο (χαρακτηριστικό ούτως ή άλλως των σύγχρονων κοινωνιών), κάτι που φάνηκε ιδιαίτερα στην ελληνική πραγματικότητα με την όξυνση της καταστολής τόσο τον Δεκέμβριο του 2009, όσο και στις απεργιακές κινητοποιήσεις τον Μάη του 2010. Ένα πλέγμα παρακολούθησης και επιτήρησης που στήθηκε με αφορμή τους ολυμπιακούς αγώνες του 2004 και εξακολουθεί να λειτουργεί, με εκατοντάδες κάμερες στους δρόμους και στους χώρους εργασίας, νεοσύστατα σώματα ασφαλείας, εταιρίες ιδιωτικής ασφάλειας και υπερεξοπλισμένα τεχνολογικά μέσα (υποκλοπές συνομιλιών, παρακολούθηση στο internet, κ.α.) Όλα αυτά στοχεύουν, πέρα από τη διαρκή επιτήρηση των ανθρώπων, στον εθισμό τους στο καθεστώς διαρκούς παρακολούθησης, ως απαραίτητο για την «ασφαλή επιβίωση» της κοινωνίας. Οι μεθοδεύσεις αυτές των

κυρίαρχων αποσκοπούν στην αφομοίωση της νέας αυτής πραγματικότητας και στην απόσπαση της κοινωνικής συναίνεσης, ώστε να μην υπάρχουν αντιδράσεις, αλλά ακόμα και όταν υπάρχουν να καταστέλλονται άμεσα χωρίς αντίδραση.

Η γυάλα της επιτήρησης και η επιβολή της κοινωνικής πειθαρχίας τείνει να διευρύνεται όταν οι κυβερνήσεις συναντούν αναχώματα από τους κοινωνικούς αγώνες στις επιλογές τους.

Στόχος τους δηλαδή είναι η «πάταξη» κάθε εξεγερτικής δράσης που πηγάζει από την

όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων.

Το κουτί της Πανδώρας είναι πια ορθάνοιχτο, και είναι απλώς ζήτημα χρόνου προτού τα φαντάσματα, που τόσο καιρό παρέμεναν καλά σφραγισμένα, ξεχυθούν ορμητικά και ανεξέλεγκτα προς κάθε κατεύθυνση. Όσο πιο πολύ πέφτουν οι μάσκες, τόσο περισσότεροι άνθρωποι παύουν να τρέφουν αυταπάτες.

Συναίνεση υπ' αυτούς τους όρους δεν πρόκειται να υπάρξει, και τούτο είναι κάτι που η κυρίαρχη τάξη και τα κάθε λογής ανδρείκελα της το γνωρίζουν πάρα πολύ καλά.

Αντί άλλου επιλογού θα ήθελα να θυμίσω σε εσάς που διαβάζετε το παρόν κείμενο μια ξεχασμένη φράση του συγγραφέα Ρέι Γκόφορντ: «Υπάρχουν δυο ειδών άνθρωποι που θα σου πουν ότι δεν μπορείς να κάνεις την διαφορά σε αυτόν τον κόσμο: εκείνοι που φοβούνται να προσπαθήσουν, και εκείνοι που φοβούνται ότι θα τα καταφέρεις.»

Ας μη το ξεχάσετε την επόμενη φορά όσους/ες από εσάς διατάσσει να κατεβείτε στους δρόμους.

Για τη συγγραφή του παρόντος άρθρου χρησιμοποιήθηκαν στοιχεία και αποσπάσματα από τα κείμενα: «ξεθεμελιώνοντας τον κοινωνικό ιστό» του Δημήτρη Τανή, «you pay your crisis» της ομάδας Futura και «βγάλε το τα μάτια» της συλλογικότητας «Αναρχικοί/ες μέσα κι έξω από τις σχολές».

▲/ Ευάγγριος Αληθινός

εθνική συνείδηση εναντίον ταξικής

Μετά από χρόνια ανθρωποθυσίας, εκμετάλλευσης και ταπείνωσης, τόσο στον εργασιακό τομέα (με μαύρη εργασία, χιλιάδες ανασφάλιστους, χαμηλόμισθους και εκμεταλλεζόμενους) όσο και στο βιοτικό επίπεδο το κράτος μας ανακοινώνει ότι «Πτωχεύσαμε».

Ποιος φταίει για αυτό; Κατά τα λεγόμενα τους, ούτε αυτοί, ούτε εμείς, η κρίση έρχεται «Απ' έξω». Μας ανακοινώνουν ότι στο δύσκολο αυτό δρόμο πρέπει να πάμε «ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ». Που ακριβώς δε μας είπαν. Ή αφού μας οδήγησαν στον γκρεμό ήρθε η ώρα να μας σπρώξουν κιόλας;

Η πιο σοβαρή και εκ γενετής ασθένεια του κράτους είναι η ανικανότητα του να αναπαράγει το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων. Αναγκασμένο πλέον να παραδωχτεί την αδυναμία και την αποτυχία του ώστε να ανταπεξέλθει απέναντι στο λαό και να διασφαλίσει την ακεραιότητα του κηρύσσει οικονομική λιτότητα ανακοι-

νώνοντας, μείωση μισθών και συντάξεων, περικοπή δώρων και επιδομάτων, την μελλοντική του αδυναμία στην περίθαλψη αρρώστων και πολλά αλλά απάνθρωπα μέτρα.

Η αδυναμία δημιουργεί φόβο. Και υπό το φόβο της κοινωνικής όξυνσης και κατά συνέπεια αντίδρασης και άρνησης, το κράτος επικαλείται μια γνωστή τακτική της «εθνικής συνείδησης». Η όξυνση της εθνικής συνείδησης πηγάζει μέσα απ' την επίκληση στο συναίσθημα που κάνει συνεχώς το κράτος ζητώντας να προχωρήσουμε «ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ» ενωμένοι για να βρούμε από το αδιέξοδο, να βοηθήσουμε όλοι μαζί τη «χώρα μας» που νοσεί, να πληρώσουμε «ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ» το χρέος, προσπαθώντας για μια ακόμη φορά να μας εξαπατήσουν.

Στόχος τους είναι να αφοπλίσουν και να αποριζοσπαστικοποιήσουν την ταξική συνείδηση των καταπιεσμένων προς αποφυγή αντιστάσεων που προκύπτουν μέσα από ανθρώπινα ένστικτα επιβίωσης. Ένστικτα, σαν αυτά που δημιουργούν μικρές και μεγάλες εστίες ανυπακοής, γνωρίζουν την κρατική καταστολή με οποιοδήποτε μέσο και οποιοδήποτε πάνα να ξεπηδήσουν. Καταστολή όχι μόνο σε επίπεδο δρόμου αλλά και στο θέμα του βιοπορισμού, ασκώντας συγχρόνως και ψυχολογική βία. Με το να αναγκάζουν ένα μεγάλο ποσοστό να ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας, είτε κρατώντας υπό το φόβο να μη χειροτερέψουν τα πράγματα, κομμάτια της

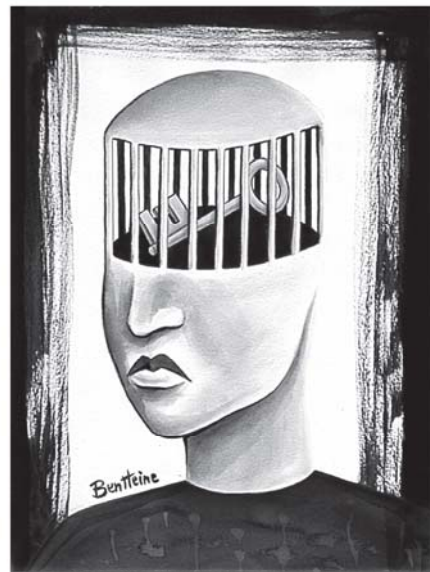
κοινωνίας που ζουν σε λιγότερο υψηλό επίπεδο από αυτό της φτώχειας, είτε στην εργασιακή τρομοκρατία με απολύσεις και περικοπές, στέλνουν ένα ηχηρό μήνυμα σε αυτούς που θα επιλέξουν να βαδίσουν στο δρόμο της ταξικών αγώνων και της κοινωνικής απελευθέρωσης.

Για κάποιους απ' ότι φαίνεται η εθνική φλόγα θα πρέπει να παραμείνει αναμμένη, με αντάλλαγμα την καθημερινή θυσία όλων μας. Μας ζητήσαν να παλέψουμε «ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ»

για το «ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΘΝΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ». Το εθνικό συμφέρον, αυτόν που μας οδήγησαν μέχρι σήμερα σε αργό θάνατο και αυτόν που χρόνια τώρα τάζουν ψεύτικους ταξικούς αγώνες (ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ), βοηθώντας έμμεσα το κράτος ώστε να μην ξεσπάσει η κοινωνική οργή που θα ξεφύγει από τα όρια της νομιμότητας, δίνοντας την απάντηση μέσα από την ταξική συνείδηση που θα πρέπει να μας ακολουθεί

Η ταξική πάλη πρέπει να αποκτήσει μορφή άρνησης, κερδίζοντας καθημερινώς μικρές μάχες, που θα πλάθουν συνειδησίες κοινωνικής ανυποταξίας, ενάντια σε κυρίαρχες και εξουσιαστικές τάξεις. Συνειδησίες που θα μετατρέψουν τον ατομισμό, σε συλλογικούς-κοινωνικούς δεσμούς που θα γίνουν ολόένα πιο σφιχτοί, πιο δυνατοί και πιο ανατρεπτικοί, όσο η κρατική λειψυλαχία θα συνεχίζει να καιτωπαράζει αξιοπρέπειες, ελευθερίες και ανθρώπινες ζωές.

Αγώνας για την ταξική αλληλεγγύη μέσα και έξω

από τους χώρους εργασίας μας, στους δρόμους, στις γειτονίες και οπουδήποτε συγκρούεται το κοινωνικό δίκαιο με το εθνικό συμφέρον.

μίσος ταξικό ξεφύγες πατριώτες
στην εθνική ενότητα είμαστε προδότες

■/ pancho

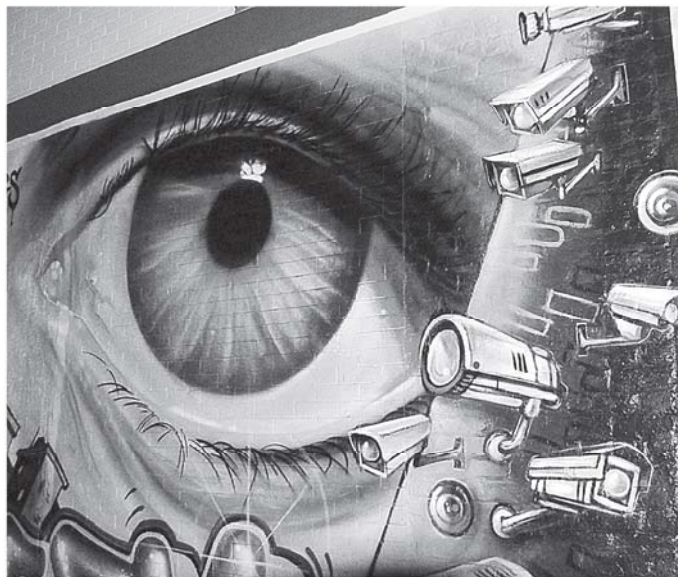
ο επίλογος μιας εποχής

Ήσουν πεισμένοι ότι θα βγάλει ένα πτυχίο, θα βρει μια δουλίτσα, θα πάρει και ένα δανειάκι (βασιικά ένα στεγαστικό ένα καταναλωτικό, μερικές πιστωτικές κτλ). Τώρα όλα καταρρέουν, τώρα όλα σου τα δικαιώματα ξεσκίζονται και ξεφτιλίζονται από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες που στήριζες ή ανεχόσουν, τώρα θα ξεπουλάς τον ελαστικό εαυτό σου για φραγκοδιφράγκα και η λέξη ελπίδα θα είναι συνώνυμη με το οποιοδήποτε επίδομα. Τώρα δεν θα έχεις όμως την πολυτέλεια να κάνεις το κορόιδο, να αδιαφορείς και να δηλώνεις άγνοια. Η ευμάρεια που σου υποσχέθηκαν αποδεικνύεται απάτη, η πίστωση θηλιά στο λαιμό σου, τώρα ο πόλεμος σου χτυπά την πόρτα...

Ναι, πόλεμος, και παγκόσμιος μάλιστα, διεξάγεται καιρό τώρα, σε κάθε γωνία του πλανήτη, μέσα σε ζούγκλες και ερήμους, χωριά και μητροπόλεις, σε δρόμους και σε καναπέδες. Διεξάγεται με όλα τα μέσα, τα όπλα του εχθρού ισχυρά και με κάποιες ας το πούμε μαγικές ικανότητες. Η πιο εντυπωσιακή: να σε κάνουν δικό τους... Να γίνεσαι ο ίδιος εχθρός, φορέας και μεταδότης του συστήματος, να γίνεσαι ο ίδιος "το σύστημα".

Το σύστημα έχει διάφορα και πολύ εξελιγμένα όπλα. Κάποια καταδύουν στο μυαλό και το υποσυνείδητο, οι σφαίρες τους δίνen πληροφορίες, αλλά στην ουσία διαταγές, δούλεψε για μας, κατανάλωσε, διασκέδασε. Άλλα πάλι είναι θεομοί, κάποιοι για να σε εξημερώνουν, κάποιοι για να σε εκπαιδεύουν, κάποιοι για να σε ελέγχουν, άλλοι για να σε εκβιάζουν, άλλοι να σε καταστέλλουν, να σε φέρουν στα μέτρα τους. Α και μην ξεχνάς, βρίσκεσαι υπό διακριτική και διαρκή επιτήρηση, ο μεγάλος αδερφός είναι εδώ, καιρό τώρα, στο κινητό σου, στο facebook, τα μάτια του είναι παντού, δεξί λίγο τριγύρω σου.

Αν τώρα για κάποιους λόγους όλα αυτά δεν επαρκούν, ή αν το σύστημα στο οποίο ζεις έρχεται σε κόντρα με κάποια

συμφέροντα, ε, υπάρχουν και άλλα όπλα, τα λένε ξυπνά, αλλά έχουν και πιο χαλά, αναλόγως τι απαιτεί η κατάσταση. Πάντως όλα έχουν μια τρομακτική αποτελεσματικότητα.

Όλα αυτά όμως δεν είναι τίποτα άλλο από μέσα, μέσα που εξυπηρετούν ένα σκοπό, που είναι ίδιος τώρα και αιώνες, κυριαρχία και κερδοφορία, πάντα στις πλάτες αυτών που το παράγουν. Τάξη (εκάστοτε κυριαρχία) εναντίον (παραγωγικής) τάξης. Η συνθήκες της εκμετάλλευσης είναι ελαστικές, μεταβάλλονται ανάλογα με τις απαιτήσεις της οικονομίας και τη συνείδηση της παραγωγικής τάξης. Όπως και να έχει οι βασικοί κανόνες δεν αλλάζουν, εσύ παράγεις, εμείς κερδίζουμε. Και αν τώρα πέσουν έξω οι δουλειές, μάντεψε ποιος θα πληρώσει τα οπασμένα...

Φαρμακοβιομηχανίες, βιομηχανίες όπλων, τράπεζες,

έναν ασθενή που τον έχουν ξεκοιλιάσει (αναφερόμαστε στον λεγόμενο 2° και 3° κόσμο). Όσο αγνός κι να είναι αυτές οι προσπάθειες (που δεν είναι πάντα) στερούνται δυστυχώς ουσιαστικού νοήματος, και αυτό γιατί ή ίδια η φύση του συστήματος βασίζεται στην στεγνή εκμετάλλευση ανθρώπου και φύσης. Η ίδια η φύση του συστήματος είναι καταστροφική, είναι πόλεμος, ένας πόλεμος που το ανθρώπινο είδος κήρυξε ενάντια στον ίδιο του τον εαυτό. Στον οποίο και εσύ συνειδητά ή ασυνείδητα παίζεις τον ρόλο σου.

Υπάρχει όμως και ένας άλλος πόλεμος, που και αυτός διεξάγεται σχεδόν παντού, σε πολλά επίπεδα και με πολλά μέσα, ο πόλεμος ενάντια στο σύστημα, ενάντια στην κυριαρχία του. Για αυτόν θα μιλήσουμε στο επόμενο φύλλο.

■/ Carpediem

ελεύθερη κατασκήνωση: το περιβάλλον, ο νόμος, η εκμετάλλευση, η καταστολή (και μία φωτιά που τα έκαψε όλα)

Ελεύθερη κατασκήνωση

Είναι γεγονός ότι πολλοί άνθρωποι ζουν στη φύση είτε περιστασιακά είτε μόνιμα, είτε από επιλογή είτε από ανάγκη. Ιδιαίτερα το καλοκαίρι, όπου ο καιρός το επιτρέπει, αποτελεί κατοχυρωμένη κοινωνική πρακτική να καταφεύγει ο κόσμος και να μένει στο βουνό ή στην παραλία, με ή χωρίς σκηνή. Υπάρχουν χίλιοι λόγοι να μείνει κάποιος "έξω".

■ για κάποιους, η πρακτική αυτή δίνει τη δυνατότητα, έστω και αποσπασματικά, τόσο για μια αδιαμεσολάβητη, άμεση, επαφή με το φυσικό περιβάλλον όσο και για μια αποστασιοποίηση από τον κατακερματισμένο κοινωνικό χώρο-χρόνο και την καταναλωτική τυποποίηση.

■ για άλλους, η απόδραση σε μια παραλία είναι μοναδική διέξοδος, κατά την ολιγοήμερη άδεια από την μισωτή σκλαβιά, μην έχοντας τη δυνατότητα να αντεπεξέλθουν οικονομικά σε οτιδήποτε άλλο.

■ υπάρχουν εκείνοι για τους οποίους η υπαίθρια κατασκήνωση και ο νομαδικός ή ημινομαδικός τρόπος ζωής αποτελεί μέρος της κουλτούρας ή του τρόπου ζωής τους.

■ υπάρχουν όμως και εκείνοι για τους οποίους η διαμονή στην ύπαιθρο αποτελεί επιβεβλημένο μονόδρομο από τη φτώχεια και την ανεργία.

Εργαλειοποίηση του νόμου και καταστολή

Η καταστολή των κατασκηνωτών γίνεται με πανομοιότυπες πρακτικές σε όλη τη χώρα: επιδρομή τα ξημερώματα, άγριο ξύπνημα και τρομοκράτηση των κατασκηνωτών - πολλές φορές με τα όπλα στο χέρι και τη συνδρομή σκύλων, βρισιδία, σπρωξίματα και εξευτελισμοί, εξονυχιστικός έλεγχος, γκρέμισμα ή καταστροφή των σκηνών, επλεκτικές συλλήψεις, εκδικητικές δικαστικές αποφάσεις, δημοσιεύματα στον τύπο για τη διαμόρφωση γνώμης.

Η κατασταλτική πρακτική βασίζεται πάνω σε ένα μετά-χουντικό νόμο του '76 που ποινικοποιεί την ελεύθερη κατασκήνωση. Σκοπός του νόμου εκείνου ήταν η εκδίωξη των τοιγάνων και η καταστολή του κινήματος των "χιπιπς". Η σύγχρονη παραλλαγή του νόμου (Ν.2160/93 - «Ρυθμίσεις για τον τουρισμό και άλλες διατάξεις») εργαλειοποιείται στα χέρια της κυριαρχίας έτσι ώστε:

■ να εντείνει την επίβλεψη του κοινωνικού χώρου, να καθορίσει τις ροές έμβιων όντων και πραγμάτων, να ελέγξει τις δραστηριότητες και τις επιθυμίες των ανθρώπων.

■ να συμβάλει στην ανάπτυξη της καπιταλιστικής μηχανής, να καθορίσει και να ενισχύσει τον τρόπο και το βαθμό εκμετάλλευσης του ανθρώπου και της φύσης, να ικανοποιήσει τοπικά ή πολυεθνικά συμφέροντα.

■ να αποτελέσει εφελτήριο για την καταστολή εκείνων που δεν συμβαδίζουν με την "ανάπτυξη" και όσων δεν χωράνε στα καταναλωτικά πρότυπα και στους κεντρικούς σχεδιασμούς.

Πως ο νόμος προωθεί τα συμφέροντα

Με την χρήση του νόμου, οι ελεύθεροι χώροι μετατρέπονται σε δημόσια περιουσία την οποία χειρίζεται το κράτος ως ιδιοκτησία του, επιβάλλοντας ταυτόχρονα αυστηρά καθορισμένους τρόπους χρήσης. Οι τοπικές αρχές ξεπουλούν το περιβάλλον για να αυξήσουν τα δημοτικά έσοδα και να ικανοποιήσουν τοπικά συμφέροντα, προωθώντας δήθεν την "ανάπτυξη του τόπου". Έτσι, ξεπηδάνε οργανωμένα κάμπινγκ, καντίνες, ομπρέλες και ξαπλώστρες, θαλάσσια ποδήλατα και άλλα σπορ. Ακόμα και στην περίπτωση που οι ιδιώτες αναπτύσσουν δραστηριότητες πέρα από τα όρια του νομικού πλαισίου, οι τοπικές αρχές τραβάνε το πράγμα μέχρι ένα όριο που συμφέρει και τους δύο: τους αφήνουν να συνεχίζουν, εισπράττοντας όμως διαπραγματευσιμο πρόστιμο.

Παράλληλα, εμφανίζονται σιγά-σιγά διάφορες ταβέρνες, ενοικιαζόμενα δωμάτια, σπίτια, κλαμπάκια και ξενοδοχεία καταπατώντας τους ελεύθερους χώρους. Συνήθως μια γερή μίζα στην τοπική πολεοδομία, μαζί με κάποιες ανταποδοτικές οικογενειακές ψήφους στις εκλογές, αρκούν για να μετατρέψουν ένα ελεύθερο χώρο σε ιδιοκτησία και μαγαζί. Με τον καιρό, οι καταπατήσεις δημιουργούν κεκτημένο, το οποίο σε κάποιες περιπτώσεις επικυρώνουν επίσημα οι διαπλεκόμενες αρχές, νομιμοποιώντας το.

Πέρα από τα παραπάνω, ο νόμος έχει ξεκάθαρα και μια εισπρακτική πτυχή: σύμφωνα με την τροποποίηση του '93, επιβάλλεται χρηματικό πρόστιμο 150 ευρώ σε κάθε κατασκηνωτή πέρα από το ποσό που πιθανώς θα κληθεί να καταβάλει από την ποινή που θα του επιβληθεί αργότερα στο δικαστήριο. Το ποσό αυτό καρπώνεται ο εκάστοτε οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης.

Η διαπλοκή και οι πελατειακές σχέσεις των αρχών με τα ντόπια συμφέροντα ενισχύουν τελικά και τους δύο καθώς επιφέρουν συσσώρευση χρήματος και γης, τοπική δύναμη και κύρος, εκλογική αναπαραγωγή, πολιτική εξουσία.

Πως η "ανάπτυξη" σκοτώνει το περιβάλλον

Ο νόμος ενάντια στην ελεύθερη κατασκήνωση χρησιμοποιεί ως πρόγραμμα την προστασία του φυσικού περιβάλλοντος, θεωρώντας τους κατασκηνωτές απειλή, κυρίως σε ότι αφορά τη ρύπανση και τον κίνδυνο πυρκαγιάς.

Κυρίαρχος συντελεστής της αλλοίω-

σης του τοπίου, της οικολογικής του καταστροφής και της απομύζησης των φυσικών πόρων, αποτελεί η ίδια η καπιταλιστική μηχανή ανάπτυξης. Μέσα από το ιδεολόγημα για "ανάπτυξη και πρόοδο" το φυσικό περιβάλλον, τα φυτά και τα ζώα κεφαλαιοποιούνται και προωθείται η λεηλασία τους με σκοπό το κέρδος. Ο καπιταλισμός για να μπορέσει να συνεχίσει τον κύκλο της παραγωγής-κατανάλωσης, χρειάζεται να κατατρώει ολοένα και περισσότερες εκτάσεις και να απομυζεί συνεχώς νέους πόρους. Στην πορεία αυτή, μολύνει και καταστρέφει ανεπανόρθωτα τη φύση. Ταυτόχρονα, κατακερματίζει το φυσικό τοπίο, απονεκρώνει τις δυναμικές του και το μετατρέπει σε αστικές ζώνες.

Επιπλέον, οι μεγαλύτερες και καταστροφικότερες φωτιές στην Ελλάδα προκλήθηκαν είτε από εμπρησμούς, κατόπιν οργανωμένου σχεδίου ιδιωτικών συμφερόντων, είτε από πυρκαγιές που ξέσπασαν και εξαπλώθηκαν σαν αποτέλεσμα της συνεδιστικής αδιαφορίας του κράτους. Πίσω από τους εμπρησμούς, συνήθως κινούνται συγκεκριμένα ιδιωτικά συμφέροντα που κερδίζουν

την πραγματική οικολογική επιβάρυνση και την αλλοίωση του τοπίου που επιφέρει η τουριστική υπέρ-εκμετάλλευση μιας μόνο παραλίας στα βόρεια της Κρήτης από την τουριστική βιομηχανία ή τη μόλυνση και καταστροφή που προκαλεί στο Ρέθυμνο η αλλαντοβιομηχανία της Creta Farm. Έχει όριο η υποκρισία;

Η καταστολή της ελεύθερης κατασκήνωσης στην Πρέβελι στις 3/8/10

Την Τρίτη 3 Αυγούστου, στις 6:30 τα ξημερώματα, έγινε συντονισμένη αστυνομική, δικαστική και διοικητική επιχείρηση στο ποτάμι της Πρέβελις, στα νότια του νομού ρεθύμνου. Στόχος τους ήταν οι κατασκηνωτές που διέμεναν στο ποτάμι. Στην επιχείρηση συμμετείχαν 40 μπάτσοι με συνοδεία εισαγγελέα. Μαζί τους ήταν και κλιμάκιο της Διεύθυνσης Δημόσιας Υγείας, ώστε να πιστοποιηθεί επίσημα επιβάρυνση του περιβάλλοντος και να "δέσουν" καλύτερα τα κατηγορητήρια. Από τα περισσότερα από 40 άτομα που διέμεναν, τελικά συλλαμβάνουν τα

φακέλωμα από την ασφάλεια των ατόμων που διέμεναν στην Πρέβελι και με καθαρές αναφορές ποινικοποιούν ταυτόχρονα τον αντιεξουσιαστικό-αναρχικό χώρο.

Ας μιλήσουμε για την παραλία της Πρέβελις και την ευρύτερη περιοχή

Το Κουρταλιώτικο φαράγγι, η λίμνη που σχηματίζεται στις εκβολές του ποταμού και η παραλία της Πρέβελις αποτελούν ένα τοπίο με τεράστιο οικολογικό ενδιαφέρον και φυσική ομορφιά. Από τη δεκαετία του '70 η Πρέβελις άρχισε να προσελκύει κόσμο που διαμένει ελεύθερα για μικρότερο ή μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Κορύφωση της ζωής στο ποτάμι ήταν η δεκαετία του '80 όπου αρκετός κόσμος έμενε σε αυτοσχέδιες καλύβες από ξύλα, χόρτα και λάσπη, όλο το χρόνο. Το 1989 γίνεται η πρώτη μεγάλη επιχείρηση καταστολής και από τότε η βίαιη απομάκρυνση των κατασκηνωτών και η παραπομπή τους στα δικαστήρια συνεχίζεται σταθερά.

Το 1930 το ελληνικό κράτος παραχωρεί την λίμνη και το φονικόδασος στο μοναστήρι. Το 1965 το μοναστήρι ξεπουλά με δημοπρασία την περιοχή σε ιδιώτη -

από την καταπάτηση, την ανοικοδόμηση και την μετέπειτα εκμετάλλευση των περιοχών αυτών. Συνένοχη και σε αυτό το παιχνίδι είναι η κρατική εξουσία, η οποία ιδεοκτικα αδιαφορεί για την προστασία των δασών, έχει αποχαρκτηρίσει εκατομμύρια στρέμματα δασικών εκτάσεων και έχει νομιμοποιήσει κάθε είδους καταπάτηση, χαρίζοντας τη δασική γη σε οικοδομικούς και αγροτικούς συνεταιρισμούς, στις τουριστικές επιχειρήσεις και την εκκλησία.

Οι δυνητικές επιπτώσεις που μπορούν να επιφέρουν στο περιβάλλον οι ελεύθεροι κατασκηνωτές, από τη Γαύδο μέχρι τη Σαμοθράκη, δεν συγκρίνονται με

22 με κατηγορίες για παράνομη κατασκήνωση - όσοι ήταν μέσα σε σκηνές - ενώ στους 4 βρίσκουν ασήμαντη ποσότητα χασίς. Οι συλληφθέντες οδηγούνται με κλούβα στο Ρέθυμνο όπου κρατούνται για περισσότερες από 9 ώρες, τους απαγγέλλονται κατηγορίες και καταγράφονται τα στοιχεία τους.

Η επιχείρηση ολοκληρώνεται με την συμβολή των δημοσιογράφων που καταστροφολογούν προωθώντας εικόνες επιβάρυνσης του περιβάλλοντος και υπερτονίζουν τις μηδενικές ποσότητες χασίς που βρέθηκαν. Τέλος, μας επιφύλασσαν και μια "αποκάλυψη": ότι η επιχείρηση στόχευε και στο

τον Αλκιβιάδη Κοτζαμπασάκη. Η οικογένεια Κοτζαμπασάκη έχει βλέςγει για τουριστική εκμετάλλευση της περιοχής οι οποίες μέχρι στιγμής σκαλώνουν στο καθεστώς του προγράμματος Natura2000.

Κύριος επιτηρητής της περιοχής παραμένει όμως ουσιαστικά το μοναστήρι. Η αντιπαράθεση του μοναστηριού με τους κατασκηνωτές στην Πρέβελις διαρκεί όσο και η ιστορία της ελεύθερης κατασκήνωσης στο ποτάμι. Το μοναστήρι μνησικά αυτοαναγορεύεται σε θεματοφύλακα των πλόν συντηρητικών αξιών της κυριαρχίας. Κυρίως όμως, θέλει να ελέγχει την γύρω περιοχή και να έχει λόγο για τις δραστηριότητες που ασκούνται σε

αυτήν. Επιπρόσθετα, το ίδιο έχει κάνει μεγάλες παρεμβάσεις γύρω από αυτό με εκχερσώσεις, κοπή αιωνόβιων δέντρων, καταστροφή των δετών που συγκρατούν τις πεζούλες, βοσκοτόπιση εκτάσεων. Μάλλον τα περισσότερα τηλεφωνήματα στους μπάτσους ενάντια στους κατασκηνωτές της Πρέβελης γίνονται από εκεί.

Ποιος όμως πραγματικά επιβαρύνει και καταστρέφει τον βίοτο και την ομορφιά του τοπίου στην Πρέβελη και την γύρω περιοχή;

► Οι ομπρέλες και οι ξαπλώστρες που καλύπτουν την παραλία, τα θαλάσσια ποδήλατα και τα κανό που γεμίζουν το ποτάμι, η καντίνα που με τα χρόνια έγινε ολόκληρο μαγαζί, αποτελούν τις υποδομές της τουριστικής εκμετάλλευσης και σημαντικοί παράγοντες αλλοίωσης του τοπίου.

► Η υπέρ-συγκέντρωση εκατοντάδων τουριστών κατά τη διάρκεια της ημέρας, ύστερα από τη μαζική μεταφορά τους με παραβάκι από γειτονικές παραλίες, από τους οποίους οι περισσότεροι έχουν πρόσκαιρη και ευκαιριακή επαφή με το βίοτο και έρχονται συνήθως με ελλιπή ενημέρωση και προετοιμασία για την ολιγόωρη παραμονή τους σε αυτόν.

► Η θαλάσσια ρύπανση που προκαλούν τα πλοία και τα σκάφη, τα οποία προσεγγίζουν συστηματικά την παραλία.

► Τα φυτοφάρμακα και η υπέρμετρη χρήση λιπασμάτων στις γειτονικές καλλιέργειες μολύνοντας τα νερά και τη γη.

► Οι κατοίγοι από τα γειτονικά ελαιουργεία που κατά καιρούς έχουν αδειάσει στο ποτάμι.

► Οι φωτιές που βάζουν κτηνοτρόφοι στην ευρύτερη περιοχή ώστε να βλαστήσει περισσότερο χορτάρι για βοσκή.

► Η υπερβόσκηση και αποψίλωση της περιοχής από τα κοπάδια των επιδοτήσεων.

► Η υπεράντληση νερών από τις πηγές του ποταμού για την υδροδότηση γειτονικών περιοχών, οικισμών και τουριστικών εγκαταστάσεων, ελαχιστοποιώντας το νερό που απομένει για την επιβίωση του υδροβιότοπου – οι πέτσοφες ξέρουν καλά.

► Τα χωματουργικά έργα από την κατασκευή του υδραγωγείου του Κουρταλιώτη όπου χιλιάδες κυβικά χώματος ρίχτηκαν στο ποτάμι θάβοντας μέρος της ζωής του ποταμού.

► Η διάνοιξη και ασφαλτόστρωση δρόμων, που κατακρεουργούν τις ακτές του νησιού, αποτελούν την αφετηρία για την ανάπτυξη οποιαδήποτε άλλου εγχειρήματος που τελικά ισοπεδώνει το περιβάλλον. Ιδιαίτερα καταστροφικό είναι το οριζόντιο δίκτυο που αναπτύσσει ο δήμος Λάμπης και συναντάει τις παραλίες του νότου, οραματιζόμενος το καταστροφικό μοντέλο της βαριάς τουριστικής βιομηχανίας του βορρά.

► Τέλος, συγκεκριμένοι κατασκηνωτές, οι οποίοι λειτουργούν

ανταγωνιστικά προς το περιβάλλον και σε όποιον άλλο διαμένει εκεί, αποφεύγουν κάθε διαδικασία αυτο-οργάνωσης και συλλογικοποίησης των αναγκών και μεταφέρουν την ιδιαιτερότητα και τις συνήθειες του διαμερίσματος στην παραλία.

Το φακέλωμα των κατασκηνωτών

Εκτός όμως από την επιβολή του νόμου ενάντια στην ελεύθερη κατασκήνωση, η συντονισμένη επιχείρηση-σκούπα της 3ης Αυγούστου στην Πρέβελη λέγεται ότι είχε έναν άλλο, σημαντικότερο ρόλο για την κυριαρχία. Όπως “αποκαλύπτουν” τοπικές εφημερίδες, σκοπός της μαζικής εφόρμησης της αστυνομίας ήταν ο εμπλουτισμός των στοιχείων της ασφάλειας με ονόματα, διευθύνσεις, δακτυλικά αποτυπώματα, φωτογραφίες ακόμη και καταγραφή των τατουάζ των ατόμων που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στην παραλία.

Είναι γνωστή η πρακτική κάθε εξουσίας να χαρτογραφεί τον κοινωνικό χώρο με στόχο την παρακολούθηση, τον έλεγχο και την καταστολή όσων αντιστέκονται και αντιδρούν στα σχέδια της. Στην παρούσα συγκυρία, η κυριαρχία προετοιμάζεται και δείχνει τις διαθέσεις της προς τις κοινωνικές αντιστάσεις και τις αντιδράσεις που αναμένονται να κλιμακωθούν απέναντι στα ληστρικά νέα μέτρα και την κατάλυση των κοινωνικών κατακτήσεων δεκαετιών. Είτε ισχύει η “αποκάλυψη” είτε όχι, όταν η πρακτική του φακελώματος παρουσιάζεται αποκάλυπτα και ανενδοίαστα από τις εφημερίδες, σημαίνει ότι πλέον ο κοινωνικός έλεγχος και η καταστολή έχει περάσει σε άλλη φάση και μας δείχνει:

► την ένταση και την έκταση που λαμβάνει η πρακτική των παρακολούθησεων και του φακελώματος σε ολόένα και μεγαλύτερα τμήματα του πληθυσμού.

► τη προσπάθεια κοινωνικής νομοποίησης μιας πρακτικής που στη συνείδηση του κόσμου έχει ταυτιστεί με τις σκοτεινότερες εκφάνσεις της κυριαρχίας κατά την πρόσφατη ιστορία.

► την προσπάθεια ποινικοποίησης των κοινωνικών αγώνων, οι οποίοι αναμένεται να ενταθούν, δίνοντας προτεραιότητα στον αντιεξουσιαστικό χώρο.

► τη δημιουργία κατάλληλου κλίματος για την αποδοχή επικείμενης καταστολής και διώξης κοινωνικών αγωνιστών.

(Καθώς το κείμενο αυτό είχε ολοκληρωθεί, ήρθαν τα νέα για την πυρκαγιά που έκαψε το φοινικόδασος της Πρέβελης, επιβεβαιώνοντας τραγικά όσα γράφαμε παραπάνω.)

Για τη φωτιά που έκαψε τη Πρέβελη στις 22/8/10

Γύρω στις 5:30 τα ξημερώματα της 22ης Αυγούστου, ξέσπασαν φωτιές σε τρία διαφορετικά σημεία στα νότια του Ρεθύμνου – σε Γιαννιού, Ακούμια και Ροδάκιο – καίγοντας συνολικά περισσότερα από 1.000 στρέμματα δασικής και 4.000 χορτολιβαδικής

έκτασης, και ενώ φυσούσαν ισχυρότατοι άνεμοι πάνω από 10 μποφόρ.

Τα κεντρικά Μ.Μ.Ε.εξάπτησης – κυρίως ο σταθμός ΣΚΑΙ – καθώς και ηλεκτρονικές διευθύνσεις του ακροδεξιού χώρου, ξεκινούν κινήγι μαγισσών κατηγορώντας τους ελεύθερους κατασκηνωτές αλλά και τον αντιεξουσιαστικό χώρο με σκοπό τον αποπροσανατολισμό από τους πραγματικούς ενόχους της καταστροφής. Αντίστοιχες διαδόσεις αρχίζουν να κυκλοφορούν στο Ρέθυμνο.

Εμφανή ίχνη εμπρησμού διακρίνονται-κατόπιν επιτόπιας έρευνας και αποτύπωσης από συντρόφους-τολμάχιστον στη μια από τις εστίες της πυρκαγιάς, κάτω από το Γιαννιού και δίπλα στον κεντρικό δρόμο. Στην Πρέβελη, η φωτιά έφτασε γύρω στις 9:00 το πρωί. Μεταδόθηκε κάτω στο ποτάμι καθώς αποτεφρωνόταν δασύλλιο με πεύκα, το οποίο μικρόνα και εγκληματικά είχε φυτέψει το δασοαρχείο στα δυτικές άκρες του φαράγγιου.

Επιπλέον, το 2007 κατασπα-ληλθήκαν 1,4 εκατομμύρια ευρώ για την εγκατάσταση ηλεκτρονικού συστήματος ανίχνευσης πυρκαγιών το οποίο δεν λειτουργήσε ποτέ. Επίσης, δεν υπήρχε κανένα σύστημα πυρόσβεσης, παρότι υπήρχε άφθονη παροχή νερού από το ποτάμι και τη θάλασσα και ήταν γνωστή η αδυναμία επίγειας πρόσβασης πυροσβεστικού οχήματος στην περιοχή.

Η συστηματική αδιαφορία των τοπικών αρχών για το φοινικόδασος συμπληρώνεται κι από το ότι δεν φρόντισαν ποτέ να καθαρίσουν το ποτάμι από τα εύφλεκτα ξερά φοινικοφύλλα. Αντίθετα, κατά καιρούς κάποιος από τον κόσμο που διαμένει στο ποτάμι έχει κάνει αυτο-οργανωμένες ενέργειες καθαρισμού.

Κατά τη διάρκεια της πυρκαγιάς υπήρχαν στην παραλία λιγότεροι από 10 άνθρωποι, κυρίως κατασκηνωτές, οι οποίοι μόνοι τους προσπάθησαν και τελικά κατάφεραν να διασωθούν ένα μικρό μέρος με κουβάδες και ότι άλλο πρόχειρο είχαν. Το ενδιαφέρον της πυροσβεστικής ήταν να σωθεί το μοναστήρι. Οι προσωπικές μαρτυρίες των λίγων κατασκηνωτών είναι χαρακτηριστικές για τον αγώνα τους και την αδιαφορία των αρχών.

Τέλος, να θυμίσουμε ότι ύστερα από την αστυνομική επιχείρηση και την καταστολή της ελεύθερης κατασκήνωσης που είχε γίνει 20 μέρες νωρίτερα, η Πρέβελη είχε αδειάσει από ανθρώπους που θα μπορούσαν να πάρουν πρωτοβουλία και να βοηθήσουν στην αντιμετώπιση της πυρκαγιάς – όπως είχε γίνει και παλαιότερα.

Οι αρχές – δήμοι, νομαρχία, περιφέρεια, δασική υπηρεσία, πυροσβεστική, μοναστήρι – χύνουν κροκοδείλια δάκρυα και για άλλη μια φορά δηλώνουν εκ των υστέρων υποκριτικά τη λύπη τους.

■/ nkl

Ρέθυμνο, Αύγουστος 2010

δόθηκε από τη ΡΑΕ η πρώτη – απαράδεκτη και προκλητική – άδεια για υβριδικό σταθμό παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στο Αποπηγάδι.

Επειτα από “εντολή” της υπουργού περιβάλλοντος, της κ. Μπιρπίλης, δόθηκαν κατά προτεραιότητα από τη Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας (ΡΑΕ) αρκετές άδειες για υβριδικούς σταθμούς παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας, που κάποιες απ’ αυτές αφορούν την Κρήτη και το Αποπηγάδι.

Με την 1337/2010 απόφαση της ΡΑΕ που υπογράφει στις 10/9/2010 δόθηκε άδεια σε υβριδικό σταθμό ισχύος 5,1MW στη θέση «Στρογγυλή Κορυφή» του Δήμου Μουσούρων, του Νομού Χανίων.

Αντικείμενο της Άδειας είναι: Η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από υβριδικό σταθμό με τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

- Ανεμογεννήτριες 6 x 0,85 MW έκαστη
- Υδροηλεκτρικός σταθμός, το σύστημα αποθήκευσης του οποίου θα αποτελείται από δύο δεξαμενές με υψομετρική διαφορά μεταξύ τους, με εργαζόμενο και αποθηκευτικό μέσον το νερό. Οι ταμιευτήρες, χωρητικότητας περίπου 114.000 κ.μ. έκαστος, με υψομετρική διαφορά μεταξύ τους 330 μ. περίπου.
- Ενώ με την 1335/2010 απόφαση της ΡΑΕ στις 10/9/2010, δίνεται άδεια επίσης σε ένα γιγάντιο υβριδικό σταθμό παραγωγής ρεύματος ισχύος 90,1 MW που προβλέπεται να εγκατασταθεί σε πολλές τοποθεσίες από τη “Σπίνα” Καντάνου με 34 ανεμογεννήτριες (Α/Ν), στην “Καλή Σουκιά”, δήμο Φοινίκια Ρεθύμνου με 47 Α/Ν, στα “Πλακάκια” των Βουκολιών με 14 Α/Ν, στη Λαμπινή στο Ρέθυμνο με 11 Α/Ν και με υδροηλεκτρικό στα Μάλια Ηρακλείου με δυο δεξαμενές 800.000 κ.μ. και 700.000 κ.μ. αντίστοιχα.

Δηλαδή με αυτές τις αποφάσεις δίνεται η άδεια για εγκατάσταση 40 επιπλέον Α/Ν στο Αποπηγάδι, και του πρώτου υβριδικού με δεξαμενή 114.000 κ.μ. νερού, που προφανώς θα γεμίσει με νερό από τις γύρω πηγές ή με γεώτρηση, ενώ εκκρεμούν και άλλες αιτήσεις για υβριδικά αλλά και για εκατοντάδες Α/Ν στο Αποπηγάδι.

Ετσι επιβεβαιώνεται, ότι οι Α/Ν δεν είναι μόνο τρεις, και ότι επιχειρείται η πλήρη κατοχή και ισοπέδωση του ιστορικού βουνού και η αρπαγή από τις εταιρείες εκτός της γης, του αέρα και των νερών του Αποπηγαδιού.

Θεωρούμε απαράδεκτη, προκλητική και καταδικαστέα την απόφαση της κυβέρνησης και της υπουργού περιβάλλοντος, να προχωρήσει για μια ακόμη φορά δικτατορικά, χωρίς καμιά ενημέρωση την ιδιοκτητών και κατοίκων της περιοχής στην αδειοδότηση των παραπάνω έργων, την στιγμή μάλιστα που:

- Γνωρίζει πολύ καλά ότι το ιδιοκτησιακό καθεστώς στην περιοχή του Αποπηγαδιού, μετά την παράνομη αρπαγή των περιουσιών μας από το κράτος, δεν έχει ξεκαθαριστεί. Θυμίζουμε ότι πέρα από τα συμβόλαια που διαθέτουμε μόνο εμείς και όχι το κράτος, οι αρμόδιες υπηρεσίες έχουν διαπιστώσει λάθη στις σχετικούς χαρακτηρισμούς του δασοαρχείου και έχουν προτείνει την επανάληψη τους.
- Γνωρίζει πολύ καλά ότι η υπόθεση των τριών Α/Ν εκκρεμεί στο ΣΤΕ όπου έχουμε κερδίσει την προσωρινή διακοπή εργασιών από τις 5/5/2010.
- Γνωρίζει πολύ καλά, όπως γνωρίζει κι όλη η Ελλάδα, για τους καθόλα δικαίους και νόμιμους αγώνες μας, που θα συνεχιστούν πολύ πιο δυνατοί, για την υπεράσπιση των περιουσιών μας, του φυσικού περιβάλλοντος του τόπου μας και της ιστορίας μας.

Αν νομίζει η κ. Μπιρπίλη και κυβέρνησης ότι με τα ΜΑΤ, τις συλλήψεις και απανωτές μηνύσεις, θα μας δώδε από τον τόπο μας, για να τον χάρισει στις πολυεθνικές, γελιέται. Ο πόλεμος για τα νερά θα ξεκινήσει από το Αποπηγάδι!

Καλούμε όλους τους υποψηφίους δημάρχους του νέου δήμου Καντάνου – Σελίνου να τοποθετηθούν και να δεσμευτούν δημόσια για τι πρόκειται να κάνουν, ώστε να σταματήσει το έγκλημα που συντελείται στο Αποπηγάδι.

Πρωτοβουλία κατοίκων Σπίνας, Φλωρίων, Παλαιών Ρουμάτων και Σέμψρων.

e-mail: spinakantanos@gmail.com, prot.palaia.roumata@gmail.com

Χιλή

πολιτικοί κρατούμενοι
Maruche
σε απεργία πείνας

Στις 12 Ιουλίου 2010, σε πέντε φυλακές του Χιλιανού κράτους, 32 πολιτικοί κρατούμενοι Maruche ξεκίνησαν απεργία πείνας. Απαιτούν να σταματήσει η εφαρμογή του αντιτρομοκρατικού νόμου στους αγώνες και τις διεκδικήσεις τους, να δοθεί τέλος στη διπλή τους δίωξη (μιας και πολλοί φυλακισμένοι διώκονται τόσο από στρατιωτικά όσο και από πολιτικά δικαστήρια), να σταματήσει η στρατιωτικοποίηση της γης των Maruche και να απελευθερωθούν άμεσα όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι Maruche. Επειτα από περίπου 2 μήνες (την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές), οι υγεία τους είναι σε άσχημη κατάσταση και αρκετοί βρίσκονται στο νοσοκομείο. Στις 2 Σεπτεμβρίου, στην απεργία πείνας προσχώρησαν και οι ανήλικοι πολιτικοί κρατούμενοι Maruche.

Οι Maruche είναι ένας ιθαγενικός λαός της Νοτίου Αμερικής που ζει στην οροσειρά των Άνδων σε περιοχές που σήμερα «ανήκουν» στην επικράτεια της Χιλής και της Αργεντινής. Από την πρώτη εισβολή των Ισπανών conquistadores μέχρι σήμερα δεν έχουν σταματήσει να αντιστέκονται και να παλεύουν, διεκδικώντας πίσω την κλεμμένη γη τους και την κοινωνική, πολιτική και πολιτισμική αυτονομία τους. Από την άλλη, τα τελευταία χρόνια και στο όνομα της οικονομικής ανάπτυξης, το κράτος της Χιλής έχει εντείνει τη βίαιη εκδίωξη των Maruche από τον τόπο που ζουν, ξεπουλώντας μεγάλο μέρος της γης σε πολυεθνικές επιχειρήσεις όπως π.χ. η Benetton, καθώς και σε μεγάλες εταιρίες ξυλείας, κτηνοτροφίας, υδροηλεκτρικών έργων και τουριστικής εκμετάλλευσης.

Προκειμένου να καταστείλει τον αγώνα των ιθαγενών ενάντια σε αυτή τη λεηλασία, το Χιλιανό κράτος έχει θέσει σε ισχύ τον ειδικό αντιτρομοκρατικό νόμο Νο.18.314, ο οποίος είχε θεσπιστεί την εποχή της δικτατορίας του Πινοσέτ. Ο νόμος αυτός τριπλασιάζει τις ποινές για τις καταλήψεις γης και τους εμπρησμούς (π.χ. του φορτηγού μιας δασοκομικής επιχείρησης) και έχει χρησιμοποιηθεί 16 φορές την τελευταία δεκαετία. Ο αριθμός των ατόμων για τους οποίους εκκρεμούν δίκες σήμερα, υπολογίζεται να είναι ίσως και πάνω από 400, οι περισσότεροι από τους οποίους είναι αγρότες που αγωνίζονται να ανακτήσουν τα εδάφη που στο παρελθόν σφετερίστηκε ο Χιλιανός στρατός και τώρα βρίσκονται στα

χέρια πολυεθνικών επιχειρήσεων.

Παράλληλα η περιοχή των Maruche έχει μετατραπεί σε στρατιωτικοποιημένη ζώνη με ένοπλους και στρατιωτικά ελικόπτερα, ενώ έχουν αναλάβει δράση και ακροδεξιές παραστρατιωτικές ομάδες που υπό την καθοδήγηση των πλούσιων γαιοκτημόνων, τρομοκρατούν και συχνά δολοφονούν όσους επιλέγουν να αντισταθούν στα σχέδια τους.

Ο αγώνας των Maruche δεν είναι ένα γεγονός που απλά συμβαίνει στην άλλη άκρη του πλανήτη. Είναι κομμάτι των αγώνων για τη γη και την ελευθερία που διεξάγονται εδώ και χρόνια σε κάθε γωνιά της υψίλης. Πόσες φορές άλλωστε οι κάτοικοι του Αποπηγαδιού στα Χανιά, του Καστελίου στο Ηράκλειο, της Λευκίμης στην Κέρκυρα, κλπ αλλά και όλοι οι εκμεταλλευόμενοι δεν αντιμετωπίζουμε ως «απολίτιστοι ιθαγενείς» από το κεφάλαιο και τις αναπτυξιακές του επιδιώξεις; Μάλλον πρέπει να αντιστρέψουμε το ερώτημα και να εξετάσουμε αν υπάρχουν φορές που δεν αντιμετωπιζόμαστε καθημερινά ως τέτοιοι.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΜΑΡΟΥΤΣ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΠΕΙΝΑΣ ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΥΣ

ΤΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

De Cleyre

Ο αγώνας των εργατών μπανάνας στην Bocas de Toro (Ιούλης 2010)

Τις πρώτες βδομάδες του περασμένου Ιουλίου ένα κύμα διαδηλώσεων, απεργιών και συγκρούσεων συντάραξε τον Παναμά. Αφορμή για τις ταραχές ήταν η εν κρυπτώ ψήφιση τον Ιούνιο, ενός αντεργατικού νόμου (Νόμος 30). Ο νόμος φαινομενικά, αφορούσε κάποια αναμόρφωση του τομέα πολιτικής αεροπορίας, αλλά ήταν γεμάτος από διατάξεις που επέφεραν τεράστιες αλλαγές στους εργατικούς νόμους.

Ο Νόμος 30 περιόριζε δραστικά το δικαίωμα στην απεργία και τη συλλογική διαπραγμάτευση, νομιμοποιούσε την πρόσληψη απεργοσπαστών σε περίπτωση απεργίας και τη δυνατότητα άμεσης απόλυσης απεργών εργατών, ενώ ποινικοποιούσε το κλείσιμο του δρόμου. Ταυτόχρονα, εξουσιοδοτούσε την αστυνομία να διασφαλίζει την «προστασία» της συνέχισης της λειτουργίας των επιχειρήσεων που επηρεάζονταν από κάποια απεργία. Επίσης νομιμοποιούσε τη φιογόρα του «μυστικού πράκτορα», ο οποίος θα έχει το ελεύθερο να παρακολουθεί και να κατηγορεί οποιονδήποτε: «εμπλεκτεί σε δραστηριότητες που μπορεί να βλάψουν την εθνική ασφάλεια, τις κρατικές δομές, την κοινωνική συνοχή», δηλαδή τον οποιοσδήποτε. Επιπλέον ο νόμος μείωνε δραστικά τις εισφορές προς τα συνδικάτα.

Αντίς οι διατάξεις έδιναν την ευκαιρία στα ντόπια αφεντικά και τις πολυεθνικές να μειώσουν τους μισθούς και να εντείνουν την εκμετάλλευση, πράγμα που διέγερσε τη λαϊκή οργή. Η πρώτη απάντηση ήρθε στις 29 Ιουνίου με πάνω από 10.000 να διαδηλώνουν. Ωστόσο το βάρος της κοινωνικής σύγκρουσης έμελλε να το σηκώσουν οι εργάτες στις καλλιέργειες μπανάνας στην επαρχία Bocas de Toro. Από την 1^η Ιουλίου 4.000 εργάτες -κυρίως ιθαγενείς- του συνδικάτου Sitribana, στην εταιρεία Bocas Fruit Company, κατεβαίνουν σε απεργία. Σύντομα θα ενωθούν μαζί τους και άλλοι 2.000 ανεξάρτητοι καλλιεργητές μπανάνας από τις γύρω περιοχές. Περισσότερες από 40 'απεργιακές φρουρές' (pickets) μπλόκαραν και τις είκοσι εισόδους της επαρχίας Bocas de Toro, έστησαν οδοφράγματα και κατέλαβαν το αεροδρόμιο. Οι εργάτες συγκεντρώθηκαν στην είσοδο της κύριας πόλης της επαρχίας (Changuinola) και αργότερα διαδηλώναν καλώντας τους πάντες να στηρίξουν τον αγώνα. Αυτές οι δράσεις βρήκαν γρήγορα ανταπόκριση και η αλληλεγγύη του πληθυσμού εκφράστηκε ξεκάθαρα στις διαδηλώσεις και την καθημερινή υποστήριξη στις συνελεύσεις. Η απεργία απλώθηκε και στον κλάδο των δασκάλων και των κατασκευών, με τη συμμετοχή των εργατών που δούλευαν για τη διαπλάτυνση της διώρυγας του Παναμά. Οι γονείς αποφάσισαν να μην

στείλουν τα παιδιά τους στο σχολείο και οι μαθητές εξέφρασαν την αλληλεγγύη τους κλείνοντας τελείως όλα τα εκπαιδευτικά ιδρύματα, ενώ φοιτητές στον Παναμά μπλόκαραν την εθνική οδό. Το μπλόκο έληξε με τη σύλληψη 157 φοιτητών από την αστυνομία, η οποία επίσης συνέλαβε 50 συνδικαλιστές σε ένα ξενοδοχείο την ώρα που συζητούσαν για την οργάνωση γενικής απεργίας.

Ακολουθεί ένα άγριο κύμα καταστολής ιδιαίτερα στην πόλη Changuinola, το επίκεντρο της απεργίας. Υπήρξαν 11 νεκροί (κάποιοι από δακρυγόνα, άλλοι από πυροβολισμούς) και πάνω από 200 τραυματίες. Χρησιμοποιήθηκαν σφαιρίδια διασποράς που προκάλεσαν σοβαρές τραυματισμούς στα μάτια, με αποτέλεσμα γύρω στους 18 εργάτες να έχουν χάσει είτε το ένα είτε και τα δύο τους μάτια. Η αστυνομία συλλαμβάνει 30 συνδικαλιστές εργάτες στον κλάδο των κατασκευών, προσπαθώντας να σπάσει την απεργία στη διώρυγα του Παναμά. Σε απάντηση της άγριας καταστολής οι εργάτες καταφέρνουν, κατά τη διάρκεια των οδομαχιών, και παίρνουν 4 αστυνομικούς για όμηρους. Απαιτούν να τους ανταλλάξουν με όλους όσους συνέλαβε η αστυνομία τις προηγούμενες μέρες. Κηρύσσεται κατάσταση έκτακτης ανάγκης, ενώ υπάρχουν και αναφορές για οπλισμένους εργάτες. Όλη αυτή η κατάσταση (κυρίως μεταξύ 7 και 11 Ιουλίου) δεν εμπόδιζε ούτε έκαμψε τη γενική απεργία που είχε καλεστεί για τις 13 του Ιουλίου, η οποία επέφερε μια γενική παράλυση στις κατασκευές και στα σχολεία, καθώς και σε πολλά εργοστάσια όπου η συμμετοχή στην απεργία κυμαίνονταν από 50% έως 100%.

Μετά τη φάση αυτής της βίαιης καταστολής, η κυβέρνηση προσπαθεί να εκτονώσει την κατάσταση προωθώντας τη 'διαβούλευση'. Το συνδικάτο κηρύσσει τη λήξη της απεργίας έπειτα από μια συμφωνία για αναστολή του Νόμου 30 για 90 μέρες, στη διάρκεια των οποίων θα γίνει 'εθνικός διάλογος' για συγκεκριμένα όμους άρθρα και ειδικότερα αυτών που αφορούν τα συνδικάτα! Ο πρόεδρος του Παναμά έστησε μια 'εξεταστική επιτροπή' με κυβερνητικούς, εργοδότες, ιερείς και συνδικαλιστές αντιπροσώπους για να 'ρίξει φως σε ότι συνδέει στην επαρχία του Bocas de Toro μεταξύ 5 και 13 του Ιουλίου' και μια 'στρογγυλή τράπεζα' φτιάχτηκε για να 'εξετάσει τις εργασιακές συνθήκες των εργαζομένων στις φυτείες μπανάνας'. Το συνδικάτο υπερασπίστηκε με έναν ξεδιάντροπο τρόπο τα δικά του συμφέροντα και αγνόησε τις απαιτήσεις των εργατών και τη βίαιη επίθεση που συνιστούσε ο Νόμος 30. Κάποιοι κλάδοι εργαζομένων αρνήθηκαν να επιστρέψουν στη δουλειά και συνέχισαν την απεργία μέχρι την 14^η Ιουλίου, οι καθημερινές διαδηλώσεις συνεχίστηκαν και στις 18 Ιουλίου έλαβαν χώρα σε όλη την επικράτεια σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τους νεκρούς εργάτες.

κηρύσσονται παράνομες όπως και οι άνθρωποι. Μπάτσοι σκοτώνουν κάθε μέρα ανθρώπους στο όνομα της ασφάλειας. Κι όλα αυτά για το χρήμα και τις πολυεθνικές, για τα κράτη και τα λαμόγια τους. Τα εξλαστήρια θύματα της εκδικητικότητας του κάθε κράτους έχουν κοινά χαρακτηριστικά. Δεν είναι σίγουρα πλούσιοι, ούτε βολεμένοι - είναι μετανάστες, πρόσφυγες, νομάδες, άνθρωποι που αρνούνται ή δεν μπορούν να ενταχθούν στο υπάρχον κοινωνικό σύνολο και σύστημα.

Η κοινωνία παρατηρεί και παρακολουθεί τις εξελίξεις όχι τόσο αμέτοχη όσο θα περίμεναν οι από

«πάνω». Οι επόμενοι μήνες θα δείξουν πόσο τα κράτη και η εξουσία την έχουν κάνει μια άβουλη και αμοιβαία μάχη.

Μια κοινωνία προβάτων θα βγάλει, αναπόφευκτα κάποια στιγμή, μια κυβέρνηση λύκων.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟ ΜΕΤΑΞΥ «ΝΟΜΙΜΩΝ» ΚΑΙ «ΠΑΡΑΝΟΜΩΝ» - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΡΟΜΑ ΠΟΥ ΑΠΕΛΑΥΝΟΝΤΑΙ-ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΔΙΩΝΤΑΙ ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΗΣ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ ΖΩΗΣ ΤΟΥΣ.

AK 47

Γαλλία

όταν το κράτος εκδικείται

Στην Γαλλία στις 17 Ιουλίου, δολοφονείται ο 22χρονος Luigi Duquenet από ειδικό φρουρό, επειδή δε σταμάτησε σε αστυνομικό έλεγχο. Σαν απάντηση, μια ομάδα 50 ανδρών επιτίθεται στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής Saint-Aignan και 300 στρατιωτικοί σπεύδουν στην περιοχή για να επιβάλουν την τάξη. Ταυτόχρονα, ο Σαρκοζύ σε δηλώσεις του υποσχέται τάξη και ασφάλεια με την καταστροφή των περισσότερων καταυλισμών όπου κατοικούν οι Ρομά.

Η αφορμή βρέθηκε και η Ευρωπαϊκή επιτροπή έδωσε το πράσινο φως στην κυβέρνηση της Γαλλίας για το σχέδιο καταστροφής 300 «εγκληματικών εστιών», καταυλισμών δηλαδή, όσο και για τη στέρηση της γαλλικής υπηκοότητας (για λόγους «εθνικής ασφάλειας») σε Ρομά που διαπράττουν εγκλήματα.

Τον τελευταίο χρόνο, περισσότεροι από 10.000 Ρομά απελάθηκαν από τη Γαλλία, παρ' ό,τι ως κάτοικοι της Ε.Ε. έχουν το αναφαίρετο δικαίωμα

της ελεύθερης μετακίνησης. Η Γερμανία σχεδιάζει τα επόμενα χρόνια να απελάσει στο Κόσοβο 12.000 Ρομά, εκ των οποίων τα μισά είναι παιδιά και έφηβοι που μεγάλωσαν στη χώρα. Η Σουηδία έχει από τις αρχές του χρόνου απελάσει 50 Ρομά για επαίτια, μολοντί η επαίτια δεν είναι εγκλημα στη χώρα. Τον Ιούλιο στη Δανία απελάθηκαν 23 Ρομά, ενώ στο Βέλγιο 750 Τσιγγάνοι της ομάδας Vie e Lumiere εκδιώχθηκαν από τις φλαμανδικές περιοχές και βρήκαν προσωρινό καταφύγιο στη Βαλлонία. Και η Βρετανία υιοθέτησε νομοθεσία που επιτρέπει την εκδίωξη εκατοντάδων οικογενειών Ρομά αλλά και νομάδων ταξιδευτών.

Σήμερα η πολιτική που ακολουθείται από την κυβέρνηση της Γαλλίας και απ' ό,τι βλέπουμε σχεδόν ολόκληρης της Ευρώπης, έχει πάρει στροφή προς τον συντηρητισμό και σε φασιστικές λογικές και πρακτικές που ήταν φυλαγμένες στο ντοπιόλα της ιστορίας, έτοιμες να εμφανιστούν στις ανάγκες κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές συνθήκες.

Οι συνθήκες είναι πάντα διαφορετικές, οι οικονομική κρίση έχει τον πρωταγωνιστικό ρόλο αυτή τη φορά. Και ασάνει τα πάντα: εργατικά δικαιώματα που με αιματηρούς αγώνες κατακτήθηκαν εξαφανίζονται σε μια μέρα, οι μισθοί συρρικνώνονται και τα είδη πρώτης ανάγκης γίνονται είδη πολυτελείας. Οι απεργίες

σύγχρονες πολιτικές διώξεις και DNA

Η ταυτοποίηση ιατροδικαστικών δειγμάτων βιολογικού υλικού μέσω της χρήσης του DNA είναι μια πολύ σύγχρονη τεχνολογία που αρκετές χώρες του εξωτερικού προσφάτως έχουν υιοθετήσει (η λεπτομέρεια που συνήθως βέβαια παραλείπεται απ' την πληροφόρηση είναι ότι πολύ περισσότερες έχουν αποφασίσει να μην την υιοθετήσουν...). Δεν είναι τυχαία η παρουσίαση της μεθόδου αυτής ως το "ιερό δισκοπότηρο" της σήμανσης, ενώ με δικαιολογία τη συμβολή της στην εξιχνίαση ποινικών εγκλημάτων του εξωτερικού, δίνεται άλλοθι για τη μεθοδευμένη αδιαφορία του κράτους για τους σοβαρότατους κοινωνικούς κινδύνους που εγκυμονεί ως ιατροδικαστική μέθοδος σήμανσης, καθώς εύκολα και χωρίς ιδιαίτερες τεχνικές γνώσεις μπορεί ο οποιοσδήποτε να οδηγήσει το δικαστήριο σε πλάνη...

Ούτε τυχαία είναι φυσικά η άνευ προηγουμένου έκταση που έχει λάβει η προβολή της συγκεκριμένης μεθόδου από χολιγουντιανές ταινίες και αστυνομικές σαπούνι-περ νηλών μπάζετ, που σαν μόνο στόχο έχουν τη διαμόρφωση και μετέπειτα επίκληση μιας ευρείας κοινωνικής συναίνεσης στα θέματα της "γενομικής (γενετικής;) καταστολής"... Η πραγματικότητα που σχολαστικά αποκρύπτεται πάντως, πέραν των εκατοντάδων αιτήσεων κακοδικίας που εκκρεμούν εναντίον της μεθόδου αυτής στο εξωτερικό, είναι οι δεκάδες φορές που την έχουν ήδη απορρίψει ακόμη και τα ελληνικά δικαστήρια, θεωρώντας την αναξιόπιστη- μιας και μέχρι πρότινος χρησιμοποιούνταν μόνο απ' το συνήγορο για την απόδειξη της αθωότητας του κατηγορουμένου και όχι το αντίθετο, δηλαδή απ' την εισαγγελία για τη στήριξη της καταδίκης του, που για πρώτη φορά όμως κι όχι τυχαία εφαρμόζεται στο πολιτικό ζήτημα της χωρίς στοιχεία σύλληψης του Άρη Σειρηνιδά. Όσο για τα κοινωνικά προβλήματα και τους δυναμικούς κοινωνικούς αγώνες για την αποτίναξη του "γενομικού ζυγού" που γίνονται σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες... φυσικά ούτε λόγος...

Ο Άρης κατηγορείται απ' τις αρχές ως «ο δράστης με το σμπέρρο» στην επίθεση εναντίον διμοιρίας μέσα σε κλούβα που έγινε από άγνωστο τον Ιούλιο του 2009 και που γελιοποίησε την ΕΛ.ΑΣ. Το κράτος, ζητώντας πίσω το χαμένο του γόητρο, προσπαθεί να παίξει ενός τύπου ρωσική ρουλέτα ιδεολογικής στοχοποίησης, φυλακίζοντας έναν τυχαίο αναρχικό με μόνο στοιχείο μια ιατρική μάσκα που δεν βρέθηκε καν εκεί, ούτε καν την ώρα του συμβάντος. Όπως το ίδιο το κράτος παραδέχεται, τη μάσκα την παρέδωσε στα όργανά του ένας περαστικός με πλαστά στοιχεία διαμονής, είκοσι λεπτά αργότερα απ' το συμβάν και ενώ την ίδια μέρα, όπως και τα προηγούμενα είκοσιτετράωρα, είχαν περάσει από 'κει δυο διαδελιώσεις... Να σημειωθεί η διαπίστωση (μέσω της ταυτοποίησης DNA), ότι αυτήν ακόμα τη μάσκα, ο Άρης ήταν ο ένας απ' αυτούς που τη φόρεσαν... Ο παραλογισμός συμπληρώνεται με τ' ότι καμία περιγραφή μαρτυρίας δε συμπίπτει με το σωματότυπό του, εκτός φυσικά απ' τη δεύτερη κατάθεση των οργάνων έξι μήνες αργότερα, και μετά τη σύλληψη του Άρη, που θυμήθηκαν, λέει, καλύτερα από τότε που έγινε...

Η μέθοδος ταυτοποίησης γενετικού υλικού είναι μια πρωτοποριακή μέθοδος στην οποία οφείλει πολλά η ιατρική και η βιολογία και η ανακάλυψη της κάθε άλλο στόχο είχε από τη χρήση της για σήμανση στα εργαστήρια της ΓΑΔΑ ή την επικύρωση της πατρότητας του καθενός. Η ευρεία χρήση της στη χαρτογράφηση γονιδιώματος και στη γενετική ταξινόμηση ιών και βακτηρίων την έκαναν ένα απ' τα πιο χρήσιμα εργαλεία, και ευρέως γνωστή. Αυτό δε σημαίνει ότι φτάνει και καφέ... όπως θα βόλεψε την ΕΛ.ΑΣ.. Οι λογικές φύσας περιορισμοί αλλά και τα τεχνολογικά εμπόδια που συναντά στην εφαρμογή της ως μεθόδου σήμανσης, την καθιστούν τουλάχιστον αναξιόπιστη κι επικίνδυνη. Πέντε βασικές ενστάσεις που διατυπώθηκαν στην αίτηση αποφυλάκισης του Άρη είναι:

α) Το βιολογικό υλικό δεν αποτελεί συσσωμάτωμα με το

περιβάλλον που βρίσκεται και μεταφέρεται εύκολα από τρίτους. Για παράδειγμα μια τρίχα, δέριμα ή νύχι μπορούν να μεταφερθούν ακόμα και με τον αέρα στον τόπο του εγκλήματος, κάτι που δεν ισχύει φυσικά για το δακτυλικό αποτύπωμα. Με άλλα λόγια, το να βρεθεί κάποιο DNA κάπου δεν αποδεικνύει ότι αυτός που το φέρει ήταν εκεί ή ότι ήρθε σ' επαφή με το αντικείμενο πάνω στο οποίο βρέθηκε το γενετικό υλικό.

β) Το DNA είναι ένα «στοιχείο» που μπορεί ν' αναπαράχθει. Κι αυτός είναι ένας από τους λόγους που το αποκλείουν σαν αποδεικτικό στοιχείο, ειδικά όταν δεν αποδεικνύεται (όπως στην παρούσα περίπτωση) απ' την ιατροδικαστική έρευνα ο κυτταρικός τύπος που το φέρει. Η ίδια μέθοδος που το συγκρίνει και το ταυτοποιεί μπορεί και να το αναπαράγει κατά βούληση, μμούμενη το φυσικό τρόπο αντιγραφής του γενετικού υλικού. Η τιμή του πολύ γνωστή στους βιολόγους μέθοδος που αποτελεί το πρώτο μέρος της ταυτοποίησης, ονομάζεται PCR (Polymer Cloning Reaction) και ενώ χρησιμοποιείται στα εργαστήρια της αστυνομίας, υπάρχει σε όλα τα εργαστήρια γενετικής (και όχι μόνο) του κόσμου, καθώς πλέον πωλείται και σε καταστήματα λιανικής

πώλησης σε συσκευασία βαλίτσας. Με άλλα λόγια, ο καθένας μπορεί κατά συρροή ν' αναπαράγει DNA ως δήθεν «αποδεικτικό στοιχείο», αυξάνοντας την ποσότητά του κατά βούληση και να το τοποθετήσει στον τόπο του εγκλήματος.

γ) Το DNA είναι ένα «στοιχείο» κατασκευασμένο. Βασικό επιχείρημα εναντίον της χρήσης του DNA ως αποδεικτικού στοιχείου είναι η νέα τεχνική δυνατότητα της 100% εξαρχής παρασκευής οποιουδήποτε μορίου DNA σε εργαστήριο (ref. 20/05/2010 «synthetic cell»). Αυτό συνεπάγεται ότι οποιοδήποτε DNA μπορεί να κατασκευαστεί μέσα σ' ένα εργαστήριο γενετικής χωρίς να προϋποθέτει καν την φυσική παρουσία του κατόχου του ούτε στο εργαστήριο, ούτε στον τόπο του εγκλήματος! Μερικές σελίδες Α4 με την καταγραφή του γενετικού κώδικα ενός ατόμου, αρκούν για την εξ αρχής, in vitro (τεχνητή) κατασκευή του φερόμενου ως «αποδεικτικό στοιχείο» DNA και τοιουτοτρόπως την άδικη καταδίκη του.

δ) Αντέχει στο χρόνο πολύ περισσότερο απ' το δακτυλικό αποτύπωμα και αλλοιώνεται πολύ δυσκολότερα απ' αυτό. Μια τρίχα, ένα νύχι ή ένα οστό διατηρεί το γενετικό του αποτύπωμα (το DNA δηλαδή) για δεκαετίες αν όχι και αιώνες (βλ. γενετικός χαρακτηρισμός και ταξινόμηση εκλιπόντων ειδών), καθώς το ίδιο συμβαίνει και στο DNA κι απ' τους υπόλοιπους ιστούς αρκεί να συντηρηθεί καταλλήλως. Αυτό αποκλείει το DNA από «αποδεικτικό στοιχείο» ιατροδικαστικής έρευνας, καθώς ούτε η ηλικία του κατόχου του μπορεί να προσδιοριστεί απ' αυτό, ούτε το πότε αφαιρέθηκε από τον κάτοχό του, ούτε και το από πότε ήταν στον τόπο του εγκλήματος. Εκτός των άλλων, αυτή η ιδιότητα του DNA δίνει τη δυνατότητα στον οποιοδήποτε κακντρεχτή αποκομίσει το γενετικό κάποιου ανυποψίαστου (πχ. μια τρίχα), να το τοποθετήσει ακόμα και μετά από πολλά χρόνια σε οποιοδήποτε τόπο εγκλήματος με σκοπό να οδηγήσει το δικαστήριο σε πλάνη.

ε) Κατά τη βιοηθική αλλά και το νόμο περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων, το DNA θεωρείται υπερευαίσθητο προσωπικό δεδομένο μιας και η σύνταξη μιας βάσης δεδομένων με το DNA μιας κοινωνικής ομάδας, όπως αυτή που η αστυνομία αποπειράται να φτιάξει, θα αποτελούσε ισχυρό έναυσμα και άλλοθι για την έναρξη ισχυρών κοινωνικών διαχωρισμών, διακρίσεων και συγκρούσεων, αφού το DNA κάνει σαφείς την προδιάθεση για παχυσαρκία, αλκοολισμό, καρκίνο, ψυχικές νόσους και προβλέπει με σχετική ακρίβεια γενετικές ασθένειες. Τεράστιες βάσεις δεδομένων με την επώνυμη πληροφορία του γενετικού υλικού εκατομμυρίων πολιτών έχουν ήδη συγκροτηθεί στη Β. Αμερική, στη Μ. Βρετανία, στη Ισπανία και αλλού, κι αποτελούν χαρακτηριστικό παράδειγμα προς αποφυγή, μιας και τα δεδομένα αυτά είναι απόλυτος προσβάσιμα από ασφαλιστικές υγείας και ζωής, εργοδοσία κτλ. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να

αποκλείουν ή να υπερκοστολογούν την ασφάλιση των φιλάσθενων ή την προδιάθεση για καρκίνο, οι εργοδότες να κάνουν το ίδιο με τους πιθανώς φιλάσθενους εργατές κτλ. (περισσότερες πλ. <http://epic.org/privacy/genetic/>). Μιλάμε για τον υπαρκτό κίνδυνο ηθικής κοινωνικής αποσάθρωσης που οδηγεί την ανθρωπότητα προ των πυλών μιας κοινωνίας που μόνο με σενάρια επιστημονικής φαντασίας μπορεί να συγκριθεί (βλ. GATTACA) και όπου οι κοινωνικές διακρίσεις θα οξυνθούν και θα παγιωθούν στο όνομα των γενετικών μας διαφορών, οι οποίες μέχρι στιγμής αποτελούν την αιτία της βιολογικής μας εξέλιξης..!

Και γι' αυτούς τους βασικούς λόγους χειρισμού και διαχείρισης της η μέθοδος αυτή δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση αξιόπιστο «αποδεικτικό στοιχείο» για κάποιο έγκλημα, αλλά απορώσα ένδειξη που εκκρεμεί η επιβεβαίωσή της με κάποιο άλλο μέσο. Το νομικό πλαίσιο που εφαρμόζεται εδώ είναι ανούπαρτο και στις δίκες χρησιμοποιείται ως μια έξυπνη ευρεσιτεχνία της ΓΑΔΑ, κάτι που δίνει προς το παρόν την ευχέρεια στο κράτος να πειραματίζεται και να βολιδοσκοπεί αντιδράσεις.

Αυτό που προκαλεί έντονο προβληματισμό είναι η θεωρητική βάση αυτών των πρόσφατων και ξεκάθαρα πολιτικών επιλογών απ' την πλευρά του κράτους, που απ' ό,τι φαίνεται είναι έτοιμο να κάνει τα πάντα για να δώσει ένα δήθεν ορθολογικό και επιστημονικοφανές έρεισμα στην παράλογη καταστολή που ασκεί στις μάζες. Σ' αυτές έρχεται να προστεθεί ένα ακόμα βήμα προς τον «γενομικό ζυγό», η αντικατάσταση της ταυτότητας με την κάρτα καταγραφής οικονομικών συναλλαγών ή «Κάρτα του Πολίτη» που πρόσφατα επέβαλε η κυβέρνηση της τρούκας και θα επιβληθεί απ' το 2011 (βλ. "Ε" 10/10/10). Μια ταυτότητα με τα βιομετρικά χαρακτηριστικά των πολιτών, εγχείρημα που εν καιρώ κρίσης θα κοστίζει δεκάδες εκατομμύρια ευρώ (δεν έχει κοστολογηθεί ακόμα ακριβώς), λες και το μεγαλύτερο και πιο επίμονο πρόβλημα της Ελλάδας είναι η παραχάραξη ταυτοτήτων... Επιλογές που δείχνουν ότι το κράτος, ενώ έχει εξασφαλίσει την τεχνολογία γι' αυτή τη νέα τάξη πραγμάτων, το μόνο που του λείπει κι επιδιώκει μεθοδικά να διαμορφώσει, είναι ανοχή και κοινωνική συναίνεση...

Ψάχνοντας στοιχεία επί του θέματος, οδηγείται κάποιος στο συμπέρασμα ότι η εξουσία στη λογική του διαιρεί και βασιλεύει, χρησιμοποιώντας για άλλη μια φορά την αιχμάλωτη στο κεφάλαιο επιστήμη, επιφυλάσσει και έχει ήδη στα σκαριά έναν κόσμο απόλυτου ρατσισμού που η πρόσβαση του ατόμου στην υγεία, στη γνώση, στην εργασία, ακόμη και σε κοινωνικούς κύκλους, θα καθορίζεται απ' την ερμηνεία του κάθε «δημοκρατικού» δικτάτορα πάνω στο γενετικό υλικό, με βαθύτερο στόχο την αύξηση της παραγωγής. Ένα κόσμο που οραματιζόταν σφάροντας (: ο Αδόλφος πολλά χρόνια πριν. Για να επιτύχει αυτόν της το στόχο, η εξουσία δε θα διστάσει να προσπαθήσει να ορίσει απ' την αρχή, παραχαράσσοντάς τις, ακόμη και επιστημονικές έννοιες, αφού ήδη κυβερνά ορίζοντας αυθαίρετα και εξηγώντας ανεωχλήτη φιλοσοφικές έννοιες όπως η "δημοκρατία", το "δικαίο" και η "ελευθερία", για να δικαιολογήσει τις αντιφάσεις της. Όμως ο όρος Ζωή είναι μία λέξη που ορίζει καθημερινά ο καθένας μας και ξεχωριστά και συνολικά όπως και κάθε άλλος ζωντανός οργανισμός και σίγουρα δεν δικαιούται ο υπάστος της ΓΑΔΑ να μας μιλά για τον θεμέλιο λίθο της, το γενετικό υλικό.

Η διαφύλαξη του ορθολογισμού είναι το διακείμενο των ημερών και μπροστά στο πλάνο ψήλωνα της έδρας σας κύριοι δικαστές, η λογική πάντα θα σας αφοπλίζει προτάσσοντας το ηθικό της βάρος: "Και ποιοί είστε 'σεις ρε τυχάρπαστα, που θα κρίνετε το λαό;"

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΗ ΣΕΙΡΗΝΙΔΗ.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ.

■/ Ηλεκτρικός Θησέας

■ ΑΝ ΜΙΣΕΙΣ ΤΗΝ ΑΔΙΚΙΑ ΘΑ ΓΚΡΕΜΙΖΕΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Γράμμα του πολιτικού κρατούμενου **Κώστα Γουρνά,** απεργού πείνας από 9/10

Ξεκινώ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ από το Σάββατο 9 Οκτώβρη και ωστόσο μου επιδοθεί η γραπτή έγκριση του αιτήματός μου για μεταγωγή στις Φυλακές Κορυδαλλού.

Έξι μήνες μετά τη σύλληψη, το βασανισμό στη ΓΑΔΑ και την καταφανέστατη εκδικητική προφυλάκιση μου στις φυλακές Τρικάλων, καθώς είμαι πατέρας διδυμών παιδιών ηλικίας 22 μηνών, βρίσκομαι στη ΣΤ' πτέρυγα των φυλακών Κορυδαλλού προσωρινά μεταγόμενος για την απόδοση συμπληρωματικών κατηγοριών για την υπόθεση της Ε.Ο. Επαναστατικών Αγώνων. Εδώ και 5 μήνες περιμένω την απάντηση της Κ.Ε.Μ. του Υπουργείου Δικαιοσύνης στην αίτηση που έχω καταθέσει για να μεταχθώ στις Φυλακές Κορυδαλλού κοντά στον τόπο διαμονής της οικογένειάς μου. Η εσκεμμένη καθυστέρηση απάντησης στην αίτησή μου εντάσσεται στα πλαίσια της τακτικής του ψυχολογικού πολέμου που διεξάγει το υπουργείο ενάντια σε μένα και τους συντρόφους μου Ρούπα και Μαζιώτη, αφού έχουμε αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή μας στην Ε.Ο. Επαναστατικών Αγώνων και έχουμε υπερασπιστεί τη δράση της. Επιπλέον, έχουμε αγωνιστεί και έχουμε επιτύχει οι δύο σύντροφοι να έχουν ένα επισκεπτήριο την εβδομάδα με το νεογέννητο γιο τους και αυτό είναι μια τακτική ήττα για το υπουργείο. Η εξέλιξη αυτή, καθώς και το γεγονός ότι δεν συνεργάστηκα με τις αρχές παρά το βασανισμό μου (πράγμα που θα θεωρούνταν τεράστια επιτυχία από το καθεστώς) είναι και οι μόνοι λόγοι που παρατείνουν την προφυλάκιση μου στα Τρίκαλα, αφού εκδικούνται ουσιαστικά τα ίδια μου τα παιδιά.

Επειδή όμως ο πόλεμος πάντα χρειάζεται δύο, στους πολιτικούς μου αντιπάλους γνωστοποιώ τα εξής:

Ξεκινώ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ από το Σάββατο 9 Οκτώβρη και ωστόσο μου επιδοθεί η γραπτή έγκριση του αιτήματός μου για μεταγωγή στις Φυλακές Κορυδαλλού. Ως επαναστάτης, συνεπής αγωνιστής και πατέρας δεν θα επιτρέψω σε κανέναν να εκδικείται τα παιδιά μου και βάδοντας τα σε κίνδυνο, να τα αναγκάζει να ταξιδεύουν οδικώς 12 ώρες σε μια μέρα, μια φορά το μήνα για να εκπληρώνεται η στοιχειώδης ανάγκη τους, έστω και για 30 λεπτά, της παρουσίας και των δύο γονιών στη ζωή τους. Κι επειδή έρχεται ο χειμώνας ... η υπομονή μου εδώ τελειώνει.

Πολιτικός κρατούμενος Κώστας Γουρνάς
Μέλος του Ε.Α.
ΣΤ' Κορυδαλλός

«Αρνούμαι να μεταχθώ στο Εφετείο και να αποδεχθώ την κλήση του εφέτη, ο οποίος με κάλεσε για συμπληρωτική απαγγελία κατηγορίας για την υπόθεση της επαναστατικής οργάνωσης, στην οποία ανήκω, με το όνομα «Επαναστατικός Αγώνας». Δεν αποδέχομαι την κλήση, γιατί δεν υπάρχει τίποτα αξιόποιο να απολογηθώ. Οι επαναστάτες δεν απολογούνται στους εγκληματίες του κράτους».

Νίκος Μαζιώτης 6 Οκτώβρη 2010

Αποχή συσσίτιου στις φυλακές σε ένδειξη αλληλεγγύης στον σύντροφο Κώστα Γουρνά

Από τις 9/10 ο Κώστας Γουρνάς βρίσκεται σε απεργία πείνας. Σύντροφοι που βρίσκονται σε διάφορες φυλακές, σε ένδειξη αλληλεγγύης κατέβηκαν σε αποχή συσσίτιου.

Το γράμμα τους:

Από τις 9/10 απέχουμε από το συσσίτιο των φυλακών στις οποίες κρατούμαστε σε ένδειξη αλληλεγγύης στον από 9/10 απεργό πείνας αναρχικό σύντροφο Κώστα Γουρνά. Στεκόμαστε έστω και με αυτό το συμβολικό τρόπο δίπλα στον

αγώνα του συντρόφου για την παραμονή του στις φυλακές Κορυδαλλού, την άρση του καθεστώτος απομόνωσης από το οικογενειακό και πολιτικό περιβάλλον που εκ των πραγμάτων επιχειρεί να επιβάλλει η κράτησή του στις φυλακές Τρικάλων.

Μιχάλης Τραϊκάκης, Αλέξανδρος Κόσσυβας, Άρης Σειρηνιόδης, Χάρης Χατζημελέτης, Χρήστος Στρατηγόπουλος, Γιάννης Δημητράκης

ΥΓ. Ο σύντροφος Αλφρέντο Μπονάνο εκφράζει την αλληλεγγύη του στο σύντροφο Κώστα Γουρνά, αδυνατεί όμως να συμμετάσχει στην αποχή συσσίτιου για λόγους υγείας.

Γράμμα του κατηγορούμενου για συμμετοχή στην Ε.Ο. «Επαναστατικός Αγώνας»

Σαράντου Νικητόπουλου

ACHTUNG ACHTUNG !!!
ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛ.ΑΣ.
ΤΜΗΜΑ ΔΑΕΕΒ:

α. Είστε αντιεξουσιαστής, αναρχοκομμούνι, αριστεριστής, ανένταχτος με συμμετοχή στους κοινωνικούς αγώνες; Με λίγα λόγια ανήκετε και συντάσσετε με όλους αυτούς τους «άπλυντους», που διασπείνουν την τάξη στην κατά τα άλλα ευνομούμενη πολιτεία μας χωρίς λόγο και αιτία;

β. Είστε κάτοχος αντιασφυζιογόνου μάσκας (για την αντιμετώπιση των δακρυγόνων) συνέπειας της ανωτέρω επιλογής σας;

γ. Έχετε συναντηθεί ποτέ μέρα μεσημέρι σε δημόσιο πολυσύχναστο χώρο με γνωστούς, φίλους και συντρόφους σας (χωρίς να συμβεί οτιδήποτε το αξιόποιο πριν, μετά ή κατά τη διάρκεια της συνάντησής σας);

δ. Έχετε παρευρεθεί ποτέ σε πάρτυ μασκέ έχοντας μάλιστα στην κατοχή σας αποκρίατική περούκα;

ε. Ενημερώνεστε από τον τύπο και τυγχάνει να έχετε στην κατοχή σας την εφημερίδα «Το Ποντίκι» με δημοσιευμένη προκήρυξη της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας;

Αν πληρώτε όλες τις παραπάνω προϋποθέσεις, τότε συγχαρητήρια ΚΕΡΔΙΖΕΤΕ:

1ον. Μια θεαματική σύλληψη από την υπηρεσία μας, που συμπεριλαμβανεί έρευνα στο χώρο κατοικίας σας, απεριόριστη δημοσιότητα γύρω από το πρόσωπό σας, συν δωρεάν παρακολούθηση της νέας κολεζιών κουκούλας των σωμάτων ασφαλείας κατά τη διάρκεια της ανάκρισης.

2ον. Την παραπομπή σας στην «ανεξάρτητη δικαιοσύνη» με ένα βουνό άρθρα και σχεδόν όλο τον ποινικό κώδικα στην πλάτη σας... Από εκεί και πέρα βγάλτε άκρη.

Και 3ον και καλύτερο: Την προφυλάκισή σας, με συνοπτικές διαδικασίες, σε ένα υπέροχο, εύαερο και ευήλιο υπόγειο κελί στις φυλακές Κορυδαλλού.

Παρακαλούνται οι ενδιαφερόμενοι - ύποπτοι όπως τηλεφωνήσουν στο 170 ή στο 1971, για να μας βγάλουν από τον κόπο και να εμποδίσουν περαιτέρω γελοιοποίηση των κατηγορητηρίων και της υπηρεσίας μας.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ.
ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΚΑ ΟΜΩΣ

Σχεδόν έξι μήνες μετά τη σύλληψή μου παραμένω προφυλακισμένος στις ειδικευμένες συνθήκες των ελληνικών φυλακών, καθώς η αίτησή αποφυλάκισής μου

απορρίφθηκε, ακριβώς για τους παραπάνω αστείους λόγους. Με λίγα λόγια, η δίωξή μου είναι καθαρά πολιτική και εντελώς φρονηματικού τύπου και βασίζεται στο γεγονός ότι είμαι αναρχικός-αντιεξουσιαστής με συνεχή παρουσία στους κοινωνικούς αγώνες, καθώς και στο ότι όλα αυτά τα χρόνια (πάνω από 16) της δραστηριοποίησής μου είχα την τύχη να γνωρίσω και να συνδεθώ φιλικά με τον υπέροχο άνθρωπο και αγωνιστή Λάμπρο Φούντα. ΠΕΡΑΝ ΤΟΥΤΟΥ, ΟΥΔΕΝ: Γιατί προφανώς όσοι καταβαίνουν σε διαδηλώσεις με αντιασφυζιογόνες μάσκες, διαβάζουν «Το Ποντίκι» και άλλες εφημερίδες, συναντιούνται με φίλους και συντρόφους τους και κατέχουν αποκρίατικές περούκες, δεν προκύπτει από πουθενά ότι είναι μέλη του Επαναστατικού Αγώνα ή άλλων οργάνωσεων.

Ως αναρχικός δεν είχα ποτέ αυταπάτες περί «δικαιοσύνης» και «νομικού πολιτισμού» και αυτό επιβεβαιώνεται αναρχιαστικά το τελευταίο χρονικό διάστημα πάνω στη ζωή μου. Αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι θα κάτσω μοιρολατρικά να υπομείνω την κατάσταση, στην οποία με οδήγησαν οι μπάτσες και η πολιτική τους ηγεσία. Αυτή, δηλαδή, η εξουσιαστική κλίκα που μέσα από μεγαλοστομίες του στυλ «κοινωνική δικαιοσύνη», «αντιεξουσιαστές στην εξουσία», «αγώνας να σώσουμε τη χώρα» κλπ., οδήγησαν την κοινωνία στη μέγγενη του Δ.Ν.Τ., αναβαθμίζοντας ταυτόχρονα την καταστολή και βυθίζοντας σε ένα όλο και πιο ζοφερό μέλλον τα αδύναμα κοινωνικά κομμάτια, προς όφελος των καπιταλιστών και των οικονομικών συμφερόντων τους.

ΤΟ ΤΕΙΧΟΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΠΑΣΕΙ

Πρέπει να σπάσει σε όλα τα επίπεδα μέσα από αγώνες. Η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές είναι μόνο ένα από αυτά τα επίπεδα και προσωπική μου άποψη είναι ότι δεν πρέπει να τη βλέπουμε με εσωστρέφεια και διαχωρισμένα από την ταρινή κοινωνική κατάσταση.

Σαράντος Νικητόπουλος
Στ' πτέρυγα, φυλακές Κορυδαλλού
Σεπτέμβρης 2010

Υ.Γ.1 Προς τον πρωθυπουργό της τρώκας και του Δ.Ν.Τ.: Όχι άλλη «αντιεξουσία», μοιχισίαμε...

Υ.Γ.2 Προς τον υπουργό Δικαιοσύνης: Τα θερμά μου συγχαρητήρια για τις φυλακές σας... Ο, τι και να πε κανείς είναι λίγο. Μπράβο, συνεχίστε έτσι.